13
Roman

Refik Halid Karay

Karlı Dağdaki Ateş

İNKILÂP

Refik Halid Karay

●

Karlı Dağdaki Ateş

Karlı Dağdaki Ateş / Refik Halid Karay

© *2009,* İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş

Sertifika No: 10614

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Dizgi Meline Pamukçuoğlu
Sayfa tasarım Şirin Kazındır
Kapak tasarım Okan Koç
Redaksiyon Levent Çeviker
Yayına hazırlayan Aslıhan Karay Özdaş

ISBN: 978-975-10-3155-6

11 12 13 14 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İNKILÂP
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna - İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
www.inkilap.com

Refik Halid Karay

Karlı Dağdaki Ateş

roman

İNKILÂP

Refik Halid Karay

1888 yılında Beylerbeyi'nde Serveznedar Mehmed Halid'in oğlu olarak doğan Refik Halid'in anne tarafı Kırım Giraylarına dayanmaktadır; baba tarafı ise 18. yüzyıl sonlarında bir kolu Mudurnu'dan İstanbul'a göçen Karakayış ailesindendir. "Galatasaray Sultanisi" ve "Mekteb-i Hukuk"ta okuyan yazar, Meşrutiyet sıralarında gazeteciliğe başlamıştır. Kısa sürede hiciv yazılarıyla üne kavuşmuş, "Fecri Âti" edebiyat topluluğunun kurucularından olmuştur. "Kirpi" adıyla yazdığı taşlamaları ve siyasal yazıları sonucu İttihat Terakki hükümetince Anadolu'nun çeşitli illerinde beş yıl sürgüne gönderilmiş, ancak I. Dünya Savaşı'nın son yılı İstanbul'a dönebilmiştir. Dönüşünde Robert Kolej'de öğretmenlik, Sabah gazetesi başyazarlığı, iki kez Posta-Telgraf Genel Müdürlüğü yapan Refik Halid, bu süreçte "Aydede" mizah dergisini çıkarmıştır.
Siyasal yazıları ve görüşleri nedeniyle memleketten ayrılmak zorunda kalan yazar, Halep'e yerleşerek yayımladığı "Vahdet" gazetesindeki yazıları ve çalışmalarıyla Hatay'ın Türkiye'ye bağlanmasına katkıda bulunmuştur. 1938'de yurda dönen Refik Halid, dergi ve gazetelerde günlük yazılar yazmış ve 20 kadar roman kaleme almıştır.

Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e uzanan zaman dilimini, güçlü gözlem yeteneği ve dilinin zenginliğiyle farklı türlerdeki eserlerine taşıyan Refik Halid, Memleket Hikâyeleri'nde Anadolu gerçeğini; Gurbet Hikâyeleri ve Sürgün gibi eserlerinde, derin memleket hasretini edebiyatla buluşturmuştur. Yazarın, Ago Paşa'nın Hatıratı, Kirpinin Dedikleri gibi mizah eserlerinde; Bir Avuç Saçma, Makyajlı Kadın gibi kroniklerinde; Minelbab İlelmihrab ve Bir Ömür Boyunca adlı hatıratlarında, çok yönlü ve renkli anlatımı, sosyal-siyasal ortamın resimlendirilmesini sağlar. Anahtar, Nilgün, İki Cisimli Kadın, 2000 Yılın Sevgilisi, Bugünün Saraylısı gibi romanlarında ise sürükleyici kurgular içinde tasvir yeteneğiyle yaratıcılığını birleştirerek, genel olarak bireysel ilişkileri ve özel olarak da kadın-erkek ilişkilerini mekân-zaman boyutlarında derinlemesine ele alır, romanların geçtiği dönem ve mekânlara ait ince detaylara yer vererek anlatımını zenginleştirir.

18.7.1965 tarihinde İstanbul'da ölen yazar Refik Halid, muhalif kaleminin keskinliği, temiz İstanbul Türkçesi, renkli anlatımı, tasvir gücü ve yaratıcılığıyla, Türk edebiyatının en güçlü isimlerinden biridir.

Kitap yayına hazırlanırken yapıtın edebi niteliği göz önünde tutularak yazarın özgün anlatımı korunmuş, gençlerin de yararlanması amacıyla bazı sözcükler dipnotlarla açıklanmıştır.

BİRİNCİ KISIM

I

Binnur uyanır gibi oldu; gözlerini araladı, etrafında bir şeyler gördü. Gördükleri o kadar yabancı, bildiklerinden bambaşka, acayip ve yarı loşlukta belli belirsizdi ki uyanmadığını sandı. Rüya olmalıydı bu... Rüya devam ediyordu.

Başının ağrıdığını unutturmayan bir rüya. Üşüyordu da... Sırtında ürpermeler duyuyordu. Yorganı üzerine çekti, toplandı, dertop oldu.

"Bugün enstitü kapalı, yılbaşı tatili," diye söylendi. Kendi sesini bile duymuştu, o halde uyanmıştı. Peki, bu uyandığı yer, oda neresi? Ne tokmak vuruşlarını duyuyor, ne de caddeden geçmesi lazım gelen araba ve otomobil seslerini. Dışarıda çıt yok, hatta hayat eseri yok.

Ömründe böyle bir sessizliğe gömüldüğünü hiç hatırlamıyordu.

"Ha," dedi, "dağdayım, sahi... Kocadağ'da! Kar, kayak eğlenceleri için hep beraber tepeye çıkmamış mıydık? Kayakçılar misafirhanesinde değil miyim? Fakat ötekilere ne oldu? Onlarla bir koğuşta bulunmam lazımdı."

Beyninin içine yakıcı, yırtıcı bir ışık doldu; sızısı yüreği-

ni dağladı; yerinde doğruldu. Odaya bir defa daha göz gezdirip hakikati tam dehşetiyle hatırladıktan sonra, yüzünü elleriyle örttü. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bitmişti, mahvolmuştu Binnur! Binnur artık aşağıya, şehre inemezdi; İstanbul'a baba evine de dönemezdi; enstitüye hiç gidemezdi. Demin yanlış hesap etmişti; yılbaşı arkada kalmıştı, bugün ocak ayının beşiydi. Dağa çıkan kafile salı günü buradan uzaklaşmış, öğretmen arkadaşları da dört gündür işlerine başlamıştı.

Binnur ıssız Kocadağ'ın karlı tepesinde, bir kulübe içinde yaşamaya mahkûm artık. Tek başına mı?

"Ah, keşke öyle olsaydı," diye söylendi. "Bir gün karlar erir, yollar açılır, yüzümün akıyla insanlar içine karışırdım. Beni şimdi aramaya bile gelseler dönemem."

Yatağın karşısına rastlayan duvardaki guguklu saate baktı: Sabahın sekizi. Bu saatin kuşu, mekanizması kırılmış olduğundan kutusundan fırlayamıyor, ötmüyor, saat başlarında sadece bir hırıltı çıkarıyordu. Kepenklerin aralığından beliren ışık pek ölgün olduğuna göre hava kapalıydı. Belki de kar yağıyordu, yahut sis kaplamıştı etrafı. Herhalde fırtına dinmişti ki uğultu duyulmuyordu.

"Sobayı yakmadan yine başını alıp gitmiş. Kimbilir ne zaman gelir. Dün öğleye yakın dönmüştü."

Böyle söylenen Binnur'u soğuktan ziyade kendisini yalnız bulmaktan ve fena düşüncelerden gelen bir titreme aldı. Hem titriyor, hem de başına hücum eden kandan yüzünün yandığını duyuyordu. Tekrar yorganına sarıldı, yatağın ortasında derlenip küçüldü.

Pişmanlıkla, utançla kızarırken, aynı zamanda hızla

şunu düşünmekten de kendini alamıyordu: Yusuf şimdi yanında olsa yaptıklarından, daha doğrusu olanlardan dolayı pişmanlık ve azap duymasına imkân mı kalırdı? Pişmanlık hislerini, o düşünceleri âşığının varlığı körleştiriyor, sağır hale sokuyor, hatta şiddetli ağrılardan sonra alınmış bir ilacın tesir etmeye başladığı sırada verdiği tatlı sersemliğe çeviriyordu.

Yusuf'u özleyiş bile düşüncelerinin yolunu değiştirmesine kâfi geldi.

Oldu bir kere, diye gevşeklikle içini çekti. *Kaderim böyleymiş. Bana kimsenin başından geçmesine imkân olmayan büsbütün başka, masallardakine benzeyen bir hayat mukaddermiş... Belki de yine öyle bir akıbet. Kırkını aşmış, çoluk çocuk sahibi bir erkeğe vuruldum... Kendimden yirmi yaş büyüğüne, keşiş hayatı süren kar adamına! Gayet uygun, parlak, herkesi kıskandıracak bir izdivacı teperek!*

Aşk uğrunda ömürleri boyunca acı çekmiş, bedbaht yaşamış olanları hatırlayıp maceralarını düşünmek, Binnur'u azıcık ferahlatıyordu. Kendisine övünme payı bile çıkardığı olmuyor muydu?

"Benim maceram eşsiz," diyordu, "biricik! Kimin, hangi kadının, hele kızın başına böylesi gelmiştir? Olemp Dağı'nın tepesinde çatık kaşlı bir ilahla yaşayan, ilah gözdesi bir genç kız! Ben de bir yarım ilahe sayılırım. Artık şehirlerle, fanilerle alakam kesildi; her şeyin, hepsinin üstündeyim. Aşağı, aşağılık dünyadan 2600 metre yükseklikte mekân kurdum," gibi avunma yolları da arıyordu.

Şu sabah vakti, soğuk odada, bir başına uyanışlar, malîhulya saatleri olmasa, Yusuf erkenden kayaklarını takıp

karlar içinde gözden silinmese, belki pişmanlık duymasına hiç vakit kalmayacaktı. Yusuf'un nefes aldığı yerde günlük güneşlik, daima ılık, daima ferah, kara sevdanın barınamayacağı bir hava hüküm sürüyordu. Bu havaya kavuştu mu –nasıl bir sihir, bir kerametti Yarabbi!– ayıp, günah, pişmanlık, utanç, öğrendiği, alıştığı o cinsten ne his varsa hepsi duyulmaz oluyordu. Sade duyulmaz olmak mı? Duyduğu zaman da Binnur'a gülünç, bayağı, saçma ve küçük çaptaki insanların uydurması gibi görünüyordu.

Halbuki Binnur bunlara çok ehemmiyet veren bir ailenin, örnek sayılan, övünülen ve şimdi küçük çapta bulduğu insanlara kendini beğendirmekten için için övünen bir kızıydı.

Esasen verdiği tesir de öyle değil miydi? Ne kadar saf, masum yüzlüydü... Yüzünün her hattı bile, masumluğunu belirtsin, anlatsın, ispat etsin diye hususi bir özeniş, bir şevkle çizilmiş sanılırdı. Sokakta üçü, dördü yan yana, göğüsleri sarsıla sarsıla yürürken, vücutları haykırırcasına "Vaktimiz geldi, aklımız hep erkekte. Beğeniniz beni, isteyiniz, alınız! Görüyorsunuz ya, sabırsızlanıyoruz. Ne yapalım, tabiatın feryadı bu!" manasına konuşan, oynaklıklarıyla dil döken kızlardan hiçbir zaman olmamıştı. "Hanım şey, doğrusu!" dedirtenlerdendi. Ama kilise tasvirleri gibi soğuk, Meryem tabloları kadar donuk değildi. Rahat ruhlu bir kızdı; bu ruh sanki temiz çamaşır kokuyordu, azıcık da lavanta çiçeği. Sarışından ziyade açık kumral renkte, ancak çok sarışınlarda rastlanan mavi gözlü.

Mavi gözün pek tatlısı. Teyzezadesi Kaptan Erbil, çocukluk arkadaşı ve yine çocukluktan beri tutkunu şair ruhlu bir

gençti, gözlerini şöyle tarif etmişti: Boğaziçi'nin durgun yaz sabahlarında kıyı boyu kayalıklara gizlenmiş, süzülüp durulmuş ışıklı deniz mavisine çalan, yer yer gölgeli serin gözler...

Esasen Binnur, her şeyden evvel serinlik hissi veren bir kızdı; etrafına serinliğin rahatını, temizliğini, rayihasını tattırıyordu: Bir kalıp tuvalet sabunu... Yumuşak, kremli bir köpük haline gelecek gibi.

Yakıcı, sıcak, ılık ve serin olarak kadını dört çeşide ayırmak mümkündür; aile kadını son iki çeşitten çıkar. En mükemmeli serin hissi verip ılık olanıdır.

Binnur'u tetkik eden bir kadın tipi mütehassısı şöyle bir hükme varabilirdi:

"Bütünü ile vücudu gibi ruhu da ufak tefeğin ölçülüsü, macerasız yaşayacak çıtı pıtı bir kız... Şayet her uzvundan daha güzel olan burnunun kanatlarındaki o ihtiraslı büklüm, o çırpınmaya istidatlı hareketlilik bulunmasa! Dudaklar aç değil, ama burun kanatlarından korkulur."

Yusuf'un bunlar mı gözünden kaçmamıştı? İlk görüşte o kanatlardaki manayı mı sezivermişti?

Binnur yatağından başını uzatarak yine pencere kepenklerinden sızan ışığın yardımıyla guguklu saate baktı; dokuza geliyordu. Söylendi:

Acaba kalksam, öbür odanın ocağını yaksam mı? Ne kadar alışık olsa, üşümüş dönecek. Sıcak oda hoşuna gider, hele çayı da hazırlanmış bulursa...

Öbür oda dediği bir kar evinin asıl geniş bölmesiydi; yemek burada pişer, burada yenirdi. Aynı zamanda gocuklar, kürklü ceketler, kayaklar, silahlar, lüzumlu eşya ve edevat da buranın duvarlarına asılı veya raflarına diziliydi.

Derinine düşünmekten kurtulmak için kalkıp bir şeyler yapmalıyım, kararıyla yatak hizmetini gören enli divandan kalktı. Yere düşmüş olan kocaman, iri tüylü ayı postuna ayakları ilişince neden bir türlü ısınamadığının sebebini anlamıştı. Zaten sırtında çıplak vücudunun üzerine geçiriverdiği şilebezinden kolsuz, göğsü açık bir gecelikten başka bir şey yoktu.

Yusuf yatakta gecelik istemiyordu. Bu geceliği bir aralık, âşığı uyuduktan sonra usulcacık giyivermişti; biraz üşüme korkusundan, biraz öyle yatmaya alışmamış olmasından, biraz da utandığından.

Ona kalsa beni gündüzleri bile evin içinde çıplak gezdirecek, diye şikâyetten ziyade yarı memnunlukla söylenerek tahta koltuğun üstüne atılmış, kırmızı kalın kumaştan ropdöşambrına büründü. Bunu daha yeni yapmıştı, kendi dikmişti; hani, yılbaşında üç gün için İstanbul'a, evine gidecekti ya... Yeni bir şey görsünler istiyordu. İçini çekti:

Bavulumu hazırladığım halde gidemedim, dedi. *Biletimi bile almıştım. Geldi, beni yolumdan alıkoydu. İki saat geç uğrasaydı, şimdi bu saatte normal hayatıma devam edecektim, Nezihe Hanım'ın pansiyonunda okula gitmeye hazırlanıyordum. Asıl mühimi kendisine söz getirmemiş bir kız olarak! Aşağıdaki dedikoduları dinlemeli; şehir çalkalanıyordur. Üç, beş güne kadar kötü haber anamın, babamın da kulağına gidecek.*

Tıkanacak gibi oldu, hemen öbür odaya geçti; doğru pencereye koşup camı kaldırdı, kepengin kancasını zorlayıp çengelinden kurtardı, kapaklara abandı; yerinden oynatamadı. Muhakkak kar yığılmıştı. İkinci pencereye döndü,

belki o taraf kolayca açılırdı; rüzgârların istikametini henüz öğrenememişti ki... Dün bir, bugün iki.

Kepenk dayatmadı, kanatlar çevrilip hızla evin duvarına vurunca, dış manzara gözlerinin önüne serildi; parlak bir güneş altında boylu boyunca, rahatça yayılıp uzanmış, karlarının tazeliği belli, beyazlığı şıkırdayan lekesiz inişler, yokuşlar, sırtlar... Bu cepheden, aşağı yaylanın çam ormanı görülmezdi.

Kapının önünde iz aradı, ayak ve kayak izleri... Yoktu. Demek ki Yusuf gittikten sonra yine kar serpiştirmişti. Alacakaranlıkta, şafak sökmeden mi dağlara düşmüştü? Bu adam her şeyden önce karlı dağın âşığıydı, ömrü boyunca süreceği anlaşılan bir aşkla! Binnur'u da şimdi seviyordu, belki başka sevdikleri de olmuştu, ama hepsi ikinci planda yer alıyordu; geçici, değişen, oyalayıcı, mevsimlik sevgiler...

Geçici olmasını önlemek bana düşer. Ayrılık yok artık. Asıl ayrıldığım zaman gülünç mevkide kalırım. Aşkımız devam ettiği müddet sade mazur görülmem, gıpta bile edenler olacaktır. Bizi temize çıkaracak şey bu aşkın sürüp gitmesidir. "Karlı dağda seviştiler, orada yaşadılar, orada öldüler," dedirtebilirsek kirli ve ayıp tarafım kalmaz, azizleşirim; en azdan masal kahramanlarına dönerim. Hikâyemi anlatanlar, mezarımı ziyarete gelenler, yaptığımı beğenenler ve beğenerek acıyanlar olur, asırlarca...

Fahişe olmasına rağmen La Dame Aux Camélias'yı bir roman hemen hemen azize mertebesine çıkarmamış mıydı? Mezarına hâlâ çiçek getirenler ve mezar taşı başında gözyaşı dökenler yok muydu? Belki günün birinde Binnur ile Yusuf'un hikâyesini yazan bir muharrir zuhur eder, meza-

rını arayıp tavafa gelecek âşıklara yol gösterirdi. Hele yan yana iki mezar olursa... Ve şehir içinde bir mezarlıkta değil, 2600 metre yüksekte, yalnız altmış gün kadar, o da nadiren karsız duran Kocadağ tepesinde!

Genç kadın beyaz manzaraya dalmış olarak şunu aklından geçirdi:

Dağları, karları, kar fırtınalarını ben de sevmeliyim, sevmeye alışmalıyım ki, onların çılgıncasına tutkunu olan Yusuf'la ayrılığım kalmasın. Burada iki muhabbeti birleştirmek şartıyla yaşanabilir. Birbirimize alakamızın devamı için öyle yapmak şart. Esasen şehirde, şehir elbiseli bir Yusuf herhangi yakışıklı erkekten fark edilmiyor. Kendisine harikulade alımlı şahsiyetini veren kayak ayakkabıları, kayak pantolonu ve rüzgâr ceketiyle yün külahı, dağ kıyafeti. Hele o ceketi atıp da adaleli göğsünü meydana çıkaran kazaklı hali!

Tipilerin güz sonu nasılsa dalından kopmamış kınalı bir çınar yaprağı rengindeki yarı kavruk, fakat azıcık heyecanlanınca taze kan hücum eden, can taşan yüzü şehirde sadece kara yağız oluyor, kızaracağına solgunlaşıyordu.

"Yusuf bir sebeple buradan inmeye, ovada yaşamaya mecbur kalırsa muhakkak ölür, yahut çıldırır," diye söylendi. İyi ama, Binnur ne olacak? Tipilerin günlerce sürdüğü bir sırada, her tarafla alaka kesilip imdat ve yardım ihtimalleri de kalmayınca bir apandisit krizi ölüm demekti.

"Ben icabında o ameliyatı yaparım, korkma. Elimden gelmeyen yoktur."

Cevabını almış, sükûnetle cevap verişine, kendisine güvenmesine şaşmıştı. Yalnız şaşırmamış, çatık ve gür kaşları-

nın loşluğunda parlayan gözlerinde okuduğu azimkârlığına hayran bile kalmış, kucağına atılmış, sükûna ermişti.

Camı indirdi. Ocağa istif edilip çırası bile hazırlanmış odunları yaktı. Fakat ocak yetmezdi, sac sobayı da tutuşturmak, odanın soğuğunu çabucak kırmak lazımdı. Zaten çaydanlık da onun üzerinde kaynayacaktı, içindeki su buz tutmuştu. Bunları yaparken ikide bir pencereden dışarıya bakıyor, Yusuf'un karşıdaki tepeden görünmesini bekliyordu. Karlara vuran gölgesini yanında koşturarak kayakları üstünde uçarcasına gelecekti, gökten inercesine. Bu, asfalt caddede spor otomobiliyle seğirten vurguncu şehirli âşıktan daha güzel bir gelişti; motora değil, Yusuf kendi kuvvetine ve hünerbazlığına, kol ve bacak adalelerine, kuvvetli pazılarına güveniyordu.

Binnur, duvara asılı takvimin yaprağını kopardı; iri bir 5 ve kalın yazı ile OCAK. Elinde kalan yaprağa göz gezdiriyor: Birtakım bilgiler, tavsiyeler, meşhur sözler. Bunlardan sonuncusu dikkatini çekti. Bir Çin atasözüydü:

"Siz ıstırap kuşlarının başınız üzerinde uçmalarına mani olamazsınız ama, saçlarınızın arasına yuva yapmasını önleyebilirsiniz."

İçine bir korku düştü:

Burada ben ne bulacağım? Utanç karışmış kısa bir aşk bayramından sonra hep ıstırap, elem, inleme, hıçkırık, gözyaşları... Cehennem hayatı! Vücudu da, ruhu da ateşten daha hoyratça, insafsızca, kıvrandırmadan, haykırtmadan yakan, kül eden alevsiz, beyaz ateş, soğuk cehennem, dedi.

Bu bembeyaz, dondurarak yakan cehennem manzarasını pencereden tekrar seyre koyuldu. Delilikti yaptığı... Kalmamalıydı burada. Yahut şu düzeltilmez, düzelmesi imkânsız vakadan, faciadan sonra birlikte bir yerlere gitmeleri, izlerini kaybetmeleri, yaşanılması kabil bir toprak parçası seçerek herkes gibi ömür sürmeye çalışmaları tek kurtuluş çaresiydi. İnliyordu:

Yarabbi! Binnur mu öyle bir adama metres oldu? Bu muydu onun kısmeti? Neler tasavvur etmişti, talihine ne çıktı? Nafia Başmühendisi'ni teperek, gözüm kimseyi görmeyerek dağ başına koştum. Şu karlı dağın tepesinde Yunus Emre'nin anladığı manada olmasa bile aşk ödüyle yanmak kısmetim!

En dertli zamanımızda bile o dertle alakası bulunmayan bazı ikinci plandaki vakaları taze bulup düşündürmekle hatırlama mekanizmamız bize nefes alma ve azıcık ferahlama imkânını sağlar. Bu imkânı vermeseydi daha çabuk, büsbütün bunalırdık.

Binnur da şimdi başka bir mevzuya daldı: Öğretmenliğini ettiği Kız Sanat Okulu müdiresi Sabahat Hanım, Yunus Emre hayranıydı; şiirleri dilinden düşmezdi. Etrafındakilere de hayranlığı telkine çalışırdı, alay vesilesi olurdu.

Şapka öğretmeni Zeria müdirenin Yunus'a düşkünlüğünden şüphelenmişti; Binnur'a demişti ki:

"Ayol, bu kadında dervişliğe meyilden ziyade onunla perdelediği, ahlaki şekle soktuğu basbayağı cinsten bir isteklilik görüyorum ben. Dikkat etmedin mi? 'Gel gör beni aşk neyledi'leri söylerken isteri nöbetine tutuluyor, kadına bir haller oluyor."

"Ama dervişlerde de olurmuş böyle şeyler, cezbeye gelirlermiş."

"Bilirim onu, başka türlüdür."

Nihayet bir gün Sabahat Hanım, iki genç öğretmene:

Canım kurban olsun senin yoluna
Adı güzel, kendi güzel Muhammed

diye yüksek sesle okurken beytin sonundaki mübarek ismi kendinden geçerek ve galiba kendi kendine okuduğunu sanarak, "hidayet" şekline sokunca şüpheleri büsbütün artmıştı.

Nihayet Zeria, küçük bir tahkikat neticesinde sırrı çözdü: Hidayet Bey eski maarif müdürüymüş; kara kuru, alımsız, at suratlı Sabahat Hanım meğerse o yakışıklı delikanlıya vurulmuş! Binnur mırıldandı:

"Zavallı Sabahat Hanım! Ne fena olmuş, Zeria'ya uyup kadıncağızla alay ettim. Azap duyuyorum şimdi."

Sac soba, reçineli odunlar iyice kızıp alevlendiğinden gürül gürül yanıyor, vücudunu sarsan homurtularla odayı gürültüye boğuyordu. Ayrıca kapının iki deliğinden dışarıya doğru fasılalı hohlamalarla duman ve ateş salıveriyordu da...

Yangın çıkmasından ürktü. Çaydanlık çarçabuk kaynamış, kızgın sac üzerine düşen su damlaları tıkırdaya tıkırdaya sağa sola koşuşuyor, bir lahzada buhar haline gelip kayboluyor, yenileri dökülüyordu.

"Yıllarca, ömür boyu hep bu, böyle mi olacak? İmkânsız. Devam edemez," dedi. İsteksizce yürüyüp çaydanlığı kaldır-

dı, soba tablasının üstüne bıraktı. Oda sımsıcak olmuştu; ropdöşambrından sıyrıldı, geceliğini de çıkardı. Kombinezonunu giyip çaydanlıktaki suyu küvete boşalttı; yüzünü, ensesini, boynunu, kollarını, koltuk altlarını köpürttüğü süngerle iyice temizledi. Duvara asılı üç parçalı ayna karşısında tarandı, hafif bir makyaj yaptı; sonra sırtına küçük robunu geçirdi.

Pudralanıp boyanma, tazeliğine fazla bir şey ilave etmemişti; boyalı veya boyasız, uyurken veya uyanık, ışıkta veya loşlukta daima taze duran bir yaşta, teni taze kalacak yaradılıştaydı; kırk beşini aşmış bulunan annesinin cildi hâlâ taravetliydi. Bununla beraber yıkanmış ve giyinmiş olması hafif bir nikbinlik duymasına yaradı. Diyordu ki:

Elbette bir şeyler düşüneceğiz... Bazı fedakârlıklara katlanacaktır. Beni sevdiği muhakkak. Yıllardır buralara çıkan kayakçı kafileleri arasındaki kadınlardan bir beni seçti; çoğu etrafında pervane gibi dönüp dolaştığı, kucağına düşmeye can attığı halde! Amerikan misyonu şefinin karısı aşkından deli divane olmuştu; yüz vermedi.

Yusuf hakkında her kış kayak mevsimi ve yazın yaylacılık başlayınca şehir rivayetlerle çalkalanırdı. Bunlardan birçoğunu, kendinden iki sene evvel Kız Sanat Okulu'na tayin edilen Zeria'dan dinlemişti. Hele İstanbullu milyoner bir tüccar hanımı için işittikleri inanılır vakalardan değildi. İkisinin kafilelerden ayrılıp uzaklara gittikleri bir gün, arzusuna ram edemediği[1] Yusuf'a tabanca çekmiş ve kolundan yaralamıştı.

Kampa yaralı dönen Yusuf hadiseyi gizlemişti tabii...

1 ram etmek: boyun eğdirmek, itaat ettirmek

Lakin ihtiras krizleri geçiren kadın, o gece etrafındakileri bağıra çağıra uyandırmış, olan biteni anlatmış ve dişleri kenetlenerek bayılmış, koğuşa boylu boyuna serilmişti. Pek zor ayıltmışlardı.

Binnur kendi kendine söyleniyordu:

Berna'ymış hanımın adı... Vakanın aslını Yusuf'a sorayım. Uzun kış gecelerinde bana bunları anlatsın. O misyon şefinin karısı hikâyesini de... Güya kendisine evlenme teklif etmiş, Kaliforniya'daki çiftliğinin yarısını da. Aldığı cevap ne olmuş: Siera Nevada Dağlarında kışlık bir spor sarayınız olsaydı, tereddüt etmezdim. Kaliforniya benim için çok sıcak! Hem portakal çiçeği ile olgun armut kokusundan hiç hazzetmem.

Âşığının kırkından sonraki bu sükseleri Binnur'a gurur veriyordu, kendisine hisse çıkardığı için de:

Benim ne çiftliğim var, ne de kocamın milyonları, diye söylendi. *Ufacık bir öğretmenim, o kadar! Zorla muhabbet olmaz. Gönlü kibar bu adamın... Mağrur, inatçı, pervasız...*

Sac soba homurtularını kesmişti. Şimdi, iri kütükleri alev almış olan ocaktan öfkesiz, sakin dalgalı, rahat hışırtılar işitiliyor, bunlar yatışmış deniz ve az meyilli dere sesleri gibi sinir yatıştırıyordu. Dışarıya gene göz attı.

İşte, ta uzakta, bayırın sırtında siyah bir nokta... Bu nokta hızla yürüyor, inip çıkıyor, sağa sola volta vuruyor, şekiller alıyor; gölgesini peşi sıra sürüklediği de artık seziliyor. Gelen Kayaklı kim olabilir ki? Buralara gelmek kimin haddine? Hem bu derece güzel kayak kullanan var mıdır Kocadağ'da?

Binnur, işittiremeyeceğini bildiği halde sevinçle bağırıyor, haykırıyor; hem haykırıyor, hem de heyecandan titriyordu:

"Yusuf! Yusuf!"

II

Bu macera bir buçuk ay önce, kasım ortasında başladı. O yıl kış erken bastırdığı için Kocadağ güz yağmurlarıyla beraber eteklerine kadar bembeyaz kesilmişti. Şehirdeki kayak sporcuları harekete geçtiler, mevsimin ilk kafilesi hazırlığa başladı.

Binnur, Kız Sanat Enstitüsü'ne yeni tayin edilmiş, karlı dağı ile meşhur şehre mektepler açıldığı tarihte yetişmişti. Şapka öğretmeni Zeria ile derhal ahbap oldular. Kızıl saçlı, çilli, iri kemikli, şen bir kızdı o... Bir paşa torunu. Merhum paşa birtakım sert icraatıyla tanınıyor ve o zamanı bilenler veya öğrenmişler üzerinde hâlâ tesirini muhafaza ediyor, bundan dolayı da torununa karşı da saygı gösteriliyordu.

Saygının asıl sebebi, paşanın elinden milyonlar geçtiği, kimseye hesap vermek mecburiyetinde olmadığı halde parasız ölmesi, namuslu kalmasıydı. Zeria ne ondan, ne ailesinin eski saltanatından bahsederdi, küçük hayatından memnundu; hele dağ eğlencelerinden...

Kayakçıların ilk kafilesine o da katılacaktı. Mütekait[1] bir orta memur kızı olan yeni ahbabına dedi ki:

"Sen de bizimle gel. Cumartesi öğleyin yola çıkacağız.

1 mütekait: emekli

Ancak akşama varırız. İki gece bir gün kalıp pazartesiye döneceğiz, sabahleyin erkenden."

"Kaymasını bilmem, elbisem de yok."

"Ben hepsini bulurum. Zaten kayakları, rüzgâr ceketlerini, şunu bunu kulüp kiralar. Kaymaya gelince kolay, çabuk öğrenirsin. Çevik hareketli, hafif vücutlu bir kızsın; tam kayakçı olursun. İçimizde ustalar, dağda da ustalar ustası Yusuf Bey var. Şayet vahşiliği tutmaz, kafilemize sokulursa yaşadık!"

"Kim bu adam?"

Zeria, "Anlatması uzun, güç... Bir âlem!" manasına başını salladı; Binnur da omuz silkti.

"Pek de merak etmiyorum," dedi. "Sen şunu söyle: Kaymak şart mı? Bir yerde oturup sizleri bekleyemem mi?"

"Misafirhanede kalabilirsin, gece eğlencelerine katılabilirsin. Geç vakitlere kadar dans edilir. Zaten içimizde senin gibi yapacaklar var; belki kaymayıp misafirhanede pinekleyeceğini sezen mühendis Ulvi de oturmayı tercih eder, muhakkak edecektir. O da gelecek, zira!"

Arkadaşının bu imasından yüzü pembeleşen genç kız yine kayıtsız görünmek istedi. Ulvi'nin kendisine karşı daha ilk rastladıkları günden itibaren alaka gösterdiğini biliyordu. Kulağına bazı sözler de çalınmıştı; daha doğrusu mühendis bu sözlerin Binnur'a aksetmesini istemiş, bir tertiple işittirmişti.

Yakışıklı bir sarışındı; bekârdı, Amerika'da bulunmuştu. Bütün kusuru henüz yadırganılan kıyafetlerden, pantolon üzerine bırakılmış alacalı gömlek, insan ve hayvan resimli kravat, örme ayakkabı gibi züppe giyim eşyasından hazzetmesi, ecnebiye benzemeye çalışması.

Bununla beraber Ulvi ile kayak evinde, ocakbaşı sohbeti yapmak fena olmayacaktı. Acaba kalır, açık hava eğlencesini feda eder miydi? Bir defa denemesi lazımdı.

"Burada tek başıma, hele sensiz kalmaktansa geleyim bari," dedi.

Hazırlıklar yapılırken mühendis zihninden çıkmıyordu. Ne malum, belki Kocadağ tepesindeki ocakbaşı sohbeti bir evlenmeye yol açacaktı. Daha ziyade anasıyla babasını memnun edecek böyle bir kısmeti kaçırmamalıydı.

Ulvi'ye, genç kızın dağ eğlencesine geleceği haberini el altından ulaştıran Zeria da memnundu. Evlenme işlerine kendilerini vakfetmeyi doğuştan iş edinmiş insanlar vardır ya, o da bunlardan biriydi. Geceli gündüzlü çalışarak Binnur'u şık bir kayakçı hanım kıyafetine soktu.

Kızılcık renginde yün başlığı, aynı renkte yün hırkası ve acayip desenlerle süslü, sadece başparmak yeri bulunan kabarık yünden beyaz eldivenleri, yine orijinal desenli beyaz yün eşarbıyla Binnur kafilenin en şık, en zarif kadını olacaktı.

Kulübe de gittiler. Kiralık kayaklar bölmesi önünde durdular. Zeria:

"Bir elini yukarıya kaldır," dedi. "Kayağın boyu bu hizayı geçmemelidir."

Seçtiği kayakların markasını da okudu:

"Hah," dedi, "Splitkein-Ostibye Patent, halis İskandinav... İyilerinden biri. Berna Hanım'ın ısmarladıkları da aynı markaydı. Talihin varmış kızım, bu kayaklar seni dosdoğru nikâh memurunun önüne götürecek, gönlüme doğdu. İstanbul'a en aşağı sözleşmiş olarak döneceksin. Arkasından nişan ve düğün."

Arkadaşının falcılığına, daha doğrusu iyi niyet ve güzel dileğine karşı yüreği şefkatle dolan Binnur onu kucaklamak arzusu duydu, herkesin içinde yapamadı. Kulüpten çok neşeli çıktılar, çarşıdan geçerken hiçten vesilelerle katıla katıla gülüyorlardı, dik dik bakanlar olduğunun neden sonra farkına vardılar, öğretmenliğe söz getirmekten çekindikleri için zoraki bir kem surat takındılar. Bu surat yağmurlu, çipil havaya uyuyordu. Hem taşkın neşelerini Müdire Hanım haber alırsa canlarını sıkacak sözler söylerdi; bu suretle dağ seferinin tadı kaçardı.

"Yukarıda şimdi kar yağıyordur, mükemmel olacak dağcılığımız. Öyle hoşlanacaksın ki... Görürsün, kayaklarını takacaksın, yüksek mühendisinle yükseklerde uçacaksın. Sana kayak hocalığını o yapacak, arada aşk hocalığını da... Beraber karlar içinde düşüp kalkacaksınız. Bunlar acısı, sızısı olmayan kahkahalı, tatlı feryatlı düşüşlerdir. Hiçbir dans onun diri heyecanını veremez. Denizde yüzmeye ve plajlarda yarı çıplak koşuşmaya da benzemez. Niçin mi? Zira elbiselisindir; elbise erkekte çözülmemiş bir sırrın merakını uyandırır, kadında da!"

"Nelere dikkat etmişsin Zeria."

"İşim ne? Sonra kaymaktan dönüş çok hoştur; kadınlarla erkekler koğuşlarına ayrılır; birbirlerini düşünerek soyunurlar, yıkanırlar, tekrar giyinirler. Hepsinde aç kurt iştahı vardır; yalnız karın doyurmak için midir bu iştah? Muhayyile[1] daha açtır, vücut gibi gönül ve dimağ da açlık çeker; yemek salonuna iki başlı bir acıkma ile saldırırsınız, yavrum!"

"Aman Zeria, sen göründüğünden fazla bu işlerle meş-

1 muhayyile: hayal gücü

gulmüşsün," demekle beraber kendisinden beş yaş büyük, ailesinin vaziyeti itibarıyla görgülü, ayrıca çok okumuş, ecnebi lisanı da bilen arkadaşının dağ eğlenceleri hakkında söylediklerini o gece yatağında çok düşündü, süsledi, Ulvi'ye de her zamankinden daha kıymetli yer verdi. Gözlerinin önünde bir gazete açıldı, çerçeve içinde, küçük bir ilan görür gibi oluyordu:

Binnur Uslu ile Yüksek Mühendis Ulvi Sapangil Evlendiler

Arkasından Tayyare Meydanı... Yolculuğa çıkan bir çift... Zira bir partili olan Ulvi'nin hükümet hesabına tetkikler yapmak için Amerika'ya gideceğini biliyordu; elbette karısını da götürecekti. Dönüş sahnesi hayalinde canlandı: Genç kadının sırtında vizon, hiç değilse kastor bir kürk vardı. Bu kürkle uykuya daldı, bilmediği İngilizce konuşarak!...

Her gün Kocadağ tepesindeki kar vaziyetini soruyorlardı; cuma sabahı kayak evinden telefonla aldıkları haber ümit kırdı; kar yağmura çevirmişti. Binnur da üzüldü. Fakat ertesi sabah kayakçılar sevindiler; öğleyin hava poyraza dönmüş, bütün gece kar düşmüştü. Artık arazi kaymaya elverişliydi. Kafile yola çıktı.

Önceden hazırlanmış bir tertiple mühendis Ulvi, kayakçıların en yaşlısı altmışlık Arnavut Derviş Usta, torunu Bercis ve Binnur ile Zeria aynı otomobile düştüler. Hatta Zeria iyi idare etti, dede ile torununu şoförün yanına yerleştirdi; delikanlı ile iki genç kız arka tarafa oturdular.

Yağmur devam ediyordu. Şerbet, ayran, dondurma,

şıra, hardaliye dükkânı sayesinde servet yapıp şimdi işten çekilen Derviş Usta'nın torunu Üsküdar Amerikan Kolejini bitirmişti, İngilizcesi iyiydi ama ukala bir kızdı. Yolun başlangıcında Ulvi'yi rahat bırakmadı, bir atom lafıdır tutturdu. Günpınarı'na kadar soluk almamacasına hiç durmadan konuştu.

Binnur memnundu; zira Bercis'e sezdirmeden mühendis bey yanındakilere eliyle ara sıra tıraş işareti veriyor, asıl arzusunun genç öğretmenlerle, bilhassa kendisiyle konuşmak olduğunu her haliyle belli ediyordu.

Pınar başında indiler, su içmek bahanesiyle üçü çeşmeye doğru yürüdü. Ulvi dedi ki:

"Eğer sizlerle beraber olmasaydım, başka arabadaki biriyle çoktan yerimi değiştirirdim. Tahammül edilir mahluk değil, fakat ne yapalım? Talih her taraftan gülmüyor insana."

Bunları söylerken göz ucuyla manalı manalı Binnur'a bakmıştı. Otomobile tekrar girdiler; Ulvi yine ortalarına oturdu. Pınara gelinceye kadar gayet uslu durmuş, Binnur'a temastan çekinmişti; bu sefer vaziyeti değişti, dirseği genç kızın göğsüne dokunur gibi oluyordu; dokunuyordu artık... Ağırlığını hissettirmeye de başlamıştı; hele dönemeçlerde adeta acıtıyordu.

Önceleri kendisini yana, öne veya arkaya çekerek korunma çareleri aramıştı; yavaş yavaş bundan vazgeçti. Puslu havanın tesiri mi, serinlik başlamasından mı, yahut gittikçe kesifleşen çam ormanının değişik manzarası belki... Tatlı bir gevşeklik duymuştu. Hatta o dirseği bir ara kolunun altında kaçırmadan muhafaza etmek arzusuna kapıldı, hafifçe yaslandı.

Derviş Usta diyordu ki:

"Korkarım arabalar misafirhaneye kadar gidemeyecekler. Bizi Sivrikaya'da bırakacaklar, yayan iki saatlik yoldur ötesi, yokuş yukarı tabanlara kuvvet çıkacağız. Çok kar var tepede."

Dağcılığın acemisi olan Binnur, telaşla sordu:

"Eşyalarımızı ne yaparız? Kayakları, torbaları, hepsini biz mi taşıyacağız?"

Gülüştüler. Onları sırtlayıp götürecek adamlar bulunurmuş orada... Bu yaya çıkış yorucu, lakin hoş olurmuş; bazen gece bastırır, karanlıkta karlara bata çıka yol alınırmış. Ama bir defa misafirhaneye varıldı mı, çekilen zahmet nispetinde neşelenilir, saatlerce dans bile edilirmiş. Zeria teminat verdi:

"Gidemeyeni köylünün sırtına yükleriz, adettir bu. Başka çare de yoktur."

Ulvi usulcacık Binnur'un kulağına fısıldadı:

"Üzülmeyin, sizi ben taşırım. Bu nimeti köylüye kaptırmam."

Bozuk şose üzerinde yer yer kar birikintileri göründü, yukarıda da beyazlı tepeler. Yarı açık camdan içeriye kar kokusu geliyordu. Evet, karın bir kokusu vardır; genç kız bunu şehirde fazla kar yağdığı günlerin sabahı, sokağa çıkınca duyardı, ta çocukluğundan beri...

Demin sırtta taşıma iltifatına karşı bir teşekkür mahiyetinde Binnur ilk dönemeçte kendisini gevşek bıraktı, mühendisle iyice tokuştular, bir müddet vaziyetlerini değiştirmediler. Kollarını göğsüne kavuşturup duran delikanlının sol kolu sağ elini örtüyordu. Bu el, Binnur'un sol kolu altından gizlice uzandı, genç kızın vücuduna dayandı. Parmakları yün hırkanın üzerinde hafif temaslarla bir aşağı bir yu-

karı, bazen ilerleyip bazen gerileyerek dolaşıyordu. İçinden, *fazlasına gitmese bari*, diyen Binnur, az sonra parmakların küstahlaştığını anladı; öfkeli bir hareket yapmamış olmak için bu eli dirseğiyle yavaşça kovdu. Kendisini erkeklere mıncıklatmayı izzetinefsine yediremeyen bir kızdı, öyle yaptıran arkadaşları hesabına utanır, tiksinti duyardı.

İlk defa Kocadağ yolunda, artık yaprakları karla örtülmüş çamlar arasından geçerken tiksinti duymamıştı; hatta el geriye çekilince yerinin boş kalmasına üzülür gibi olmuştu bile... Ancak evlenme projesi tasarlayan Ulvi'de hafifmeşrep bir kız olduğu tesirini bırakmamak düşüncesi onu zevkine varmaya başladığı bu gizli okşayıştan mahrum ediyordu.

Patinaj yapan otomobiller durdular, zincirlerini taktılar. Sivrikaya'dan öteye gidemeyecekleri anlaşılıyordu. Binnur yine içinden söylendi:

Bakalım mühendis bey beni omuzlarına alıp götürecek mi? Sanmam. Zaten canımı dişime takar, son gayretle yürürüm, kendimi ne ona taşıtırım ne de başkasına. Aciz görünmek istemem, bir de söz getirmek.

Bir ara geldi ki, öndeki araba karlara iyice gömüldü ve bu sefer artık kendisini kurtaramadı, mıhlanıp kaldı. Bereket Sivrikaya maden ocakları kavşağına pek yakın bir yerdeydiler, oradaki işçi kampına seslendiler.

İri taneli, kof, teması ılık, çam kokulu sanılan pek hoş bir kar yaprak sesiyle hışırdayarak yağıyordu. Derviş'in tahminine göre yarın hava güneşli, durgun ve kaymaya çok elverişli olacaktı. Kafilenin başına geçti, arka arkaya, kadın erkek sopalarına dayanarak muntazam bir yürüyüşle yola koyuldular.

Binnur Mühendis'le Zeria'nın ortasında yer almıştı. Bazen ayağı kara gömülüyor, kurtulması için Ulvi ona yardım ediyor, ederken genç kızı çaresiz sımsıkı tutmaya, kucaklamaya mecbur oluyordu. Sonraları, hava karardığından bu kucaklamalar daha uzun sürmeye, daha heyecanlı, nefes nefese olmaya başladı.

Hele bir defasında –misafirhanenin ışıkları tepede görünmüştü– Ulvi hoyratçasına Binnur'u göğsüne bastırdı; bırakmadı, çırpınmasına da aldırmadı. Genç kızın ayakları yerden kalkmıştı, artık delikanlının kucağındaydı, yüzü de tam yüzünün hizasında. Öpeceğini anladı, var kuvvetiyle gerildi ve kendisini kurtardı, karların üstüne yuvarlandı. Aynı zamanda şöyle düşündü:

Hırçınlık ettim, bıraksaydım keşke. Böyle bir yerde, böyle bir öpüşü kabul etmeyecek kadın yoktur, sanırım. Münasebetsizlik benimki!

Zeria herhalde işi fark etmişti, görmezlikten gelerek acele acele yürüyüp gitti. Zaten kafilenin sonunda bulunuyorlardı; ikisi baş başa kaldılar. Ulvi eğildi:

"Affedersiniz Binnur Hanım," dedi. "Sizi düşürdüm, kabalık da ettim galiba. Veriniz elinizi, artık çekinmeyiniz, tekerrür etmez. Fazla gücenmediniz ya?"

Binnur cevap vermedi, elini de uzatmadı; kendiliğinden kalktı, kafileye yetişmek için yürüyüşünü hızlandırmaya çalıştı ama yapamadı. Karların ortasında yarı beline kadar gömülmüş bir şey sezdi, telefon direğiydi galiba... Buna dayandı, soluk soluğa idi; elini göğsüne bastırdı, kalbi kopacak gibi çarpıyor.

Ulvi koştu:

"Asıl dik yokuş şimdi başlıyor," dedi. "Kısadır, ama bitirir insanı... Çıkamazsınız; ötekiler de uzaklaştı, daha fazla geride kalamayız. Omuzlarıma alacağım sizi. Söz veriyorum, en ufak bir kusurum olmayacak. Şunu da söyleyeyim: Dediğimi hemen yapınız, yoksa önde gidenleri çağırırım. Yürüyemeyeceğiniz vaka şekline girer, üzülürsünüz."

Genç kızın önünde sırtını çevirip eğildi, azıcık bekledi; kımıldanmadığını anlayınca belinden kavradı, ustaca bir hareketle güzel yükü omuzlarına aldı. Binnur karşı koyacak halde değildi.

"Sopalarımızı atalım. Siz omuzlarımdan tutunuz, ben ayaklarınızdan yakalayacağım. Ellerim boş kalmalı."

Böyle diyen mühendis yolu tuttu ve göründüğünden daha sağlamdı ki, ağır, intizamlı adımlarla epeyce gitti. Yokuşun birinci kısmını geçmişlerdi, mola verdi, fakat yükünü indirmeden...

Kar durmuştu. Binnur bir zamandır seyrekleşmiş olan çamların boşluğu arasından gökyüzüne baktı ve omuzlara bindikten sonraki ilk sözü şu oldu:

"Yıldızlar görülüyor, pırıl pırıl. Artık yürüyebilirim, elimden tutarsanız..."

"İki kişi yan yana yürüyemez... Önden geçen hamalların açtıkları daracık yoldan gitmeye mecburuz. Yan tarafta kara gömülür kalırız. Devam! Daima ortadan..."

"Ne kadar nazik davranıyorsunuz beyefendi, hem utanıyorum, hem hayranlık duyuyorum. Nasıl teşekkür edeceğimi de bilemiyorum doğrusu!"

"Kolay. Elinizin birini uzatınız... Tamam, mükâfatımı aldım."

Genç kızın eli yüzüne doğru uzanınca, ustaca bir çene hareketiyle küçük parmağını ağzıyla kapmış, ucunu yavaşça ısırıp bırakmıştı. Binnur bu kadar ehemmiyetsiz bir şeyin nasıl olup da bütün vücuduna zevkten ibaret bir ılıklık yaydığına, eriyişle çözülme arası bir mukavemetsizlik verdiğine şaştı.

Çok tat aldım bir saniyede... Sevişme ne güzelmiş meğerse, diye içinden söylendi; tekrarını derhal özledi. Bu sefer elini Ulvi'nin yanağına götürdü, belli belirsiz okşadı. Bunun bir teşekküre ve devamını istediğine delalet edeceğini, ancak kendini tutamadan o hareketi yaptıktan sonra sezebilmişti. Zaten soğuktan kıpkırmızı kesildiğine hükmettiği yüzünü ateş kapladı.

Er geç birisiyle bunlar olmayacak mı? diye düşünüyordu. *Yirmi iki yaşındayım, hepsi çoktan olmalıydı. Kendimi fazla tuttum, bildiğim kızlara benzememek gayretiyle! Onlar yaptılar da ne kaybettiler? Üçü de evlendi. Koca bulmanın yolu utangaçlık, hamhalatlık değil, oluruna gitmek, hatta erkeğin işini kolaylaştırmak!*

Ulvi tekrar durdu:

"Yokuş bitti," dedi, "artık düzlük... Biraz da bayır ineceğiz. Yardım edeyim."

Binnur, yardıma vakit kalmadan, sadece eğilmesinden faydalanarak, güya çevikçesine yan tarafa atladı, muvazenesini bulamadı, karlara gömüldü. Kalkacaktı, delikanlı bırakmadı; omuzlarından bastırıyor, bir taraftan yüzünü, gözlerini öpüyordu. Nihayet erkeğin dudakları, burun delikleri üzerinde dolaştı; iki vücut da hareketsiz kaldı. Genç kız ağzına kar dolduğunu duyuyordu, kar yutuyordu ama az sonra

bu karın çeşnisi değişti. Pek sevdiği krem karamel lezzetinde yanık süt kokuyor, ağzında tat kesilerek eriyordu.

"Binnur! Binnur!"

Seslenen Zeria. Başlarını kaldırıp baktılar; yıldızların pırıldattığı bembeyaz kar yığınları arasında bir gölge, koşarak kendilerine doğru geliyor. Derhal ayağa kalktılar ve birbirlerine danışmadan yürümeye koyuldular, hem de arada şüpheyi azaltacak bir mesafe bırakarak...

"Nerede kaldınız? Merak ettim ayol!"

"Dinlene dinlene çıktık; ben alışmamışım da."

"Üstünüz başınız kar içinde. Düştünüz galiba?"

"Kaç kere, Zeria abla... Dağcılık benim işim değil."

"Aksini düşünüyorum ben. Seni pek saracağa benziyor, aşağıya inmek istemeyeceksin; inince de aklın burada kalacak."

Sonra, azıcık geride duran Ulvi'ye, güya işittirmekten çekiniyormuş gibi dedi ki:

"Mahsus uzaklaştım, sürüden ayrılıp şuracıkta gelmenizi bekledim. Zevahiri kurtarmak için. Misafirhaneye üçümüz birlikte girmeliyiz."

Daha hafif sesle sordu:

"İyi etmedim mi? Demin şikâyet yoktu sesinde... Muhakkak pek memnunsun."

"Bilmem... Fark edecek halde değilim. Fakat mühim bir şey oldu sanma."

"Fazla bir şey sandığım yok, şekerim. Gözümle görmüşçesine biliyorum; dozunu kaçırmamışsındır; çıldırtmışsındır zavallıyı."

"Hiç de öyle olmadı."

"Olmadı mı? Baksana, başını eğmiş gidiyor. Daha kendisini toparlayamamış. Sen de şaşkınsın hâlâ."

"Yorgunluk benimki."

"Böyle yorgunluk düşman başına. Keşke Hidayet Bey'le giderken bu yorgunluğu Sabahat Hanım duysaydı... 'Aşk ödüne yaktı beni!' diye inler, karlı dağlara, yıldızlı göğe baka baka çatlak sesiyle ulurdu!"

"Yazık, alay etme biçare kadınla!"

"Aşk insanı merhametli eder. Sana şimdi her şey, herkes hoş gelir, yüreğin merhamet kesilmiştir."

Mühendis'e seslendi:

"Ulvi Bey! Neden böyle koşuyorsun? Komşunun bağından üzüm aşırmış çocuk gibi arkana bakmadan kaçıyorsun. Binnur'u kurt kapar diye korkmuyor musun?"

"Siz yanındayken kurdun haddine mi düşmüş Binnur Hanım'a diş geçirmek!"

"Karayaka mıyım ben?"

"Estağfurullah. Yiğit bir çobansınız, sevgili kuzunuzu elbette korursunuz."

"Evet, doğru. Uzaklaşmaya pek gelmiyor, fırsat kollayan çok. Bakın çocuklar, burada kar bambaşka, basınca kütürdüyor. Ayaz çıkmış. Yarın fevkalade müsait bir gün olacak. Saat kaç acaba?"

Ulvi avucuyla gölge yapıp fosforlu saatine baktı:

"Yediyi yirmi geçiyor. Ayın çıkması lazımdı."

"Evet, ucu görünmek üzere."

"Göründü bile."

Durup seyrettiler. Bu ay azıcık uzakta olmakla beraber tam kendi hizalarındaydı, düzlükten dosdoğru, karları yalayarak yüzlerine vuruyor, yaladığı çizgi üzerinde –tıpkı meh-

taplı denizlerdeki *Gümüş Servi* denilen nurlu yol gibi– neşe ile şıkırdıyordu. Binnur:

"Üstünde bir yelkenli eksik..." dedi. Ulvi, artık Zeria'yı sır ortağı, azıcık da arabulucu saydığından bir aya, bir de demin omuzlarında taşıdığı kıza baktı, dedi ki:

"İki Binnur karşı karşıya. Nur içinde kaldım, nur kesildim."

"Allah nur içinde yatmaktan korusun. Bu rahmeti şimdilik hiçbirimiz için istemeyiz. Fakat bilir misiniz, şurada açılmış bir mezar, mezarların en temizi olur. Ölüyü toprak altında çirkinleştirecek böcekler, solucanlar, taaffün[1] yoktur; bıraktıkları gibi kalır."

Zeria'nın bu sözleri düşündürücü oldu; misafirhanenin petrollü lüks lambalarıyla aydınlanmış, sac sobalarla ısınmış, konuşma, kahkaha, hareketlilik ile uğuldayan salonuna girmeden neşelerini bulamadılar.

III

Asıl neşe yemek salonunda başladı. Buraya salondan ziyade koğuş demek lazımdır; tahta masalarla tahta iskemleler dizili, duvarlarında amatör bir ressamın badana üstüne toz boya ile yaptığı karlı dağ, çam ormanları ve kayak sahneleri resimleri... İnce uzun bir dam altı. Ocakta çam kütükleri alev alev yanıyor ama sıcağı veren köşedeki lokomotif kazanı büyüklüğündeki gar sobası... Sigara dumanı ve buram buram yemek kokusu.

1 taaffün: çürüyüp kokma, kötü koku çıkarma

Binnur'a anlattılar; az ötede bir de otel vardır, ama hem pahalıdır, hem de etiketli. Kayakçılar burasını sever.

"Başka hiç bina yok mudur?"

"Bir rasat istasyonu yapmışlardı, şimdi boş. Daha tepede Yusuf Bey'in şalesi. Ötesi tam bir kar çölü."

Biri itiraz etti:

"Şale mi denir ona? Bir kulübe!"

"Allah aşkına kimdir, necidir, ne iş yapar bu Yusuf Bey? Hepinizin ağzında onun ismi!"

Konuşan Binnur idi; sofrada genç kızın yanında oturan mühendis Ulvi homurdandı:

"Delinin biri... Münzevilik taslıyor; güya dünyadan elini çekmiş. Fakat buraya uğrayan kayakçı hanımları ellemekten geri kalmıyor."

"Yoo, öyle söylemeyiniz. Sırnaşıklık onlardan geliyor. Yusuf Bey hiçbiriyle laubali olmamıştır; bilakis pek ağırbaşlı davranır."

Güzelce, olgunca bir hanımın müdafaasıydı bu. Bir başka hanım gözlerini süzerek ilave etti:

"Niçin târik-i dünya[1] olduğunu kimse öğrenemedi. Acaba başından geçen müthiş vaka nedir? Bir aşk faciası, herhalde."

"Aftan istifade ederek hapishaneden çıkmış bir kürek mahkûmu da olabilir, adi cinayet suçundan... *Olmaz olmaz deme, olmaz olmaz.* Hayatında gizli tutması lazım kirli bir vaka var, muhakkak."

"Bu gece gelmeyecek mi dersiniz?"

"Bilinmez. Gece yarısından sonra bakarsınız içeri giri-

1 târik-i dünya: dünya işlerinden elini eteğini çekip köşede oturan (kişi)

yor. Kendisini naza çektiği çoktur. Girer, meclise şöyle bir göz atar, beğenmemiş gibi yapar, döner gider. Doğrusunu isterseniz biraz küstahtır."

"Haşindir, o kadar. Haşinlik de çatık kaşlı, gür yüzüne pek yakışıyor, kıvırcık siyah saçlarına, küskün hatlı ağzına da... Alt dudağında daima gayrimemnunluk okunuyor."

"Hanımefendi yine edebiyat yapıyor."

"Hiç de değil. Yusuf Bey'i gayet iyi tarif etti."

"Ona isim takmışlar: Kar Adamı. Hani Tibet dağlarında izleri keşfedilen ne oldukları meçhul mahluklardan kinaye..."

"Yarı maymun, yarı insanmış onlar, ayakta yürüyorlarmış."

"Bu kayaklısı, biraz daha medenisi!"

Binnur, uzayıp giden Kar Adamı bahsine fazla alaka göstermedi. Dikkat ettiği nokta, daha bir saat evvel beraberce karlar içinde öpüştükleri mühendisin o adama karşı antipati göstermesiydi. Hatta bir aralık düşündü:

"Yüzünü görmediğim, belki de göremeyeceğim Yusuf Bey'den sanki beni kıskanıyor, şu hanımlar gibi hoşlanıvermemden korkuyor. Ne münasebet! Kanlı katil mi, deli mi, ne biçim mahluk olduğunu bilmediğim elin yabanisine mi gönül vereceğim? Zaten kıvırcık saçlı, gür kaşlı, asık suratlı erkekten hazzetmem. Ayrıca kırklık bir adammış, geçkin bir kaçık!"

Ulvi'ye baktı. Bembeyaz, boynu kapalı süveteri içinde azıcık silik, şahsiyetsiz görünüyordu; fazla sarışındı; çok açık renkli gözleri hislerini belli edemiyordu, sadece görmeye yarıyorlardı, fakat yine de yakışıklı adam denirdi öylesine...

Âşık olmadan pekâlâ sevilebilir, iyi bir koca sayılırdı. Âşık olmak da şart mıydı sanki? Kendisinde âşıklık istidadı da yoktu.

Belki de vardır, diye bir muhakeme yürüttü. *Vardır ama henüz tipimle karşılaşmadığım için açılamadım. Ne malum? Öylesi çıkarsa ister misin delicesine seveyim, dillere destan olayım, uğrunda canımı feda edeyim!*

Saçma düşüncesine kendisi gülümsedi. Arkadaşını gözünden kaçırmayan Zeria usulca dedi ki:

"Galiba pek hoş şeyler geçiyor aklından. Bana da birazını fısıldasana, kuzum."

"Acaba ömrümde bir defacık âşık olabilecek miyim diye düşündüm."

"Aşkta gecikenler bir tutuldular mı pir tutulurlar. Körpe yaşta önüne gelenle âşıktaşlık oyunu oynayanlara aldırma. Bunların ömrü hep öyle kabak çekirdeği gibi eğlencelik aşklarla, daha doğrusu pisboğazlıkla heba olur gider. Asıl senin gibi cinsi iştahını gönlünün çekeceği parçaya saklayanlar, yani ağzının tadını bilenler güç beğenirler, titiz âşık olmak kabiliyetindedirler."

İki genç kız bir ağızdan, Müdire Sabahat'i taklit ederek mırıldandılar:

Canım kurban olsun senin yoluna
Adı güzel, kendi güzel Hidayet

Masa başındakilerden biri sordu:
"Ne o? Goygoyculuğa mı başladınız?"
"Yunus'u okuyoruz."

"Haydi, hep beraber okuyalım, Bektaşi tekkesine çevirelim şu yeri!"

Bütün masa halkı beyti, kızlara uyarak yüksek sesle dört beş kere tekrarladılar. Öbür masalardan alkış koptu. Evkaf Müdürü Yahya Bey'in sesini duydular:

"Hak âşığıyla alay edilmez, çarpılırsınız vallahi!"

"Hepimizi çarparsa âlemle gelen düğün bayram."

"Hayır, mesela bir tanenizi seçer, ibret-i-lissairin[1] yere öylesine vurur ki, vurduğu kimse bir daha felah bulmaz; hem de aşkların en süflisine[2] uğratarak kahreder!"

Binnur'un içine korku düştü, acı acı söylendi:

"Sakın seçtiği ben olmayayım? Beni yere vurmasın? Hem de aşkların en süflisine düşürerek... Tövbe Yarabbi! Bir daha böyle şakalar yapmam."

Zeria diyordu ki:

"En süfli aşka düşen, hangi Hak âşığı ise bilmiyorum, onlardan birinin tokadını yiyen evkaf müdürünün kendisidir asıl! Bak, öte masadaki yeşil lame bluzlu, şişman kadını görüyor musun? Adilerin adisidir, seyyar bar kızıymış. Bir keresinde yedi delikanlı onu dağa kaldırmışlar, haftalarda dağlarda gezdirmişler. Böylesine tutuldu, evlendi. Artık kimse kendisini dağa kaldırmıyor ama kadın rasgele yakaladığı mahalle gençlerini kandırıp müdürün şehir dışındaki çiftliğine götürüyor."

"Peki, utanmadan nasıl aranıza katılıyor? Böyle yerlere niçin getiriyorsunuz öylesini?"

"Boş ver; dağdır, kar içindedir burası... En kirlisini bile

1 ibret-i-lissairin: başkalarına örnek olmak üzere
2 süfli: aşağılık, bayağı, adi

karlar temiz gösterir, kusurlarını örter. Bizde cemiyet hayatı hoşgörü üzerine kurulmuştur; neler katılır içine... Aldırmayız, beraber haşır neşir oluruz."

"Cemiyetin çarçabuk çürüyüp kokması bundan!"

"Aman kızım, sen de pek püriten bir şeymişsin."

"Ne demek o?"

"Softa bozmasına al bu kelimeyi. Dikkat! Mühendis Bey, sol tarafındakiyle meşgul olmaya başladı, Bercis'le... Çarşının dörtte biri gözlüklü kızındır... Fırsatı kaçırırsın. Azıcık iltifat et. Mesela bacağını farkında olmamışsın gibi yapıp onunkine azıcık dokunduruver! Elektrik çarpmışçasına vücudu sarsılır, beyni de... Aklı başına gelir. Haydi, ne duruyorsun?"

"Yapamayacağım, utanıyorum."

"Yaparsın, bekliyorum."

Binnur az sonra bacağını değil de ayağını masa altından yan tarafa doğru yürüttü. Çok uzağa götürdüğünü sanıyordu, yine de öbürünün ayağını bulamadı. Biraz daha kaydırdı. İçine bir şüphe düşmüştü: Ulvi'nin ayakları belki Bercis'inkileri yakalamıştı. Olur a, erkekler her kadını mavi boncuğum sende politikasıyla idare etmeye doğuştan elverişlidirler. Otomobilde gizlice tıraş işaretiyle yaka silker göründüğü zengin kıza şimdi gizli tarafından sempatisini anlatıyordur.

Ayağını ta geriye, iskemlenin önüne çekti. Sonra kıskançlıkla cesarete gelerek birdenbire eğildi, masanın altına baktı: Bercis'in sağ ayağı, hem de iskarpininden sıyrılmış olarak mühendisin yan bükerek uzattığı ayağı üzerinde duruyordu; kıvrılıp sarılmış vaziyette!

Zeria sordu:

"Olmadı mı daha?"

"Benden evvel yerimi kapmışlar. Bayağı çapkının biri bu züppe. Rica ederim Zeria, bahsi kapatalım."

Sözünü henüz bitirmişti ki, koğuş alkışlarla, haykırışmalarla çalkandı; masalardan kalkıp koşanlar, antreye doğru seğirtenler vardı. Binnur o tarafa başını çevirdi. Kapının önünde kıvırcık, kuzguni siyah saçlarından bir kısmı alnının yan tarafına düşmüş, kalın kaşları bu alnın üstüne tırmanmış, asık suratlı, ızbandut yapılı bir adam duruyor, içeriye küçümseyen bir gözle dik dik bakıyordu.

Binnur kendisini dağ haydutlarının bastığı eski Amerika'yı canlandıran bir film sahnesini seyrediyor sandı; daha doğrusu o zaman Amerika'da yaşadığı fikrine kapıldı. Bereket bu şahsın elinde silah yerine yün külah vardı, havaya kaldırmış, ağır ağır sallıyordu. Etraftakiler sesleniyorlar:

"Helo! Yusuf Bey!"

Demek bu gelen meşhur Yusuf Beydi, Kar Adamı. Genç kız içinden tekrarladı:

Azılı bir haydut... Yahut haydutların peşine düşmüş cesur bir şerif... Kovboy filmi! Kadınları kendisine çeken tarafı herhalde insanlara uzak karlı dağlarda tek başına ömür sürmesi olsa gerek... Yoksa pek de ahım şahım bir şey değil. Kaba, aksi, geçimsiz bir adam tesiri yaptı bana.

Başını masasına çevirdi, nohutlu etini yemeğe devam etti; Ulvi'den mümkün mertebe uzakça duruyordu. Zeria konuşuyor:

"Eğer kalırsa, hemen ters yüzü dönüp gitmezse bakalım bizim kafiledeki hanımlardan en fazla kiminle meşgul ola-

cak? Aramızda yenilerden bir sen varsın, bir de ziraat müdürünün karısı. Öbürleri eski ahbapları."

"Yorgunum, erken yatacağım; yüzüm ateş gibi yanıyor. Soğuk yaktı, vücudum kırık."

"Ulvi'nin münasebetsizliği neşeni kaçırdı, anladım. Ben senin yerinde olsam Yusuf Bey'e alaka gösterir, ötekini kıskandırırım... Hiç hazzetmez ondan."

"Rol yapacak halim yok, Zeriacığım. Kendimi yatağımda bulmak istiyorum."

"Gürültüden uyuyamaz, büsbütün sinirlenirsin. Biraz sabret, emin ol açılacaksın."

"Hatırın için gayret edeceğim."

"Mersi... Pişman olmayacağına eminim. Hele dur, ben şu Ulvi'ye bir oyun edeyim de aklı başına gelsin."

Çatalını bırakıp kapı tarafına döndü; sonra yerinden kalktı. Gitmeden önce Binnur'a fısıldamıştı:

"Babası dedemin yaverliğinde bulunmuş; çocukluğunda mektepte iken konakta yatıp kalkarmış. Bana saygı gösterir, ne dersem yapar."

"Kimden bahsediyorsun kuzum?"

"Anlamayacak ne var? Kar Adamı'ndan."

Binnur, arkadaşının eteğinden çekti:

"Sakın ha Zeria," dedi, "o adamı bu işe karıştırma. Yanımıza gelirse hemen giderim."

Genç kızın deniz mavisi gözlerinden neredeyse yaşlar boşanacaktı; fazla sinirliydi. Zeria vaziyetin ciddiliğini kavradı, tekrar yerine oturdu. Dedi ki:

"Hakkın var, şekerim. Haydi, yemeği çabuk bitirelim de gidip ocakbaşında oturalım. Koltuklar boş duruyor, kapıverirler."

Erik hoşafını acele acele içip Ulvi'ye bir şey söylemeden süzülürcesine yerlerinden kalkıp ocağa doğru adeta koştular. Tam o sırada Kar Adamı da aynı tarafa yürüyordu. Koltukların başında karşılaştılar.

"Oo, Zeria Hanımefendi! Dağımıza hoş geldiniz."

Böyle diyen Yusuf Bey, önce eğildi sonra genç kızın elini avucunun içine aldı, bırakmadan konuşuyordu:

"Yazın buralarda hiç görünmediniz, İstanbul'daydınız galiba? Mamafih sizi pek iyi buldum."

"Ben de sizi."

Arka tarafta duran Binnur'a baktı, göz göze geldiler; başıyla selamladı. O zaman Zeria isimlerini söyleyerek ikisini birbirlerine tanıştırdı. Kıvırcık saçlı adam genç kızın ne tazeliği, ne zarifliği, ne de ismiyle alakadar görünmüştü. Sadece, "Memnun oldum," dedi. Zeria'ya koltuğu gösterdi; kendisi de birine oturuyordu, hatırladı. Binnur'a bakmadan teşrifat icabı yapıyormuşçasına koltuğu onun önüne sürdü, öbürüyle konuşmakta devam ediyordu:

"Yarın güzel bir gün olacak, üç taraftan da kayabileceksiniz."

"Hangisini daha muvafık buluyorsunuz?"

"Acemiler için Kevsertepe..."

Binnur hâlâ ayakta duruyor, şaşkın ve beceriksiz bir halde. Zeria seslendi:

"Otursana şekerim."

Yusuf Bey dönüp baktı; doğrudan doğruya konuşmaya layık görmemişçesine yine Zeria'ya hitap ediyor:

"İstanbul'dan mı geldiler?"

"Hayır, kafile hep bizimkiler... Binnur okulda öğret-

mendir, bu sene tayin edildi, en iyi ahbabım. Kızım o benim."

"Ya, öyle mi?"

Başka bir şey söylemedi, başladı eski ahbabının ailesinden hatır sormaya. Binnur şöyle düşünmüştü:

Hiç de tesir yapmadım. Beni pek sönük, silik buldu. Galiba gösterişli, anaç kadından hoşlanıyor. Gülümsemeyi bilmiyor bu adam... Hayli sevimsiz de. Ayrıca ne kaşlar, ne saç, Yarabbi! Korkunç adeta. Nasıl âşık oluyorlar böylesine? Nesi, neresi hoş ki? Yahut ben erkekten anlamıyorum, erkekler de beni anlamıyorlar.

Yemekten kalkanlar ocağın etrafına, Yusuf'un yanına koşuyorlardı. Binnur demin nazlanarak oturduğu koltuğu yadırgıyor; zira kendisiyle alakadar olan yok. Üstünden eğilerek hep Kar Adamı ile konuşuyorlar, ondan dağ vaziyeti hakkında malumat ediniyorlar. Zeria da lafa dalmış, kızını unutmuş.

"Neniz var sizin böyle?"

Soran Ulvi'dir, önünde duruyor. Bercis meydanda yok.

"Hiç, oturuyorum işte."

"Ama neşesizsiniz. Gürültü müthiş burada. Terasa çıkmak ister misiniz? Temiz hava alırız, mehtaplı kar manzarasını seyrederiz."

"Bercis Hanım meşgul galiba? Yalnız kalmışsınız."

Mühendis işin farkına vardı, dudaklarında gururlu bir tebessümle izah etti:

"Ha, şu mesele... Siz bizlerin bazen ne zor durumda kaldığımızı bir türlü anlayamazsınız; hele vilayetlerde bekâr memur olmak yok mu? Bir beladır. Gönlümüzce hareket edemeyiz. Arabadaki gibi oldu bu: Tıraş."

"Ama yüzden değil, ayak tarafından!"

Kahkahalarla gülüyor ve söyleniyor:

"Pek zekisiniz Binnur Hanım, siz de benim gibi yapıınız, gülüp geçiniz bu işe... Haydi, terasa çıkalım. Verin elinizi!"

Verilmeyen eli yakaladı, çekti. Genç kız, sırf ocakbaşının kendisine yabancı muhitinden ve iltifatlara boğulan gür kaşlı, çatık suratlı adamın hayranları arasından sıyrılıp kurtulmak için yerinden doğruldu. Ulvi'ye biraz da hak vermişti. Bercis'in ayağına bir tekme vuramazdı ya...

Kalabalığı yarıp güçlükle yan tarafı buldular; mühendis bir kapıyı zorladı. Ancak Binnur yürürken acayip bir hisse kapıldı, arkalarından bakan biri vardı sanki... Hatta bu bakanı görüyormuşçasına biliyordu: Yusuf!

Başını birdenbire çevirdi, ocağa doğru göz attı:

Yanılmamışım, dedi, *bakan oymuş, hâlâ gözleri benim üzerimde. Neden acaba? Yoksa sevişmedikleri Ulvi'yi mi takip ediyor? Sanki arkamızdan gelecek, terasta bir vaka çıkaracak; bakışları hain.*

Ulvi şefkatle tembih ediyor:

"Eşikten ileriye gitmeyiniz, ayaklarınız ıslanır. Nasıl, latif değil mi?"

"Fevkalade! Serin hava alnıma ne hoş vuruyor. Bakınız, şuradaki izlere... Biri kaymış oradan."

"Yusuf dedikleri çılgın olacak. Kulübesi bizim sağımıza düşer, epeyce uzağa, en yüksek tepenin azıcık alt tarafına."

"Yapayalnız mı yaşar?"

"Öyle diyorlar. Bu adam beni pek alakadar etmez, sizi de etmese daha iyi olur. Eşikte güç tutunuyorsunuz; omzuma yaslanınız."

Şimdi kendisiyle meşgul olan biri vardı, artık öksüz gibi durmayacaktı. Teklifi tekrar ettirmedi, uzanan omuza yaslandı ve yavaşça beline dolanan kolun hareketine mani olmadı. İçinden:

Tabloya döndük, diyordu. *Bir roman resmine yahut bir film sahnesine! Önümüzde alabildiğine uzanan derin beyazlık... İçerinin gürültüsü buraya sağırlaşarak geliyor. Kepenklerden sızan ışıkların akisleri de terasanın karlarını nakışlamış. Hakikaten hoş. İyice ferahladım. Galiba karlı dağların da çöller gibi insanı saran bir cazibesi var.*

Bakışı kayak izlerinde durdu:

Ulvi yerine belime sarılan Yusuf olsaydı ürkerdim, diye düşündü. *Ağzımı tıkar, sırtına vurup götürürdü beni, hem de kulübesine... Bir ayının inine kız kaçırışı gibi! İnsanda o adam bu tesiri yapıyor. Acaba hikâyelerini işittiğimiz ayılar gibi vahşiliğini bırakır, çok nazik olmasını da bilir miydi? Belki!*

Kar Adamı'nın zihnini meşgul etmesine şaştı, kurtulmak için Ulvi'yi düşünmeye çalıştı; yoldaki düşüp kalkışları, ağzına karlı buseler dolarak yerde cebelleştiklerini de! Mühendis'ten haz duymaya kendisini adeta zorluyordu.

"Binnur Hanım, biliyor musunuz ilk gördüğümden beri hep sizi düşünüyorum, hem de pek temiz fikirlerle. Tabii farkındasınız. İnkâr etmeyiniz, etmezsiniz; başkalarına benzemeye özenmeyeceğinizi biliyorum. Bir şey söylesenize!"

Binnur söyleyemedi, sadece beline yaslanan eli okşadı. Sözün başlayışı evlenme teklifine doğru gideceğini anlatıyordu.

Demek bu da olacakmış, diye içinden söylendi. *Ben öm-*

rümde öyle bir teklifle karşılaşmayacağım sanırdım. Hayatım için tarihi bir gece bu... Hem de şu manzara karşısında isteneceğim! Her kula nasip olmaz böylesi!

Mühendis susmuştu. Binnur sözüne devam etmesini teşvik edercesine parmaklarını belinde duran el üzerinde bir daha dolaştırdı. Beklediği sözler yerine, Ulvi sordu:

"Üşümeyiniz sakın? Girelim mi içeriye?"

"Ben üşümüyorum. Fakat şayet siz..."

"Hayır, alışmışım ben... Sizin için korktum. Size en küçük bir zararım dokunduğunu istemem, bilakis hep iyiliğinizi isterim."

"Teşekkür ederim."

"Bir sual sormama izin verir misiniz? Mahremce bir sual."

"Gizli kapaklı bir şeyim yok ki."

"Şimdiye kadar bir erkeğe karşı..."

Binnur, Mühendis'in sözünü kesti:

"Anladım," dedi, "cevap vereceğim; böyle bir şey olmadı, olamazdı; tabiatım müsait değil. Hatta, açıkça söyleyeyim, bugün ilk defadır ki bir erkeğe karşı müsamahalı hareket ettim. Karlı yoldaki müsamahamdan hâlâ utanıyorum, şimdikinden de... Ne oldu bana? Şaşıyorum."

Böyle diyen genç kız, beline dolanan koldan yavaşça sıyrıldı. Sıyrılış sanki bir sarılışmışçasına Ulvi heyecana gelmişti. Sesi titriyordu; elini tutan eli de. Dedi ki:

"Bu bahse yarın devam ederiz. Kayakçılarla gitmeyecekseniz, sizinle misafirhanede kalacağım; uzun uzun konuşuruz. Anlaşmış olarak aşağıya inersek çok sevineceğim. Gitmeyiniz."

"Gitmek niyetinde değilim efendim. Zeria zorlarsa o başka."

"Zannetmem ki ısrar etsin. Anlayışlı bir hanımdır. Sizi de çok seviyor, sevilecek insanı biliyor."

Binnur bu iltifattan memnun, yüreğinde tatlı bir çarpıntı, duvara dayandı. Girelim artık manasına çenesiyle içeriyi işaret etti. Fakat tam o sırada kapı gürültüyle açılmıştı; terasaya hücum eden kadınlı erkekli bir gruba yol vermek için yarı nişanlılar kenara çekildiler. Biri genç kızı çimdikleyip geçti. Bu Zeria idi.

İçeriye girdiler.

Yusuf yine ocakbaşında oturuyor; gözlerini dikmiş, Binnur ile Ulvi'ye bakıyor. Sanki deminden beri hep o tarafı, terasa kapısını gözetlemektedir. Karşısında duran Bercis bir şeyler anlatıyor, ama o belli ki dinlemiyor. Mühendis sordu:

"Ne tarafta oturalım?"

"Herhalde ocakbaşında değil; mümkün olduğu kadar uzakta..."

"Doğru. Siz de Kar Adamı'nı galiba antipatik buluyorsunuz."

"Ne bakışlarından hazzettim ne de muamelesinden. Masson'a benzeyen bir hali var ama onun büsbütün sevimsizi."

Ulvi hafiflemiş gibi bir nefes alınca, Binnur içinden söylendi:

Anlaşılan kıskanç bir erkekle evleneceğim; çekeceğim var. Sanki Yusuf Bey bir rakibi imiş, benimle alakadar oluyormuş gibi hemen pirelendi. Kendisini boş yere üzüyor.

Öbür köşedeki masanın başına geçti. Ulvi çay ile konyak ısmarladı; kayakçılık hakkında izahat veriyordu. Bir ara Binnur ocak tarafına göz attı. İsteğiyle mi? Hayır, çekildiğini hissederek, elinde olmadan... Başını zorla çevirmişlerdi sanki!

Bu adam ne istiyor benden, diye söylendi. Gözlerini bir müddet Kar Adamı'ndan çeviremedi.

IV

Terasada birbirlerini karlara gömmekle eğlenen kayakçı grubu silkinerek, gülüşerek tam bir neşe içinde salona girmişlerdi. "Dans! Dans!" diye haykırıştılar. Bir kısmı ortada yer açarken, öbürleri pikabın başında plak diziyordu. Ulvi sordu:

"Dans seversiniz tabii?"

"Pek düşkünü değilim, ama fena dans etmem."

"Sanırım fazla hareketli olanlardan ziyade yumuşaklarından hoşlanırsınız."

"İyi tahmin ettiniz."

"O halde ilk tango veya blues çalınca biz de kalkalım."

"Nasıl isterseniz. Pek sıcak burası; şu süveterimi çıkarayım."

Mühendis yardım etti. Genç kız, şilebezine kendi işlediği karanfil ve mimoza desenli kolsuz bluzuyla meydana çıkınca gözler üzerine çevrilmişti; oracıkta bir bahçe hâsıl olmuş gibiydi. Ulvi'ye öyle geldi ki, taze açmış çiçeklerin kokusunu bile duyuyor; hem de bir bahçenin öğleüstü havası-

dır bu... Güneşle ısınmış çiçekler o saatte başka türlü, hafif fakat doğrudan doğruya cinsi zevke hitap eden bir rayiha yayarlar.

Dansa kalktılar. Binnur kıyafetinden, kavalyesinden memnundur. Bunlardan memnun ve emin olan kadının rahatlığı ile dönüyor. İkisi de susuyorlar, konuşmayı lüzumsuz buluyorlar. Zeria da dans etmektedir. Bir ara yan yana geldiler, gülümsediler; ikinci yaklaşmada çarçabuk konuştular:

"Bakıyorum yatmaya niyetin yok, şekerim!"

"Tatlı bir uykuda gibiyim."

Binnur'un bu sözünden gururlanan Ulvi, kısaca dedi ki:

"Teşekkür ederim."

Birbiri arkasına üç defa dans. Nihayet dikkati çekmekten sıkılan genç kız, kavalyesine fısıldadı:

"Ben biraz Zeria'nın yanına gideyim, siz de başka taraflarda dolaşınız. Tekrar buluşacağız, tabii."

Masadan süveterini çekip aldı, elinde sallaya sallaya yürüyor, ahenkli körpe vücuduna takılan erkek gözlerini görmeden seziyordu. Bir yandan da şöyle düşünüyordu:

İş çabuk ilerliyor. Galiba gelecek sene bugünlerde onunla Amerika'da bulunacağım. Belki de aynı tarihte büyük bir suare verilen muhteşem salonlardan geçerek daha alışkan adımlarla pervasız dolaşacağım. Yine gözler üzerimden ayrılmayacak; zira muhakkak cazibem artmış olacak; hamlığım gidecektir. Şimdi neredeyse ayaklarım birbirine dolanacak!

Zeria'nın başı kalabalıktı, her kafadan bir ses çıkıyor, ertesi günün programı yapılıyordu. Birisi masa örtüsünde çay kaşığı ile kroki çizerek diyordu ki:

"Şurası Sivrikaya... Oradan kayacağız. Otelin önü daha

iyidir, ama dönüş zor olur. Tepeyi akıldan geçirmeyiniz, güç çıkarız, takatimiz kesilir ve tıkanıp kalırız..."

"En iyisi Yusuf Bey'in fikrini almak."

Meclis tasdik etti; Zeria, ocak önündeki Kar Adamı'na sesleniyor:

"Bir dakika gelir misiniz lütfen. Bir türlü karar veremiyoruz. Siz ne derseniz onu yapacağız."

Yusuf asık suratla, kendisini ağır satarcasına koltuktan doğruldu. Bütün haliyle Zeria'ya, *Sizden başkası çağırsa kıpırdamazdım,* diyor gibiydi; herkesi küçük gördüğünü belli etmekten adeta zevk duyuyordu. Geldi, ellerini masaya dayadı; Binnur bu ellere bakıyor. Kıvırcık gür saçlarıyla kaşlarına uymayacak kadar kılsız. Tıkız vücuduyla da münasebeti yok; gayet biçimli ve asıl şaşılacak cihet adeta bakımlı. Parmaklar uzun, güdük değil. Katil ellerine hiç benzemiyor!

Genç kız usulcacık başını kaldırdı; şimdi yakından yüzünü tetkik ediyor. Gözleri cilacı elinden yeni çıkmış akaju renginde ve o parlaklıkta menevişlerle açıklı koyulu. Tatlı bakmıyor, epeyce dik. Uzun söylemeyi sevmiyor ki, kısaca "Sivrikaya en muvafığı," dedi, başını çevirdi. Yine Binnur'u süzüyor. Genç kız utandı; zira Kar Adamı'nın gözleri bluzunun göğsünde duruyor, tam göğsü hizasına, en belirgin yerlerine konmuş, yaslanıyor gibi! Kızcağız çıplakmışçasına şaşırarak bu yerleri elleriyle örtmek istedi ama kımıldanamadı; gözlere yalvarırcasına bakakaldı.

"Benimle dans etmek istemez misiniz?"

"İster misiniz?" demiyor, fakat bunu "İsteyeceksin, işte!" diyormuş gibi söylüyor... Emir verircesine. Binnur kendisine şaşıyor, ömrünce şaşacak; şaşılmayacak şey değil. İtirazsız

kalkıyor; önünde yürüyor, hem de masaların arasından en rahat, en yakın yolu seçerek! Artık ortaya varmışlardır. Kar Adamı elini uzatıyor, öbür elini de genç kızın hafifçe beline dokunduruyor.

Dans ediyorlar.

Bu nasıl şey Yarabbi! Neden yaptım bunu? Bir kadeh konyak sarhoş mu etti beni? Kendimde değilim. Çıldırdım mı yoksa? Ulvi ne düşünecek? Ona işi nasıl izah edeceğim? Vaziyet fena, pek fena. Hemen yerime dönmeliyim, dansa devam edersem hayatımın en büyük gafını yapmış olurum.

Hayatının en büyük gafını yaptı, dansa devam etti. Diyemedi: Başım dönüyor, halsizlik duyuyorum, yatmalıyım. Özür dilerim, gideyim ben. Yarın görüşürüz.

Bunları diyemedi; başka şeyler düşünmeye başladı. Yusuf sandığı, göründüğü gibi kısa boylu değilmiş. Binnur'un başı onun omzuna güç yetişiyor. Dans edişi pek hafif, ne askerce talim yapar gibi sert ne de hoppa. Kar Adamı soruyor:

"Binnur değil miydi isminiz?"

"Evet."

"Benim bir yeğenim var, Zinnur... Sizinki daha hoş, daha aydınlık, avizeler yanmış gibi! Galiba öz Türkçecilik modası zamanında doğmuşsunuz."

"Yirmi iki yaşındayım."

Bu adamın bir cazibeli tarafı sesi galiba. Hayır, cazibeli taraflarından biri de o. Zira havası sarıyor, gittikçe hafifleşiyor. Ne yazık! Ömrü dağ başında geçmektedir, yapayalnız. Hayatını paylaşacak bir kadının çıkması pek beklenemez ama ara sıra ziyaretine gelip üç beş gün kalacak bir dostu olmalıydı; kimseye hesap vermeyecek serbest kadınlardan biri

mesela. Öylelerinde de tabiat ve sadeliğe katlanmak hassası yoktur ki!

"Hiç kayak kullandınız mı?"

"Hayır."

"Böyle bir niyetiniz varsa ben size, yalnız size bir günde öğretirim."

Binnur cevap vermedi. Sözle cevap vermemişti; içinden, *evet, niyetim var, öğretiniz,* demişti. Az sonra kendisini topladı, esasen müzik durmuştu. Yusuf'a bir şey söylemeden pistten çıktı; kaçıyordu. Arkasına döndü:

"Yorgunum da," dedi. "Affedersiniz."

Erkek eğildi. Genç kız uzaklaşıyor. Nihayet boş bir masanın önünde duran iskemleye oturdu. Ulvi'nin yanına gitmeye utanmıştı. Binnur, Zeria'yı arıyor, meseleyi ona anlatacak; Mühendis'le arasını bulması lazım, yoksa ümitler suya düşer. Birden fikrini değiştirdi:

Ne demek, diye söylendi. *Ortada fol yok, yumurta yok. Henüz serbestim. Gönlümün dilediği erkekle dans ederim, kayak talimleri de yaparım. İş oluruna varır. Çok pısırık kızım ben!*

Hışımla yerinden fırladı, önünü kesen Ulvi'ye çarpmıştı.

"Nedir telaşınız, Binnur Hanım? Öfkeli görünüyorsunuz. Kim üzdü sizi?"

"Hiç kimse... Kendime kızdım."

"Sebebi?"

"Bilmiyorsunuz sanki! Demin kiminle dans ettiğimi görmediniz mi?"

"Ha, şu mesele. Dans ederken hiç de öfkeli değildiniz,

bilakis memnundunuz, keyfini çıkarıyordunuz, tüy gibi uçuyordunuz diyebilirim."

"Öyle mi? İyi etmişim o halde."

Yolunu açmaya hazır vaziyette elini uzattı, Mühendis yana çekilince yürüdü, dosdoğru yatakhane tarafına gidiyordu. Bu sefer karşısına çıkan Zeria'dır:

"Öfke burnunda şekerim. Dur hele, kavgaya pek çabuk başladınız. Size bakıyordum, yavuklunu devirip geçecektin!"

Binnur'un gözleri doldu, yaşları güç tutuyor; dişlerini sıkıyor.

"Ha, bir kriz! Gel öyleyse, yatakhaneye gidelim de konuşalım. Seni yalnız bırakamam, yavrum. Hepsi düzelir, yoluna koyarım ben, meraklanma."

Koluna girdi, birlikte salondan çıktılar. Şimdi, sadece bir hanımın yatıp uykuya daldığı on yataklı kadınlar koğuşuna sığınmışlardı. Genç kız ağlıyor, içini çeke çeke, çocuklaşarak. Azıcık sükûnet bulunca kesik kesik bir söyleniş tutturdu:

"Keşke buralara gelmeseydim... Münasebetsizlik yapmaya yolda başladım, elin herifiyle karlarda yuvarlanarak kendimi öptürüp mıncıklatarak... Ya sonra? Hiç hazzetmediğim bir adamla dansa kalktım, hem de nazlanmadan... Halayığıymışım gibi emrini yerine getirdim. Aşağılık duygusu var bende. Yoktu, birdenbire meydana çıktı."

Yaşlı gözlerini arkadaşına kaldırıp sordu:

"Yarın sabah şehre inemem mi? Vasıta yok mudur? Kaldım mı dağ başlarında?"

"Buluruz. Ben de dönerim. Uyu şimdi... Sabahki haline göre ne lazımsa yaparız şekerim."

Yatışan Binnur işi ciddi tarafından aldı, dedi ki:

"Ulvi Bey yarın evlenme teklifinde bulunacaktı... Haydutla dans ettiğime içerledi, haklı da... Ayrıca adamcağıza fena muamele ettim."

"Aranızı bulurum, bulmaya çalışırım. Ötekisiyle dansa kalkmayacaktın, zorun neydi?"

"Zaten ben de buna şaşıyorum. Sanki bir kuklaymışım da görünmez iplerimden çekti, iradesizce yürüdüm, oynamaya başladım."

"Hımm... Bu mesele acayip. Kar Adamı'ndan haz mı ettin?"

"Önce pek antipatik gelmişti; sonra bilmem ki... Dans ederken hoşlanır gibi oldum, ama uzun sürmedi. Bir daha katiyen görüşmeyeceğim, ondan daima kaçacağım."

"En münasibi bu. Ulvi'yi darıltmak, kaçırmak aptallık olur. Beklenmedik bir fırsat çıktı, yakasından tutmasını bilmelisin."

"Anlıyorum Zeria. Sen bana kardeşlik ediyorsun."

Binnur'un soyunmasına yardım eden Zeria onu yatağına yatırdı, üzerini örttü, yorganın etrafını sıkıştırdı. Yanaklarından öpüp usulca yatakhaneden çıktı.

Genç kız Ulvi'yi düşünmeye, sevimli bulmaya, kocası yerine koymaya çabalıyor; fakat nafile... Zihninde canlanan, öbürünün daima önüne geçen Yusuf'tur. Pek tanıdığı, alıştığı Mühendis'in sesini kulakları hatırlamıyor da Kar Adamı'nınkini boyuna işitiyor:

"Binnur değil miydi isminiz? Sizinki daha hoş, daha aydınlık, avizeler yanmış gibi!"

Vardığı hükme göre bu bir sinirliliktir; yol yorgunluğu-

nun, değişik muhitin, kar manzarasının sebep olduğu bir ölçüsüzlük. Uyursa geçecek, belki de sabahleyin pek neşeli uyanacak. Ulvi ile buluşacaklar ve misafirhanede kalıp azıcık küskün durduktan sonra büyük proje üzerinde uyuşacaklar.

Yusuf gündüzün burada bulunmayacaktır, kayakçılarla gider. Akşama da yüzünü görmemek için yemeğimi yer yemez yatakhaneye kaçarım; bir daha da ayağımı Kocadağ'a atmam. Sen sağ, ben selamet!

Uyudu, gürültüden birkaç kere uyandı. Bir ara Zeria'nın da gelip yanındaki karyolaya yattığını gördü. Bu uyuyup uyanmalar arasında yarı uyanık, yarı uykuda çeşitli fikirler zihnini kurcalıyor, yine çeşitli manzaraların geçit resmini seyrediyordu. Bir defasında Sivrikaya yolundaki düşüp öpüşme sahnesini de yaşadı; fakat erkek Ulvi değildi. Yusuf da değil... Yüzü az çok Yusuf'u andıran bir ayı idi bu! Pençelerini acıtmadan göğsüne bastırıyor, ağzından durmamacasına öpüyordu. Tuhafı, buseleri Ulvi'ninkinden daha tatlı geliyordu Binnur'a adeta, "Bırakmasa! Bitirmese!" dedirtiyordu; o kadar güzel öpen ayıyı çırpınmak, ürkütüp kaçırmak istemiyordu. Ama birisinin görmesinden korkuyor, ne derler bana, endişesiyle utanıyordu.

Kaymaya gideceklerin giyim gürültüsüyle büsbütün uyandığı zaman koğuşta henüz lambalar yanıyordu. Daha sabah olmamıştı. Zeria sordu:

"Sen kalıyorsun, değil mi?"

"Evet. Herkes gidiyor mu?"

"Yoo... Kalan olacak herhalde. Senin neyi öğrenmek istediğini biliyorum; o, gidenler arasında değil. Gözlerin parladı birden. Bari bugün akıllıca davran, gaf yapma sakın!"

Gülüştüler, öpüştüler. Kafilenin hareketini kepenk aralığından seyreden Binnur, bu sahneyi de bir filme benzetti; hakikatte yaşadığını unutur gibi oluyordu. Bercis'in ikide bir kapıya dönüp beklediğine, beklediğinin içeriden çıkmadığını görünce üzüldüğüne dikkat etmişti.

"Nafile ümitlenme kızım," diye mırıldandı. "Benim cazibem senin parandan daha kuvvetliymiş; Amerika'ya götürülecek benim. Oradan gelecek yılbaşı kartımı alırsın!"

Gün başlamasıyla beraber Yusuf da zihninden silinmişti. Tamamıyla değil belki. Hani insan geceleyin sancılanır da sonra bu sancı diner, rahatça uyur, sabahleyin sadece sancının bıraktığı sersemliği duyar... İşte Binnur o haldeydi, Kar Adamı'nı unutmuştu ama sersemliği henüz üzerinden atamamıştı.

Kafile karlar içinde ufka varan bir iz bırakıp gözden kaybolunca, genç kız tekrar yatağına girdi; asıl tatlı uyku kendisini şimdi sarmıştı; kalbi rahattı, mışıl mışıl uyuyacağını bilerek gözlerini memnunlukla kapadı, mavi bir âleme daldı.

Mavi gözlerin uykuları da, rüyaları da daha ziyade mavi renkli olması lazım, diyeceğimiz gelir... Hele o gözler Binnur'unki gibi suda seyredilen katmerli gök mavisi kadar ferah, dinlendirici ise!

Dürtülerek uyandırıldı. Hademe kadın diyordu ki:

"Senin bey merak etmiş, sorup duruyor. Vakit de geç oldu."

Fırlayan genç kız bileğindeki saate göz attı:

"Aa," dedi, "on birler olmuş. Nasıl uyumuşum böyle?"

"Dağ havası uyutur kızım. Burada beş, on gün kalsan toplarsın kendini... Şişmanlarsın."

Anlaşılan köylü kadın, Binnur'u zayıf bulmuştu. Halbuki genç kızın vücudu belirgin olması lazım gelen yerlerde kafi derecede gösterişli, geri kalan kısmında nazik, ince kemikli, esnekti. O vücutlardan ki ufak tefek ve zayıfça görünmesine rağmen el dokunduğu, hele kollar arasına girdiği zaman umulmadık dolgun varlığıyla hoş bir sürpriz yapar.

Zaten asıl çekici olan vücutlar böyleleridir; insanı kucaklamaya adeta zorlarlar ve kucaklayamamanın üzüntüsüyle uzun müddet rahatsız ederler. Bir şey yapacaktım, yapamadım, eksikliğini duyuyorum, dedirten bir ihtiyaçtır bu... Bir fikir yutkunması!

Binnur dikkatle hazırlandı; üzerinde yine dünkü elbise vardı, ama yakasına mektepte yaptıkları bir yalancı menekşe buketi iliştirmişti. Buket büyüktü, göğsünün üst kısmını örtüyordu. Azıcık da esans süründü:

"Salon pek salaş," dedi. "Şimdi tenhadır da. Oraya bir bahar havası götürmeliyim, kendi sıcaklığımla ve şu kokusunu benden alan menekşe demetiyle."

İçeriye giriyordu, eşikte donakaldı; ocakbaşındaki masada iki erkek bezik oynuyor; bunlar Ulvi ile Yusuf! O kadar dalmışlar ki, Binnur'un kapıda durduğunu görmüyorlar.

Döneyim, gidip yatayım, yataktan hiç çıkmayayım bugün.

Önce böyle düşündü; sonra bir gurura kapıldı, kendi kendine dedi ki:

İkisi de benim için kalmışlar, Ulvi'ninki malum... Fakat öbürününki tuhaf. Şimdi kayakçıların başında, uzaklarda olması lazımdı; yahut tek başına ininde! Burada işi ne? Herhalde Mühendis'le bezik oynamaya gelmedi. Kafilede iyi

kötü altı kadın ve kız var. Hem de yılın ilk kafilesi. Fırsatı kaçırmak istemezdi... Asıl fırsat benmişim, meğerse!

Hem Ulvi de beraber olduktan sonra Kar Adamı'yla konuşmakta hiçbir mahzur yoktu; dün geceki nahoş hava da kendiliğinden değişiyordu.

Temkinli hareket etmeliyim, kararıyla onlara doğru yürüdü. Ancak masalarının üzerine gölgesi vurunca farkına vardılar. Mühendis, kâğıtlarını bırakıp ayağa kalktı, yer gösterdi, hatır sordu. Yusuf azıcık kımıldamış, elindeki kâğıtlardan ayrılmayı lüzumsuz bulmuş, selamını başıyla vermişti. Oyuna devamının gecikmesinden dolayı sabırsızlandığı kapalı suratında okunuyordu. Binnur işi sezdiğini belirtti, Ulvi'ye dedi ki:

"Siz benimle meşgul olmayınız; oyununuza devam ediniz. Bakınız, beyefendi sabırsızlanıyor... Gelişimle keyfinizi kaçırdım galiba."

"Öyle şey olur mu? Zaten parti bitiyordu. İsterseniz bırakalım. Esasen düşkünü değilim."

Genç kız Yusuf'un da bir şeyler söylemesini boşuna bekledi. Kâğıtlar elinde, dirseklerini masaya dayamış duruyor, susuyor ve bu durup susmasıyla Binnur'un laf ola kabilinden söylediği sözleri, *keyfimizi hakikaten kaçırdın,* dercesine tasdik ediyordu.

Oyun yeniden başladı. Ulvi, karşısındaki adamdan çekinmiş gibiydi. Birden Yusuf durdu, gözlerini genç kıza çevirerek:

"Kahvaltı etmediniz, değil mi?" diye sordu. "Burada iyice gıda almak lazımdır."

Garsonu ismiyle çağırdı ve asıl yiyecek olana sormadan emir verdi:

"Hanımefendinin kahvaltısı nerede? Tereyağına iki yumurta da kır; reçeli mini mini tabağa sürtüp getirme, bolca koy. Ha, ekmekleri hafifçe kızartacaksın."

Binnur'a baktı:

"İyi mi? Yumurtalar günlüktür, bu tereyağını aşağıda bulamazsınız."

Cevap beklemeden kâğıtlardan birini ortaya attı:

"250!"

Yusuf hususi malikanesindeydi sanki; sert, fakat müşfik bir ev sahibiydi; kendisinden başka otorite tanımıyordu. Kocadağ'ın kralı, Karili hâkimi! Binnur'un güleceği geldi; onun içindir ki garsonun galiba Kar Adamı korkusuyla özene bezene, esirgemeden hazırladığı kahvaltıyı yemeğe koyuldu.

Önce, "Ben rafadan yumurta severim", "reçelle başım hoş değildir" nevinden itirazlarda bulunmak istemişti, kendi otoritesini kurmak... Bundan vazgeçiverdi. İçinden, *adam sen de! Bir daha ne buraya geleceğim ne de bu adamın yüzünü göreceğim. Uysal davranırım, olur biter,* diye söylendi.

Yusuf'u artık korkunç bulmuyordu; dik kafalı, kendini beğenmiş, orijinallik taslamaya meraklı ve inzivaya çekilmekle bunu yaptığına, dünyayı şaşırttığına kani, basit bir adam!

Eh, pek de eğlenmiyor değil. Yaz kış, kafile kafile kadınlar etrafa doluyor. Hem de yüksek sosyeteden tut da bizim gibi öğretmenlere, öğrencilere kadar çeşitlisi... Çoğu dağda yalnız kar, kayak aramaz; avantür de ister. Karşısında külahlı poturlu, güçlü kuvvetli, her tarafa vız diye uçup giden, bir şeyler ümit ettiren erkek, o kadınların tam harcıdır, şehirde arayıp da bulamadıkları!

Bunları fikrinden geçirerek kahvaltısını bitirdi, öbürleri de bezik partisini. Ulvi sordu:

"Şimdi ne yapacağız? Binnur Hanım'ı eğlendirmeliyiz."

"Siz bana bakmayınız; biraz kitap okurum, biraz da dışarısını seyrederim, vakit geçer."

"Daha iyisi şu: Dün gece vaat etmiştim, küçükhanıma kayak öğretecektim. Haydi, dışarıya çıkalım. Kafilenin ikinci seferine kendisi de katılır, hem de çoğundan geri kalmaz; şaşarlar."

Yusuf'tu bunu söyleyen.

Binnur Mühendis'in yüzüne baktı, *ne dersin, izin verir misin,* manasına. Belliydi ki teklif hoşuna gitmişti. Bakışında şu mana da seziliyordu:

Mademki sen yanımdasın, emniyetteyim, neden olmasın?

Fakat Ulvi'nin kaşları çatılır gibi olunca hemen söze atıldı:

"İmkânsız... Dün karlı yokuşu yayan çıktık, ham olduğumdan bütün vücudum kırık, bacaklarım ağrıyor. Teşekkür ederim, bir dahaki gelişimize bırakalım bunu."

Kar Adamı omuzlarını kaldırmakla iktifa etti,[1] koltuğunu ocağın önüne çekip ayaklarını ateşe doğru uzattı:

"Öyleyse bir uyku çekeyim. Dönüş dün gece uzun sürdü, yokuş yukarı çıkış zahmetlidir."

Gözlerini kapayıvermişti. Hani, genç kızın kayak talimini reddetmesine pek üzülmemişti... Yahut öyle görünmeyi bilmişti.

Ulvi ile Binnur birbirlerine bakıştılar. Mühendis'in göz-

1 iktifa etmek: yetinmek

leri gülüyordu, hatta usulcacık, "Mersi," bile dedi; şimdi de kayıtsızlıkla omuzlarını kaldıran, hatta alaylı alaylı dudak büken genç kızdı; *küstü ise kendi bilir, bana ne,* demesine. İkisi yavaşça doğrulup pencere önüne yürüdüler, ayakta yan yana durup karlı dağ manzarasını seyre daldılar.

Misafirhanenin yemek artıklarıyla karınlarını doyurmuş dört, beş köpek birbirlerini itip yere düşürerek, koşuşup hırlaşarak durmamacasına oynuyorlar, karları deşiyorlar, geçitten öteye gidince gömülüp sadece kafaları meydanda, tüneller kazıyorlar. Atlayıp çıkıyorlar. Zevklerine payan yok.

"Sıkılmıyorsunuz ya?"

"Katiyen. Hem eğleniyorum, hem de dinleniyorum; çok memnunum."

Mühendis başını çevirip uyumasına devam eden Yusuf'a bir göz attı; Binnur da aynı hareketi yapınca birbirlerine bakıp gülümsediler ve fısıl fısıl konuşmaya başladılar. Önce Ulvi dedi ki:

"Çok iyi yaptınız, kayak dersini kabul etmediniz; işitilir, söz olurdu. Yusuf'un şöhreti bozukçadır; evvelki kış aylarca kulübesine bir kadın kapatmıştı, ne milletten olduğu bilinmeyen güzelce bir şeymiş. Kimseye yüzünü göstermemeye çalıştı; kadın da günün birinde ortadan kayboluverdi. Öldü mü, öldürüldü mü, kaçtı mı, malum değil."

"Ama hâlâ bizim hanımlar etrafından ayrılmıyorlar."

"Hanım mı denir öylelerine? Cemaziyelevvellerini[1] bütün şehrin bildiği mahluklar."

"Ama İstanbullu zengin bir tüccarın hanımı ile..."

"...O hanım şimdi kocasından ayrıldı, bir sinema aktö-

1 cemaziyelevvel: geçmiş

rüyle yaşıyor, film de çevirecekmiş. Neyse bu bahsi keselim; sizi ikaz ettim, o kadar. Hareketinizde serbestsiniz. Dünkü meseleye geliyorum. Evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

Binnur böyle bir suali beklemekte olduğundan hazırlıklı idi:

"Evlenme aleyhinde değilim, ama acele etmek de istemiyorum. Mamafih münasip bir kısmet çıkarsa ve beni olduğum gibi kabul edecek bir erkek bulunursa..."

"Olduğum gibiden maksadınız?"

"Yani servet ve tahsil dereceme bakmazsa demek istiyorum. Babam tekaüt maaşıyla geçinir, Beylerbeyi'nde ufacık bir evden başka malımız, mülkümüz yoktur."

"Hepsini biliyorum. Ben hayatını kazanan ve daima kazanacak olan bir insanım, az çok bir şeylerim de var. Ne dersiniz? Beni münasip bir kısmet telakki edemez misiniz?"

"Peki ama neden beni seçtiniz? Bercis mükemmel İngilizce biliyor, siz de. Ayrıca çok zengin o. Refah içinde yaşarsınız."

"Neden mi sizi Bercis'e tercih ediyorum? Gönle hâkim olunmaz, bilakis onun esiri olmak zevki cihana değer."

"Beni sevdiğinizi mi söyleyeceksiniz?"

Genç kızın sesi titrekti, gözleri buğulu. Ulvi:

"Evet," dedi. "İlk gördüğüm günden beri ve senelerdir seviyormuşum gibi!"

V

İki gencin elleri birbirlerini aradı; el ele tutuştular ve deminki gibi aynı zamanda ocak tarafına baktılar. Yusuf şim-

di ayakta, kollarını kavuşturmuş, kendilerini seyrediyordu... Göz kırpmadan, inatçı bakışlarla olanı anlamış, canı sıkılmış halde.

Bu hisse kapılan daha ziyade Binnur idi; heyecanı içinde Kar Adamı'nı unutması, bütün aklını Ulvi'ye vermesi lazım gelirken, nedense bir türlü onu ihmal edemiyordu. Hiç de sırası değilken Yusuf ile Ulvi arasında bir mukayese bile yaptı; azıcık utanç duyarak, içinden:

Keşke beni Yusuf isteseydi, dedi, *ama bu Yusuf yerine daha genç, mühendis olan bekâr bir Yusuf. Kollarını kavuşturmuş, bir korsan reisi gibi sert, azimli, korkunç duruşu ne güzel, ne erkekçe! Bu adamda müthiş bir seksapel var; tevekkeli hanımlar kırılışmıyorlar... Ben bile bir tuhaf oluyorum, olmaya başladım. Yarını beklemeden vasıta bulup Ulvi ile şehre insek mi acaba? Artık o benim nişanlım sayılır. Zeria'ya bir kâğıt bırakır, uyuştuğumuzu söylerim; hem sevinir hem de ilan eder. Birlikte kaçıp gidişimizin sebebi anlaşılmış olur.*

Yusuf kollarını çözdü, birini havaya kaldırdı, salladı. Galiba, gidiyorum, allahaısmarladık, manasına bir işaretti bu. Mühendis yüksek sesle sordu:

"Nereye? Yemeğe kalmıyor musunuz?"

"Hareketsiz duramam; dolaşacağım. Belki sizinkilere katılırım."

Binnur'u yokmuş farz eden tavırlarla sokak kapısına yürüdü. Az sonra onu kayaklarını takmış, misafirhanenin önünde gördüler. Genç kız şaştı, nişanlısına:

"Kayakla yokuş yukarı da gidilir mi?"

"O gider! Kayaklarının altında hususi tertibat vardır, geri kaymasına mani olur; Seal Skin derler buna."

"Nasıl şeymiş o tertibat? Görünürde bir şey yok."

"Kayakların altında sizin etek kenarlarında kullandığınız grogren gibi fok balığı derisinden şeritler geçirilmiştir; bunlar ileri giderken yürüyüşe engel olmazlar ama geriye kaymayı önlerler. Yusuf şu tepeciği bir kere buldu mu, artık uçar gider. Beş dakikaya varmaz, bizimkilerin yanındadır. Herifin işi gücü bu. Çok defa kayak bastonlarını yanına almadan gezer, dolaşır."

"Neyle geçinir?"

"Kocaman bir sual işaretidir cevabı! Muamma."

Nişanlılar konuşurlarken Kar Adamı epeyce zorlukla, fakat zorluk çektiğini pek göstermeden tepeye zikzaklar çizerek tırmanmaktaydı. Binnur gözlerini ayıramıyor. Demin kayak dersini reddettiğine hemen hemen pişman. Daha acayip bir şey düşünüyor: Bir müddet Yusuf'un kar evinde birlikte yaşayıp sonradan kayıplara karışan, kim olduğu meçhul güzel kadını.

Ne yapmışlardır acaba fırtınalı gecelerde, ev yerinde sarsılırken, karlara gömülüp kalmışlarken? Açık, durgun havalarda elbette gezmeye giderlerdi, ormanlara, göllere, belki de köylere... Şehre inmezler miydi hiç? Bu hayatın uzun sürmemek şartıyla muhakkak hoş tarafları var.

Yusuf'un belki mahrem hayatında pek nazik, müşfik, konuşkan olabileceğini de aklından geçirdi. Az evvel genç kızın kahvaltısını düşünen, ısmarlayan kendisi değil miydi? Aşktan da anlıyordu muhakkak... Anlaşmasa bir kadın gelir de aylarca onunla dağ başında, karlara saplanmış bir evde, başka zevk aramaya lüzum görmeden ömür sürer mi? Ne derece erkek düşkünü olsa tüccarın sabık karısı tabanca kullanma-

ya kalkar mı? Demek ki kadınları çekiyor, çileden çıkarıyor. Kimbilir başından neler geçmiştir, hele gençliğinde!

"Hah, işte tepeye erişti. Kendini bir bıraktı mı ardından şeytan yetişemez."

Demesine kalmadı, Yusuf sırtın arkasında gözden kayboldu. Kayboluşu genç kıza şu –tanımadıkları üç yabancı delikanlı ile taze bir kadının oturdukları– yarı boş binada can sıkıntısından patlayacağı hissini vermişti. Ürktü: Ulvi neden boşluğu doldurmuyor?

Sevmiyorum da ondan, diye kedere kapıldı. *Ahbap hanımlar kocalarından bahsederken ruhlarını doldurmadığını söylerlerdi; aşüftelik etmeye vesile aradıklarını sanırdım. Ben de aynı vaziyete düşeceğim galiba... Belki ben de başkalarına aynı sözlerle dert yanacağım. Halbuki dün karlar içinde pekâlâ zevk duyar gibi olmuştum. Niçin tesiri devam etmedi acaba?*

Kendi kendine açığa vurmaktan korkuyordu: Ulvi'yi zamanla, alışarak sevemeyecekti. İstediği koca o değildi, büsbütün başka tipte, başka yaradılışta, ne yapacağını, ne diyeceğini bilemeyeceğiniz, kimsenin aklına gelmedik sürprizli hareketler beklenen bir erkekti. Mühendis göz, saç ve ten rengine uygun uçuk bir yumuşaklıktaydı, sulu boya resim gibi.

Deminki fikrinde karar kıldı:

Yusuf'un daha genci, biraz daha makul olanı, daha ölçülüsü... İşte ömrümce bağlı kalacağım erkek! İyi ki apaçık evet demedim; henüz söz vermiş sayılmam. Zeria ile ciddi konuşmalıyım, icap ederse Sabahat Hanım'la da... Son sözümü aşağıda veririm. Şimdilik idare edeyim.

"İster misiniz size kayak usullerini ben öğreteyim? Pek

ustası sayılmasam da yine bir şeyler bilirim. Zaten sadece ilk hareketleri yaptıracağım."

Binnur oturup konuşmanın ne kadar yüklü olacağını düşünerek teklifi kabul etti. Öğrenmesi boşunaydı, artık dağa çıkmayacaktı ama kanının bir türlü kaynamadığı, kaynar gibi olurken soğuk su katılmışçasına durakladığı şu Ulvi ile içeriye kapanmayı da göze alamıyordu.

Misafirhanenin önüne çıktılar. Memnuniyetsizlik hissetmesine rağmen genç kız yatakhaneye girerek kendisine –resimli mecmualarla filmlerde görüp hoşlandığı– şık kayakçı bayan kıyafetini vermişti. Pek zarif olduğuna emindi; bu güvenini yemek salonunda oturan dört yabancının bakışları kuvvetlendirdi. Misafirler, Binnur'u o kadar beğenmişlerdi ki, seyretmek için pencere önüne dizilmişlerdi.

Pek cici bir şey oldum. Yıldızlardan hangisine benziyorum acaba? Benim boyda, beni andıran yeniler var, daha iki ay önce gördüm: Debbie Reynolds mu desem, yoksa Terry Moore mu? Hayır, Terry'ye benzemek istemem, çok fingirdek kız!

Böyle düşünürken Yusuf'un kendisini şu kıyafette görmediğine üzüldüğünü fark etti, onu ikide bir hatırladığına, unutamadığına tekrar şaştı. Ayaklarını kayaklara geçirmek için eğilişi, kayak bastonunu acemice sallayışları, ilk yürüyüşü, bütün hareketleri zarifliğinden, tazeliğinden, tertemizliğinden, kısacası güzel ve biçimli oluşundan dolayı daima tatlı, seyredenler için keyifliydi.

Birkaç kere düştü, hem de sırtüstü, kayaklar havaya kalkmış halde. Gülerek kalkıyordu; Ulvi de gülüyordu, pencere önündekiler de...

"Çok çabuk öğreneceksiniz; bu kış ustası olacaksınız. Öğleden sonra biz de kaymaya gidelim."

"Hayır... Bunu gözüm tutmuyor. Sizin gitmenize mani olmam. Uyur, okur, dönüşünüzü beklerim."

"Hele o saat gelsin de..."

Binnur kafile arasına Yusuf'un da katılacağını düşündüğü içindir ki gitmekten vazgeçiyordu, can attığı halde. Zira kayağın zevkine varmıştı; daha doğrusu bu zevkin kendisini saracağını iyice anlamıştı. Karla örtülü olmasına rağmen güneşli dağ tepesi sıcaktı, ama boğucu, terletici sıcaklık değil bu... Rahat nefes alarak, solumadan, sanki kanı mütemadiyen yeni ve taze bir kanla değişerek rahatça eğilip kalkıyordu.

Daha şimdiden ilk derste önüne serilmiş bembeyaz mesafeler üzerinden uçup gitmeye sabırsızlanıyor.

Hani, diyor, *bazı havuzlarla su birikintileri üstünde incecik uzun bacaklı pek hafif böcekler vardır; şaşırtıcı bir süratle, çeviklikle sağa sola kayıverirler, göz arkalarından bakmaya yetişmez; kayaklı adam bana o böcekleri hatırlatıyor.*

"İyice alışınız, çok seveceksiniz; hele marifetlerini öğrendikten sonra keyfine doyamayacaksınız. Mesela yokuş aşağı giderken kayağın birini yerden kaldırıp teki ile gitmek, birdenbire dik duruş, daha bir sürü şey... Ya boşlukta uçuş!"

İçeriye girdikleri zaman Binnur –kuvvetli sabah kahvaltısı yapmamışçasına– acıktığını hissetti. Aynı zamanda bir acayiplik de duyuyordu, bir şey unutmuş da hatırlaması lazımmış gibi bir hal, bir eksiklik hissi! Neden sonra bunun ne olduğunu anladı:

Yarım saattir Yusuf'u düşünmedim, unutmuşum. Şuuraltım unuttuğumu bir eksiklik sayıyor. Bu kadarı da anormal,

doğrusu. Anlaşılan birdenbire yükseğe çıkış sinir sistemimi bozdu. Tansiyonum mu yükseldi nedir? O tesir altında Kar Adamı sabit fikir halini aldı. Aşağıya inince geçecek. Ulvi'yi de aşağıda daha sevimli, sıcakkanlı bulacağım.

Çay ısmarladılar.

Mühendis, artık işi olup bitmiş farz edercesine konuşuyor:

"Amerika yolculuğumuz nisan sonunda. Altı ay sürecek, ama uzatmanın çareleri var. Asıl iyisi muayyen bir yerde kalmayacağız, boyuna gezeceğiz."

Genç kız alaka göstermeye çalışıyor, gezecekleri memleketi filmlerden ve resimlerden topladığı bilgi ile gözünün önüne getiriyor. Levhalar sisli, kendisini bir türlü bunların içinde vuzuhla[1] göremiyor. Bir hayalet gibi dolaştığını anlamaktan müteessir. Pencerelere başını çevirmediği halde kar manzarası bütün canlılığı ve heybetiyle zihninde yer etmiş duruyor. İçinde daha yukarılara, en yüksek tepeye çıkmak arzusu var.

Karların erimediği en yüksek tepe... En tenha, en temiz yer!...

Ulvi, zihninden geçenleri anlamışçasına diyor ki:

"Şimale de gideriz, Kanada veya Alaska'ya, karlar ve kürkler memleketine. İstemez misiniz?"

"Çok isterim... Hatta daima kalmaya da razıyım. Kar meğerse bildiğimden başka bir şeymiş. Şehirde güzelliği devam etmiyor; biz onu çarçabuk iğrenç hale getiriyoruz, kendimize benzetiyoruz. Burada eriyişi bile tertemizdir muhakkak; çamurlanmaz. Gevşer, altından suyu süzülüp gider, değil mi?"

1 vuzuh: açık olma durumu, açıklık, aydınlık

"Evet... Sonra baharda açılan yerleri yemyeşil ot basar. Dik, azametli kayaların karlar ortasından sivrilip çıkışı da ne hoştur. Hele güneşin battığı sırada, hava lodos ise... Size Kanada'da iyi bir kürk alırız tabii... Hangisini tercih edersiniz?"

"Hiçbir fikrim yok. Zaten daha kürk manto giymiş değilim. Yalnız bir defa komşumuz Şahin Paşa'nın gelini kendi kürkünü ayna karşısında sırtıma koymuştu, hepsi o kadar, birkaç dakika! Kocası Birleşmiş Milletler'de bir şeydir, daima Amerika'da oturuyor. Kürk vizonmuş; fevkalade güzeldi."

"Sizinki de vizon olacak."

"Yok, o kadarına gitmeyiz; pek pahalıymış bu kürkler. İnsan biraz daha ucuzu ile de şık olabilir. Hatta bazısına muton dore bile yakışıyor; hele genç, ince vücutlulara..."

"Sizin gibilerine."

Böyle diyen Ulvi dayanamadı, Binnur'un çay kadehini almak için masaya uzanan elini yakaladı, çekti, dudaklarına götürdü; sonra ilave etti.

"Sizin gibisi varsa eğer! Ben rastlamadım. Bakmaya kıyılmaz, insanın kendi nazarı değecek diye korkar, bir içim su, şeker şerbet sözleriyle kadınlarımızın anlatmaya çalıştıkları güzellik sizinki! Peri kızı sizsiniz. Bilseniz şu dakikada nasıl da harikuladesiniz. Teklifimi reddetseydiniz ömrümce bedbaht olacaktım."

Eli, incitmekten korkarcasına sol avucunu yumuşacık destek yaparak masaya bıraktı. Yorulmuş gibi soluyordu; içini çekti.

"Zeria hanım gelse de saadetimi haber versem. Şu, hiç tanımadığım ziyaretçiler yok mu, hani demin bizi seyrediyor-

lardı, şimdi de yine buraya bakıyorlar... Kalkıp yanlarına gitmek, 'Biz nişanlandık, evleneceğiz, mesudum,' demek istiyorum; öylesine sevinç içindeyim. Siz memnun değil misiniz?"

Daha sözün başlangıcında Binnur böyle bir sualle karşılaşacağını hesaplamış, telaşa düşmüştü. Karar vermeye de vakit kalmamıştı. Bereket, kadın cinsinin doğuştan idareciliği imdadına yetişti, parmaklarını Ulvi'nin eli üzerinde dolaştırdı; okşadı bile sayılmazdı. Göz kapaklarını da indirmişti. Hiçbir şey söylemedi.

Mühendis bu hareketi, *memnunum tabii, fakat utancımdan, biraz da heyecandan hislerimi sözle anlatamıyorum,* manasına almıştı ki, tatmin edilmiş bir tavırla derinine nefes aldı. Genç kız yüzünü görmüyordu ama muhakkak dudaklarında başarı işareti olarak kendinden emin bir gülümseme de vardı. Peki, Binnur o iltifatlara karşı büsbütün mü kayıtsız kalmıştı? Hayır, hoşlanmıştı; ancak sadece beğenilme ihtiyacının yatıştırılmasından ileri gelen bir hoşlanmaydı bu. Yatıştırmış, fakat doyurmamış; daha doğrusu uzun zamandır hayaliyle yaşadığı sevdiği adamdan gelmediği için derine işleyip gönlüne varamamış, düzde kalmıştı.

Sevinmeliydim, diye düşündü. *Çok güzel sözler söyledi, açtığı ufuk herkesin can atacağı kadar geniş, renkli. Seyahatler, kürkler, görmediğim, göremeyeceğim yerler, süsler, lüks... Umduğum neydi? Nihayet bir mektep müdürü ile orta derecede bir memurla, yahut hali vakti yerinde bir taşralı ile evlenmek... Arkadaşlarımdan benim kadar güzelleri, benim huyumda yani oynak, fettan olmadıkları için daha yükseğini bulamadılar. Ayıp ediyorum demiştim ya!*

Dışarıdan sesler aksedince salondakiler yerlerinden fır-

ladılar, önce pencere önüne koştular, sonra kapıdan çıktılar. Kayakçılar dönüyordu. Mübalağalı haykırışmalar, kahkahalarla etraf çınlıyor, uğulduyor. İfrat bir hareketlilik.

Kayaklarıyla bastonlarını taşıyarak içeri giren Zeria:

"Gel," dedi, "yatakhaneye gidelim; bana olanları anlat. Yüzünden belli, bir şeyler olmuş."

Binnur'un gözleri, belki de gözlerinden fazla gönlü kafile arasında Kar Adamı'nın siluetini aramıştı; bulamadığına hem memnundu, hem de onun başını alıp gittiği sırada duyduğu eksiklik tazelenmişti. Kendini tutamadı, ağzından kaçırdı:

"Yusuf Bey sizinle değil miydi?"

"Yoo, görmedik. Buraya da mı gelmedi?"

"Bir ara geldi, durmadı gitti."

Zeria'nın tuhaf bakışları karşısında ilave etmeye mecbur oldu:

"Ulvi ile bezik oynuyorlardı, ben neden sonra salona geldim, uyuyakalmışım da..."

"Bırak şimdi onu. Mühendis Bey meseleyi açtı mı?"

"Evet, açıkça evlenme teklif etti."

"Ağzından bıçakla mı söz alacağım? İşi başından anlat. Durgunluk var sende. Sarılıp beni öpmen lazımdı, Ermeni gelini gibi kırıtıyorsun sade!"

Genç kız yemeğe çağrılıncaya kadar yatağına uzanıp dinlenen Zeria'ya olanları hikâye etti. Yusuf'un kahvaltı ısmarladığını, kayak dersi verme teklifinde bulunduğunu, kızmış görünerek kalkıp gittiğini de hikâyesine katmıştı; katmış değil, bunların üzerinde lüzumundan fazla durmuştu; durduğunu önce fark etmemişti, farkına varınca kesmişti.

Zeria susuyordu.

Yemeğe giderken de konuşmadı. Binnur, arkadaşının yanında, azıcık gerisinde kabahat işlemiş bir çocuk mahcupluğuyla yürüyor. Tam masaya, eski yerlerine otururlarken, Ulvi koştu, Zeria'nın elini aldı, teşekkür makamında hararetli hararetli sıktı.

Kayakçılar bağıra çağıra, masadan masaya uzana seslene o günün vakalarını birbirlerine tekrarlıyorlardı. Bercis de yavaşçacık Ulvi'ye anlatıyordu. Binnur kimseye duyurmadan Zeria'ya sordu:

"Bana gücendin mi? Lakırdı etmiyorsun."

"Yoo! İnsanın gönlüne hükmedilmez, yavrum. Mademki ruhun ondan hazzetmemiş, ısrar beyhudedir. Tabii, netice pek hoşuma gitmedi. Bir fırsat kaçırmış olman ihtimaliyle azıcık üzüntülüyüm. Ben Ulvi'yi şimdi kayakçılarla alır götürürüm; yalnız kal da meseleyi iyice bir daha düşün. Akşama tekrar konuşuruz. Zaten gezinti iki saat sürecek."

Genç kızın yüzüne göz attı, mahzundu; teselli lüzumunu duydu. Dedi ki:

"Adam sen de, iş oluruna varır. Bunda da bir hayır vardır. Hem ne malum, belki hislerin değişiverir. Dağ havası seni sarstı."

Yan yana oturan dört ahbap, şundan bundan bahsederek yemeği bitirdiler. Zeria masadan kalkınca, Ulvi'yi çekti, bir şeyler konuştu. Binnur anlıyor, şöyle diyordur:

"Yalnız kalsın da heyecanı yatışsın, kendisini bu fikre alıştırsın, teklifi bekliyordu ama ne olsa heyecanlandı. Haline bırakalım; biz kaymaya gidelim."

Az sonra misafirhane yeniden sessizliğe gömüldü.

Karların çevrelediği bir yerde sessizlik daha derinine duyulur. Sanki bu sessizlik bir gürültüymüşçesine, fakat kulaklara ilişmeden, doğrudan doğruya beyinde çözülen bir köpük sesi çıkarır.

Binnur misafirhanenin önündeki ayakların açtığı tranşe içinde biraz yürüdü. Güneşin ışığı koflaşmış, erimeye yüz tutmuş kar gibi bembeyazlığından kaybederek gri bir renk almıştı. İçeriye girdi. Masa üzerinde bırakılmış mecmualara hevessizce bakıyordu.

Düşüneceği o kadar şey vardı ki, yeni göç edilmiş bir evdeymişçesine nereden başlayacağını kestiremiyordu. Zihni şaşırmış bir adam gibi sanki karmakarışık eşya karşısında kolları sarkmış duruyor, bekliyordu.

Böylece epey vakit geçmiş olmalıydı. Arkadan gelen bir sesle irkildi:

"Hülya yeridir burası... Hülya ile doyar insan burada... O kadar doyar ki, ne şehirleri arar ne şehirdekileri. Karnı cemiyet hayatına toktur!"

Yusuf'un eli genç kızın omzuna kondu. Yine kanepenin arkasında durarak konuşuyor:

"Kulübemin kapısına zaten öyle yazdım: *Cemiyete karnım tok.*"

Binnur başını çevirmeden itiraz etti:

"Evet ama, her zaman orada yalnız kalmıyormuşsunuz!"

"Ha, şu mesele! Kulağınıza hemen fısıldadılar demek... Hiç kimseye işin doğrusunu söylemedim; söylememekle, muamma şekli vermekle hıncımı alıyorum hepsinden. Ama size anlatacağım."

"Neden bana anlatmak istiyorsunuz? Farkım ne öbürlerinden?"

Kar Adamı bu suali geçiştirdi, sözüne devam etti:

"Hüviyeti meçhul, güzel bir kadınmış o, değil mi? Sonra da gaiplere karışmış... Belki de Kocadağ'ın bir tarafında gömülüdür şimdi!"

"Rica ederim, sırrınız sizde kalsın; sır ortağınız olacak kadar ahbaplığımız yok. Katiyen dinlemek istemem. Saklayamamaktan korkarım; ısrar ederseniz içeriye kaçarım."

"Haklısınız. Fakat siz bana öbürlerinden bambaşka bir insan tesiri yapmıştınız. Ne doğruymuş hissim! Bakınız, dinlemek istemiyorsunuz, halbuki onlardan herhangi birine anlatmaya kalkışsam derhal kulak kesilirlerdi. Zaten sizi denemek için öyle söyledim; anlatmayacaktım."

"Bu da yanlış. Beni denemek salahiyetini kendinizde görmemeniz lazım gelir; zira ne eskiden tanışıklığımız var ne de bundan sonra birbirimize rastlamamız ihtimali."

Binnur kolaylıkla, zekâsını kullanarak, karşısındakini afallatacak fikirler bularak konuşmasına şaştı. Kafası ne güzel işliyordu, ne kadar hevesliydi! Ulvi ile olmamıştı bu. Onun yanında nutku tutuluyor, konuşma iştahı tıkanıyordu.

Yusuf, genç kızın şimdi karşısına dikilmişti. Ama yüzüne bakmıyordu, gözleri yere çevrilmiş, düşünüyordu. Neden sonra:

"İstikbal hakkında çabuk hüküm verişiniz yaşınız icabı," diye söylendi. "Mamafih memnunum, zira daima kendimiz gibi düşünen kimselerle konuşmak sıkıcıdır. Bir mütefekkir der ki: Aksiseda ile oynamak ilk önce eğlencelidir ama sonunda can sıkar."

"Bu söz hoş. Fakat ben demin bir realiteye dayanarak konuşmuştum: Mühendis Ulvi ile evlenip Amerika'ya gideceğim için artık dağa çıkmaya vakit bulamayacaktım. Siz de şehre inmiyorsunuz."

"İndiğim olur, nadiren... Şayet özlediğimi görmek icap ederse."

"Ay, siz birini özler misiniz?"

İşte bu sefer Yusuf gözlerini yerden kaldırdı; Binnur'a bakıyor, bakışları gözlerinin içine, gözbebeklerine dikilmiş. Sanki o haşin bakışlar genç kızın kayalık kuytuluğuna sığınmış gök mavisi deniz serinliğinde haşinliğini gittikçe kaybediyor, hülyalaşıyor; artık tatlı... Fakat bu tatlılıkta ateşten yeni inmiş bir şurup sıcaklığı var. Diyor ki:

"Özleyeceğimi sanıyorum. Hayır, sanmıyorum, özleyeceğime eminim."

Binnur'un yüreği çarptı, yüzü önce sarardı, sonra kızardı; bir şey yapmış olmak için karışık duran mecmuaları düzeltmeye koyuldu.

"Kimi diye sormuyorsunuz, Binnur hanım."

"Beni alakadar etmez. Demin söylemiştim, sırdaşlık rolü hoşuma gitmiyor."

"Rumuzla anlatacağım; ismi çok aydınlık, avizeler yanmış gibi pırıl pırıl... Ama elektrik ışığı değil, gök mavisi ilahi ışıklar... Buna *nur* denir. Din uleması iki türlü nur kabul ediyor: Biri uhrevi yani göze görünmemekle beraber akıl ve fikri aydınlatıcı olan nur, öbürü gözle gördüklerimiz; yıldızlar mesela... Siz iki manada da nursunuz, Binnur Hanım."

"Bu vaız şeklindeki iltifatınızı Ulvi'ye anlatayım mı?"

"Şayet kendisine behemehal zarar gelmesini istiyorsanız hay hay!"

Genç kız koltuktan kalktı, ağır adımlarla yürüyerek salondan çıktı. Yatakhaneye girdikten sonradır ki vücudunu bir titreme almıştı. Öfkeden mi? Tayin edemiyor, söyleniyor:

"Hep burayı kollamış, bir yerden gözetlemiş; Ulvi'nin kayakçılarla gittiğini, benim yalnız başıma kaldığımı görmüş, fırsat bu fırsattır diye gelmiş. Ne küstahça sözdü o! Nişanlıma söylersem zarar vermiş olurmuşum... Yani, hesap sormaya kalkışırsa döverim, demek istedi. Haydut herif! Yapar mı yapar, skandal çıkarmaktan perva mı edecek?"

Az sonra şöyle düşünüyordu:

"Kabahat bende. Yüz verdim, adeta şakalaştım, hem de zevk alarak, şevkli şevkli konuşuyordum! Bu adamı sevecek miyim ne? Çıldırıyor muyum? Aman kızım, aklını başına devşir, yoksa iş kötü."

VI

Binnur aklını başına devşirdi. Kayakçıların dönüşüne kadar yatakhanede kalmıştı; sesler işitilince dışarıya koştu, gelenleri kapıda karşıladı. Ulvi'nin elinden tutarak içeriye çekiyor, şefkatle diyordu ki:

"Hemen değişmelisiniz, belki terlisinizdir, size bir çay ısmarlayayım, konyak da. Ayaz çıktı bu akşam. Haydi, çabuk olunuz, soba tarafında bekliyorum. Ocak yalnız yüzünü yakıyor insanın, vücudunu ısıtmıyor."

Mühendis, genç kızdan gördüğü bu alakayı nişanlılığın ilk alameti olarak kabul ederek kendi kendine diyordu ki:

Zeria iyi düşünmüş, misafirhanede tek başına kalan Binnur yatışmış. Artık vazifesini anlamış. Pek memnun görünüyor. Evlenme fikrini benimsemiş; o durgun hali şaşkınlıkmış.

Yusuf başka bir köşede, başına toplanmış yine kadınlı erkekli bir grup ortasında bir şeyler anlatıyor; hepsi merakla dinliyorlar. Binnur onlarla ve kimse ile meşgul değil güya... Rolünü iyi yapıyor. Kar ceketini alacalı koverkot[1] ile değiştirip gelen Ulvi ferahlatıcı bir kolonya kokusu yaymaktadır. Soruyor:

"Yapayalnız sıkılmışsınızdır, değil mi?"

"Katiyen... Yatağıma uzandım, okudum; pencereden de karları seyrettim."

"Salona çıkmadınız mı?"

"Şöyle bir baktım, dört beş yabancı vardı... Bir de o Yusuf Bey. Geri dönmeyi tercih ettim."

"Hiç mi konuşmadınız?"

"Ayakta, birkaç kelime. Kulübesinin kapısına bir yazı astığından bahsetti. Aklımda kalmadı, 'karnım tok' gibi bir şey."

"Bilirim, 'Cemiyete karnım tok'..."

"Laf! Cemiyete karnım tok diyen adam etrafına meclis mi kurar, dans mı eder? Orijinal bile sayılmaz o. Hani saç, sakal uzatanlar, hırpani gezenler, sokak filozofluğu yapanlar vardır ya, onlardan biri."

"Evet. Onlar dikkati çekmekten marazi bir zevk duyarlar, kendilerine âşıktırlar; dikkati çekmedikçe yaşayamazlar. Üstünlük iddiasında olduklarından cemiyete düşman görü-

1 covercoat: pardesü, palto

nürler, halbuki balık için su ne ise, cemiyet de bunlara o derece lüzumludur. Kocadağ kış, yaz ziyaretçi uğrağı. İnziva neresinde?"

"Şu bahsi artık keselim."

Binnur böyle dedi, ama bahsin uzamasından, Yusuf'un gerçek hüviyetini anlayıncaya kadar tahliller yapılmasından memnun gibiydi. İçinden: *Beni beğendiği muhakkak. Sadece hoşuma gitsin diye söylemiyordu, gözleri de sözlerini tasdik ediyordu. Epeyce okumuş adam, hem de eski devir tahsilini iyi yapmış. Başka türlü nur hakkında dini malumatı olamazdı. Nurların iki cinsi de bende varmış. Doğrusu konuşmasını iyi biliyor; eğer birdenbire fazla ileri gitmeseydi, hislerini damdan düşercesine açığa vurmasaydı saatlerce dinleyebilirdim. Tutamadı kendisini, benim de bugün bir güzelliğim vardı,* gibi muhakemeler yürüten genç kız, bir taraftan da nişanlı tavırları almakta devam ediyordu. Zeria yanlarına geldiği vakit onları bu vaziyette buldu, neşelendi. Yemeğe oturunca hayırlı hadiseyi kutlamak istercesine Ulvi Bey'e dedi ki:

"Bu akşam şarap içeceğiz, kafalarımız dumanlanmalı. Zaten dışarısını duman bastı, göz gözü görmüyor. İçelim, hemen yataklarımıza girip sızalım. Yarın karanlıkta kalkıp karlı yollara düşeceğiz. Gece kar yağmasa bari. İniş bile zor olur."

Yemek neşeli geçiyordu. Binnur da bir kadeh şarabın tesiriyle gülüyor, her söze karışıyor, az tanıdığı kayakçılara bile uzaktan lakırdı yetiştiriyordu. Zeria büsbütün geveze kesilmişti; yanındaki Derviş Usta'ya fısıldadı:

"Mühendis Ulvi Bey'le Binnur anlaştılar. Haftaya nişan, arkasından nikâh. Bahara Amerika'ya seyahat!"

Haber kulaktan kulağa yayıldı, esasen beklenmekteydi. Gözler genç kızla mühendisin bulunduğu tarafa çevriliyor. Bercis müstesna, memnuniyet umumi gibidir; bunu nişanlanacaklar da seziyorlar. Binnur, Kar Adamı'nın yüzündeki öfkeyi okumak istiyor. Nerede oturduğunu önceden biliyordu; zira bakmadan yapamamıştı. Belli etmeden bir daha göz attı, tahmininde yanılmamıştı: Yusuf bu bakışı bekliyordu, başı çevrilmiş, dudaklarında o acı büklüm, kaşlar çatık halde genç kızı süzüyor.

Çakırkeyifliğin verdiği bir cesaret ve tuhaf bir memnunlukla Zeria'ya döndü:

"Ayol," dedi, "şu Kar Adamı fena kızdı nişanlanma haberine! Bana öldürecekmiş gibi bakıyor, göz hapsine almış. Sakın bir rezalet çıkarmasın."

"Onun bakışları öyledir, aldırma."

"Sana söylememiştim, ikindiüstü aramızda bir vaka oldu."

Genç kız bu vakayı kısaca anlattı, öbürü:

"Palavradır," dedi. "Ulvi'ye ilişirse bütün kafile birleşir, pestilini çıkarırız çılgının. Onun nesine yetmiyor sabık bar artisti aşüfte? Dumanlı dağın bir tarafına çekip götürsün. Körpecik Binnur'uma mı göz koymuş haydut!"

Binnur bu haydudun geceleyin yatakhaneyi basıp kendisini yatağından alarak kaçıracağı hissine kapıldı; titredi. Kayakta, kucağındaydı; yokuşlardan iniyorlar, uçurumlar atlıyorlar, tepelere tırmanıyorlar, puslu dağ gecesinde erişilmez mesafeler aşıyorlardı. Arkalarından bağıra çağıra koşanlar çoktan geride kalmışlardı. Nihayet... Genç kızın kulağında, hayır kulağında değil, dudaklarının ötesinde onun sesi:

"İsmin çok aydınlık, avizeler yanmış gibi pırıl pırıl... Gök mavisi ilahi ışıklar... Buna nur denir."

Binnur aklından geçirdiği tablonun tesiri altında sendeliyor.

Hayır, diyor, *şarap vurdu başıma... Ayaklarım ondan dolaşıyor.*

Nişan işi henüz açıklanmadığından sözle tebrikler yağmıyor, ama gülümseyen bakışlar bunun yerini tutuyor. Dans başladı. Binnur önce Derviş Usta, sonra Ulvi ile oynadı. Boş durmaktan korkuyor. Yusuf gelir, davet ederse ne yapacak? Davet için en münasip zamanı bekler gibi dansa kalkmadan köşesinde, kaşları kirpiklerinin üstüne düşmüş, homur homur söyleniyormuşçasına bir bekleyişi var ki!

Korkutuyor beni, diye düşündü. *Fakat duyduğum bu korkuya doğru can atarcasına yürüyeceğim geliyor... Kaçmaktan ürküyorum. Korkunun, hele böylesinin bir zevki varmış meğerse. Çocukların daha fazla sevdikleri insanlar ekseriya korktuklarıdır. Ancak korku duydukları adamın kendilerini sevdiğine emin olurlar. Benimki de öyle bir şey. Biliyorum ki Yusuf dağa yaz, kış akın edenler arasında yalnız gök mavisi, avize gözlü kıza bir bakışta vuruldu, yalnız bana!*

Binnur bazı kayakçıların yatmak için çekildiklerini görünce neredeyse hayıflanacaktı:

Gece bitiyor, diyordu, *karanlıkta yola çıkacağız, dağ faslı sona eriyor. Bir daha beni nerede görecek?*

Utanarak ilave etti:

Ben de artık onu göremeyeceğim. Hem görmemeliyim.

Ulvi uyku saatlerini hesaplayan gençlerdendi; minesinde

bir matematik dersi kara tahtası kadar rakam ve işaret dolu kol saatine baktı. Yatmalıydı, zira yarın işine gidecekti; ayrıca on birde vali ile randevusu vardı, ancak yetişebilecekti.

Mühendis, saat gibi işlemenin faziletine inanmaktan ziyade bunu yeni neslin ihmalci şarklılığa meydan okuması manasına alıyordu. Hakikatte her devirde aynı tip olan bir kalem efendisiydi. İlk setre pantolon giyerek Üsküdar'a giden kâtibin şimdiki kıyafeti eskisine benzemiyor, suarede smokinli, yazlıkta şortlu, vazife başında ceketsizdi ama yarın icadı beklenen robotlar kadar önceden kararlaşmışa bağlı bir ruhtaydı.

Böyleleri aşkta istidatsızdırlar; severler belki... İntizamlı bir koca olurlar, ama ancak makinemsi, biteviyede, sürprizsiz, aile hayatına katlanacakları memnun ederler. Hamleleri yoktur, birdenbire değişmezler, bambaşka bir adam tesiri yaparak kadına değişme tadı veremezler.

Tabiidir ki Binnur bu fikirleri epeyce müphem şekilde zihninden geçirdi; daha doğrusu insiyakın[1] yardımıyla anladı. Kendisi de muntazam bir kızdı, fakat böyle olduğu için belki, ara sıra fevri hareketler beklenen erkeklerden daha hoşlanıyordu. Nitekim ilk dakikada Yusuf o tesiri yapmış, genç kız da bunu sezmiş, alaka duymuştu. Zeria, Mühendis çekilince:

"Biz de yatsak mı?" dedi. "Beni bir üşüme aldı, burası da zaten soğudu."

"Azıcık konuşsak. Yatakhanede olmuyor, herkes senden bir şey soruyor, bir şey istiyor. Rahat bırakmıyorlar."

"Söyleyeceğin acele mi?"

1 insiyak: içgüdü

"Evet, zira yatağa girmeden bir karar almalıyım. Kararsızlık beni harap ediyor; uyutmayacak."

"Ulvi'yi gözün bir türlü tutmadı, onu mu diyecektin?"

"Onu diyecektim, bir de..."

"...Bir de şunu: Karlı dağ haydudunu zihninden atamıyorsun, pek hoşlandın. Kart herifin nesinden? Sorabilir miyim?"

"Yoo! Ben ondan, olduğu gibi hoşlanmadım. Kendisine az çok benzeyen bir genç karşıma çıksaydı, vaziyeti Ulvi'den aşağı bile olsa muhakkak severdim, severek evlenirdim. Tipim bu erkekmiş meğerse. Şimdiye kadar rastlamamışım, rastlamadığım için de kimseyi sevmemişim."

"Yavrum, sen aşk izdivacı yapmıyorsun, belki aşk da şahın istimi gibi arkadan gelir. Bir küçük öğretmensin, istikbalin yok, aile servetin de. Ömür boyunca şu şehir benim, şu kasaba senin Anadolu'yu karışlayacaksın... Hırızman çıkıncaya kadar! Evlensen de kocan aynı vaziyette olacak. Eline geçen fırsat harikulade... Başına bir devlet kuşu kondu; hâlâ nazlanıyorsun. Benim diyeceğim bu kadar. Haydi, yataklara!"

Kalkıyorlardı, önlerinde Yusuf belirdi:

"Bir dakika lütfen," dedi. "Deminden beri yanınıza gelmek istiyordum, ancak kurtuldum. Gelmek istememin sebebi –çenesiyle Binnur'u işaret etti– küçükhanımefendiden özür dilemek. İkindiüstü gücendirdim kendilerini... Hiç öyle şey yapmazdım, kendim de şaştım. Rica ederim beni affetsinler."

Zeria'ya hitap ederek konuşuyordu. Sesi değişmiş, kederliydi. Binnur hayretle gözlerini açmış, efendileşen hay-

dudun yüzüne bakıyor. Bakıyor değil, bakakalmıştı. Affettiğini derhal bildirmeye hazırdı ama kendisini tuttu. Zeria bir iskemle gösterdi:

"Oturmaz mısınız? Benim olandan haberim yok."

Masaya ellerini dayayıp ayakta durmayı tercih eden Yusuf:

"Vardır," dedi. "Hakkım ve haddim olmadığı halde Binnur Hanım'a karşı laubali davrandım. Önce ismi üzerinde mütalaalar yürüterek. Sonra nişanlısı için de pek nazik olamadım. Hülasa kabalık ettim."

"Sen ne diyorsun, Binnur? Bak Yusuf Bey özür dilemek nezaketini gösterdi. İyisi, bu hadiseyi unutmak. Zaten incir çekirdeğini doldurmaz. Oldu mu, unutuldu mu?"

Binnur tasdik manasına başını salladı.

"Öyleyse verin ellerinizi... Tamam! Şimdi doğru yataklara. Malum ya, beşte yolculuk. Size Allahaısmarladık diyelim. Artık yılbaşında görüşürüz."

Kar Adamı dalgın... Cevap vermiyor, birlikte yürüyorlar. Yine Zeria konuşmaktadır:

"Yılbaşında üç gün için geleceğiz. Şimdi, bu saatte evinize gitmek zor doğrusu. Ne kadar sürer?"

Yine cevap yok. Neden sonra dalgın halde soruyor:

"Şehirde yine o pansiyonda mısınız? Bakırcılar Sokağının başındaki evde?"

"Oradayım. Binnur da benimle. Eh, geceniz hayırlı olsun Yusuf Bey."

Zeria'nın uzanan elini sıktı. Binnur başıyla selamlamayı kâfi görmek istiyordu; adama acıdı, kendiliğinden elini uzatmamakla beraber beklediğini hissettirmişti. Eller birbir-

lerini buldular. Genç kız fazla sıkar yahut avucunda tutar diye çekingen davranmıştı; böyle şey olmadı. Tam ayrılıyorlardı, Yusuf:

"Yarın ben de Sivrikaya'ya ineceğim, belki de geceyi burada geçiririm, daha karar vermedim. Aklıma eserse kulübeme dönerim. Demin sormuştunuz galiba. Yokuş yukarı yirmi dakika çabalamak lazımdır, ötesi kolay, beş dakikalık bir uçuş. Güzel uykular efendim."

Ayrıldılar. Binnur sızlandı:

"Yerimi söylememeliydin. İkide bir gelmeye kalkışırsa ne yaparım?"

"Gelmez; arsız değildir. Belki bir şey göndermek için sordu. Av kuşları, tereyağı, bal, filan... O adeti vardır."

"Yarın bizimle Sivrikaya'ya inecekmiş."

"Bizimle ineceğini söylemedi, sadece ineceğinden bahsetti. Boşuna ümitleniyorsun galiba, şekerim!"

"Yılbaşında buluşuruz," dedin. "Dememeliydin."

"Senin hesabına konuşmadım, kayakçılar gelecek manasınaydı o söz. Sen kayakçı değilsin ki. Hem yılbaşında İstanbul'a gitmeyecek miydin? Annene mektup bile yazdın."

Binnur artık bir şey konuşmadı; soyundu, yattı. Yatarken pek iyi biliyordu ki Yusuf geceyi misafirhanede geçirecekti; sabahleyin de kafileye katılacak, birlikte Sivrikaya'ya inecekti. Sebebi malum: Kendisinden ayrılamıyordu. Şehre geleceği, pansiyona uğrayacağı da muhakkaktı. "Özlediğim olursa şehre de uğrarım," dememiş miydi? Sonra bu özlenilenin Binnur olduğunu da açıklamaktan çekinmemişti.

Karşılıklı bir hazzediş bizimki. Ancak başımdan birkaç kere buna benzer şeyler geçmişti. Hani Fitnat'ın düğününde

bir banka memurundan da çok hoşlanmıştım; o da beni beğenmişti. Eve dönüşte ağlayacak haldeydim; zamanla unutmuştum. Doktor Salih Bey de çoluklu çocuklu, kırkında bir erkekti, karşılıklı bir müddet sevişir gibi olmuştuk. Buraya geldim, tesirinden kurtuldum. Aynı şey Yusuf için de mümkün. Hele şimdi karşımda bir de Ulvi var; nişan, nikâh, düğün, seyahat derken izi bile kalmaz.

Kolayca uyudu, uykusuna kanmadan uyandırdılar. Daha karanlıktı; telaşla giyiniyorlar, çarçabuk çaylarını içip bir şeyler atıştırıyorlar. Hamallar yükleri sırtlarına vurdular, yola koyuldular. Gök ışıldadı, karların üstüne yayıldı, uzandı; her taraf mavimtırak bir renk aldı.

Kafilede Yusuf yoktu. Demek ki beklememiş, gitmiş, yahut evine dönmüş, gitmekten vazgeçmişti.

*Ama belki de yarı yolda önümüze çıkıverir; arkamızdan yetişmeyeceği ne malum? O kadarcık mıymış alakası? Hiç inanamıyorum, d*iye düşünmedi değil. Bu sırada önünde giden Ulvi:

"Şuraya düşmüştünüz, hatırladınız mı?" diye bir yeri gösterdi.

Kar yeniden yağmadığı için bu yerde sertleşmiş çukurcuklar, ayak izleri, çırpınıp tepinildiğini gösteren kar dağınıklıkları vardı.

"Tabii... Daha evvel hatırladım, gelmeden."

Cevabı bu oldu, ama yalan söylemişti; aklından geçmemişti. Yusuf'a rastlamasaydı acaba hatırlar mıydı? Galiba... Zira düştüğü yerde öpülmekten tat aldığını unutmamıştı; bunun hatırası devam edecekti, sırf Kar Adamı'nın tesirinden dolayı hatırındaki tat silinmişti.

Yürüyüş düşünme kudretini artırmış gibiydi, hatıralar da birbiri arkasından hücum halinde:

Beni asıl seven biri var, diye söylendi. *Çocukken severdi, sonraları da; şimdi daha fazla seviyor.*

Erbil, teyzesinin torunuydu. Bu yıl Yüksek Denizcilik Okulu'nu bitirmiş, bir şilepte vazife almıştı. Yakışıklı delikanlıydı, sapasağlam, zarif endamlı, geniş omuzlu. Fakat Ulvi gibi o da sarışındı. Binnur bugünkü delikanlıyı gözünün önüne getireceğine aile albümündeki küçüklük resmini daha berrak görüyor; bukle bukle saçları sırtına kadar uzanmış bir kız çocuğu!

Nedense anası babası onu kız çocuğu kılığına sokmuşlar, bir müddet öyle gezdirmişlerdi. Binnur bu fotoğrafı zihninden atamamıştı; Erbil'in bir gün yatağından genç kız olarak çıkacağını tasavvur ederdi; koskocaman, erkek tavırlarıyla karşısında durduğu zaman, son yıllarda bile!

Etekleri ve göğsü dantelli naylon bir gecelikle, saçlarında bigudileri sallanarak, diye içinden haincesine alay ederdi. Kısacası Erbil'i erkek ve koca yerine koyamamıştı; birlikte büyüdüklerinden dolayı belki. Oysaki bütün kız arkadaşlarına onun karşısında bir haller olurdu, Erbil'e de Binnur'un karşısında!

Kafile kuyruk yapmış, sert karları haşırdatarak, uykulu halde neşesiz ilerliyor. İlk çam ormanı... Aşağı yamaçlar, daha derinlerdeki vadiler göründü. Az sonra bir dönemeçte dümdüz ovayı, Sarıca Çayı'nı, derken dere boyundaki köyleri fark ettiler.

Genç kıza bu manzaralar sevinç vermedi. Kasabadaki hayatı cazibesiz, hatta Zeria'nın fazla hareketli, geveze ah-

baplığını da epeyce bezdirici buluyor. Bakırcıların tokmak gürültülerini duyar gibi oluyor, "Yağlı çörekler! Sıcak sıcak!" diye sabah karanlığında haykıran satıcının bet sesini de. Binnur yatağında bu sesten vücuduna sürünüyormuşçasına tiksinirdi.

"Ulvi beni sevmiyor; kolda taşınacak ve her memlekette beğenilecek bir kadın olarak evlenmeye elverişli buluyor. Bütün düşündüğü şu: 'Karım' diye takdim edince karşısındakinin yüzünde okuyacağı mana: 'Güzel, vallahi! İyi seçmişsin!' Güzel karısı olmak, başkaları istifade edemeyeceklerini bilseler de yine pistonların en kuvvetlisi, tavsiye mektuplarının hiç geri çevrilmezidir."

Binnur'un fikrince Erbil kendisini daima sevecektir, evlenseler de, başkasının karısı da olsa, yaşlansa, iyi ve fena nasıl bir hayat sürse ebedi âşığıdır. Gözüne almayacağı hiçbir fedakârlık yoktur. Düşünmesine devam ediyor:

Peki, Yusuf'un muhabbeti hangi neviden? Sadece cinsi mi acaba? Beni, her gün dükkânının önünden geçtiğim nalbur gibi hayalinde çırılçıplak soyarak mı görüyor?

Evet, nalbur Salih Çivi'nin, bu kırklık kasabalı külhanbeyinin bakışları altında Binnur kendisini soyunmuş hissediyordu. Öyle bakışlardı bunlar! Eski zamanın esir pazarında halayık satın alan varlıklının benimsemiş, "Daha ötesi birkaç kese altın... Nihayet benim olur ya!" diyen bakışları!

Tamam, buldum: Yusuf da beni o bakışlarla seyrediyordu. Ocağın önünde sabahleyin bir süzüşü vardı, gözleri süveterimi delip göğsümün uçlarına takılmıştı sanki... Bana bunların rengini bile görüyor gibi gelmişti. Ama doğrusu, nalburun bakışlarından duyduğum iğrenme olmadı o bakarken. Sadece utandım, tatlı diyebileceğim bir utanışla!

Kafile harp zamanı, ileri hatta giden bir asker grubu intizamıyla düşünceli, konuşmadan yürüyor. Ormanın ardından birdenbire klakson sesi duyuldu. Sarıkaya'ya yaklaşmışlardı; otomobiller gelmiş bekliyordu. Demin ışıldamaya başlamış olan güneş karardı, yeniden pus basıyor.

Yusuf meydanda yok. Acaba daha evvel Sarıkaya'ya gelmiş olmasın? Binnur hâlâ ümitli. Ormana girdiklerinden beri bir çamın arkasından görünüverecek diye boşuna bakmıştı. Hem bakınıyor, hem de bu adamın bir sabit fikir oluşuna kızıyordu.

Niçin kafamdan çıkaramıyorum, atıp kurtulamıyorum! Aşk böyle mi başlar, gittikçe artar, başka hiçbir şey düşündürmez mi olur? O, bazen kaba, bazen nazik, fakat daima ürkütücü adama neden sokulmak istiyorum? Sokulup okşanmak, himayesi altında bulunmak arzusunu niçin duyuyorum? Bu arzu dağdan uzaklaştıkça artıyor, sancı halini alıyor, diye üzüntüsü son haddini buldu. Önünde durup dağıldıkları Sarıkaya kahvesinin kapısı açıldıkça Yusuf'un çıkacağını umuyor, gözlerini o taraftan ayıramıyordu. Kafile reisi Derviş Usta emir verdi:

"Haydi, herkes geldiği otomobile! Geciktik, oturmak yok!"

Konuşuyorlar; Binnur'u da sürüklediler. Arabanın kapısı örtüldü; gidiyorlar. "Allahaısmarladık Kocadağ!" Bunu içinden genç kız söylüyor, bir manası da şu: "Allahaısmarladık, Kar Adamı!"

Zeria şoförden soruyor:

"Aşağıda hava nasıl?"

"Yağmurlu. Sarıca Suyu taştı, mezbaha önündeki köprünün hizasına yükseldi."

Binnur etrafa göz gezdirdi. Pusa rağmen ne temizlik! Dallarını basan karlarla çamlar ne kadar kibarca süslü! Kasabanın kış başlangıcı yağmurlu manzarasını düşünüyor, bakırcılar içinin kömür ve kızgın maden kokan yaya kaldırımsız çamurlu sokağı, hele "Yağlı çörekler, sıcak sıcak!" sesi. Ya nalburun şehvetle parlayan kirpiksiz çakır gözleri... Hepsi iğrenç, adi, bezdirici.

Günpınarı göründü. Oradan ötesi Kocadağ sayılmaz; kar azalır, belki yağmur da çiselemeye başlar. Şunu düşündü:

Yusuf'un hududundan çıkıyoruz. Karlıdağ derebeyinin malikânesi pınar önünde biter, saltanatı da!

Aklından bütün bunları geçirmekle beraber konuşmaları da dinliyor, bazen isteksizce söze karıştığı da oluyor.

"Uykunu alamamışsın Binnur!" diyen Zeria'ya bir esneme ile cevap verdi. Ulvi kulağına diyor ki:

"Kolumu arkaya koydum, başınızı dayayınız, uyumaya çalışınız."

Reddetmiyor, nişanlısı sayılmaz mı? Artık bunu Bercis de biliyor; aldırış eder görünmüyor. Umurunda mı? Hanlar, apartmanlar sağ olsun. Zaten fabrikatör Dursunoğlu ile evleneceği söylenmektedir; milyonların birleşmesi, bir yastıkta kocaması!

Başı rahat etti, kendini bıraktı. Ulvi iyi bir koca olacak; Zeria'nın dediği gibi belki aşk da arkadan gelir. Ovaya indikçe Binnur'un fikri değişiyor, daha da değişecekti galiba. Şoför, "İşte, yağmur başladı," dedi. Genç kız bakmak lüzumunu duymadı; gözleri kapalı, vücudu gibi ruhu da gevşemiş, Mühendis yalnız koluna başını dayamıyor, sırtının bir

tarafını da yaslamış, rahatça uyumaya hazırlanıyor. Ama bu dayanış ve yaslanıştan zerre kadar cinsi zevk almadığının farkındadır. Ulvi'nin yerinde Yusuf olsaydı vücudunda muhakkak kıvıl kıvıl bir şeyler duyacaktı. Puslu, yağmurlu hava bunu aratıyordu.

VII

"Yağlı çörekler! Sıcak sıcak!"

Ertesi sabah yatağında bu sesi duydu. Daha alacakaranlıktı, dışarıdan yağmur hışırtısı da geliyor. Az sonra mektebe giderken kestirmedir diye geçecekleri Kazancılar Sokağı kim bilir ne berbat haldedir, hele oluksuz alçak damlardan dökülen birikinti sular!

Binnur yalnız uyumayı kâfi bulmuyor, kendisinden geçerek günlerce düşünmeden, rüya görmeden, nerede bulunduğunu fark etmeden baygın yatmak istiyor. Odanın öbür köşesindeki divandan Zeria'nın sesi:

"Kalk borusunu duymadın mı? Dakika şaşırmaz, saat tam yedi... Kronometre bu çörekçi! Bak, kule saati de yediyi vuruyor. O saat şu romancının saati değil, biri çalarken iki defa, 'Dan! Dan!' demiyor; yediyi yedi kereden fazla vurmuyor."

Arkadaşı hep böyleydi, sabahları neşeli uyanır, hemen konuşmaya, latifeler etmeye başlardı. Binnur mırıldandı:

"Canım yataktan çıkmak istemiyor."

"Çoğu gitti, azı kaldı. O senin elinde artık. İstediğin saatte kalkmak hürriyetine kavuşuyorsun. Bu akşam Kulüp

Lokantası'nda işi bitirmeli. Zaten Ulvi bu maksatla bizi davet etti. Esasta uyuşur, hemen babana yazarsın. İcabında buraya gelirler."

"Babam gelemez. Biliyorsun, yolculuk edecek halde değildir. Annem de onu bırakamaz."

"Siz gidersiniz, ikiniz... Elini öpmeye."

"Dur bakalım, Zeria... Gaza basmış, çok süratli gidiyorsun. Daha açıkça konuşmadık. Belki bazı noktalarda anlaşamayız."

"Dün dağdan dönerken yarım saat, başını onun koluna dayayıp uyudun. Vücudunun yarısı da adamın kucağındaydı. Bana her noktada anlaşmış göründünüz."

"Rahat ettim, o kadar."

Zeria divandan kalkmıştı, hemen ropdöşambrına el attı:

"Buz gibi hava. Al, hırkanı vereyim, sırtın üşüyecek," dedi, yatağında doğrulup ince gecelikle oturan Binnur'un omuzlarına yün hırkasını koydu. Sonra, "Pek güzelsin bu sabah," diye yüzünü uzun uzun seyretti. "Ulvi görmeli. Her kadına pembe pembe, tertemiz yüzle uyanmak müyesser olmaz. Kötü makyajlısı malum; domates salçalı yemek yenmiş tabağa benzer. Makyajsızı ise bambaşka bir surat almıştır, tanımakta güçlük çeker insan. Sen hem makyajsızsın, hem de yine kendine benziyorsun. Ayrıca bir sabah serinliği, körpeliği var üzerinde. Bir çardakta üzüm salkımı gibi duruyorsun. Şimdilik seni bari ben öpeyim."

O ara kapının zili çaldı. Bir konuşma işittiler. Pansiyon sahibi Nezihe Hanım sesleniyor:

"Zeria Hanım! Gelsene... Seni soruyorlar."

Sofaya çıkan Zeria, kapı önünde yaşlı bir köylü gördü, çömelmişti; önünde büyük bir sepet duruyor.

"Dün gece getirdim bunu ama vakit geç olmuştu, hana indim dosdoğru. Alın bunları."

"Nedir onlar? Kim gönderdi?"

"Bizim Yusuf Bey yolladı. İçinde öteberi var; bal, kaymak, yağ filan. Ben Karobası köyündenim... Ta yukarıda, bildin mi?"

"Bilirim, çok güzeldir orası. Kestanesi meşhurdur."

"Sepette ondan var azıcık. Ben koyuverdim."

"Zahmet oldu sana, dayı. Bir kahve yapayım, otur, dinlen."

Köylü görülecek işleri olduğunu ileri sürerek kalktı, gitti. Zeria kapalı duran yatak odasına bir göz attı, sepeti yakalayıp hemen mutfağa götürdü; dolaba koydu. Nezihe Hanım ispirto üzerinde kahvesini pişiriyordu. "Nedir onlar?" gibi bakınca Zeria cevap verdi:

"Dağda ısmarlamıştım, getirmişler. Yağ, bal, kaymak gibi şeyler. Benim vaktim yok; sepeti siz boşaltınız, olmaz mı? İçindekiler bozulmasın."

Hediyelerin Yusuf tarafından gönderildiğini Binnur'dan saklayacaktı. Onu hatırlatacak hiçbir şeyden bahsetmiyordu, hatta ne dağdan ne kardan ne kayaktan. Yusuf'un kendisini hatırlatmasına kızmıştı.

Dün bir, bugün iki... Ne oluyordu hemen yağ, bal gönderecek? Geri çevirmeyi bile düşündüm ama deliyi büsbütün azdırmaktan korktum, diye söylendi; odaya girince de Binnur sormadan anlattı:

"Derviş Usta kendisi için köylülere öteberi ısmarlamıştı;

bana da almasını tembih etmiştim. Onları göndermiş. Artık dönüşte bakarız."

Genç kız aldırmadı, giyinmekle meşguldü. Her günkü gibi köşedeki sütçüye uğradılar, kahvaltı ettiler, mektebin yolunu tuttular. İki ders arası Müdire Hanım, Binnur'u bir köşeye çekti, heyecanlıydı:

"İşittiğim doğru mu?" diye sordu. "Hayırlı bir haber aldım; mühendis Ulvi Bey'le nişanlanacakmışsın. Niçin benden gizli tutuyorsun yavrum? Hayat tecrübelerimle sana faydalı olabilirim. Yakışıklı erkektir, istikbali de parlak."

"Henüz kati bir şey yok efendim. Öyle bir arzu gösterdi ama..."

"Bunun aması, maması olamaz! Fevkalade bir kısmet; gözlerini kapa, hemen kabul et. İstersen ben de tavassut[1] edeyim."

"Hele o zaman gelsin, rica edeceğim tabii. Eksik olmayınız efendim."

"En mühim mesele şu: Senin gönlünde de ona karşı bir meyil var mı kızım?"

Binnur cevap vermedi:

"Sükûtunu ikrar manasına almak isterim. Her şeyden, herkesten önce gönlünü dinle. En doğru nasihat oradan gelir. Bak, Yunus ne söylüyor:

Gönül Çalab'ın tahtı, gönüle Çalap baktı."

Genç kız zaten bunu yapacaktı, gönlünün emrini yerine getirmek kararında idi. Fakat dağdan döneli beri Yusuf ikinci planda kalmıştı; sanki Binnur'un hayal ve hatırlama kuvveti yükseklere yetecek ölçüde değildi. Kocadağ pus için-

1 tavassut: ara bulma, aracılık etme

de fersiz görüyor. Şimdi hep Ulvi ile meşgul. Bu meşguliyet onun aleyhindedir; zira kendisini ne kadar zorlasa, teselli yolları ve umdurucu sebepler arasa Mühendis'e bir türlü ısınamadığını şiddetle anlıyor; Erbil'i daha sıcak buluyor. Artık anlamalı!

O akşam kulüpteki davete giderken hevessizce giyindiği, yüzünü daha da alımlı hale getirmemek için kirpiklerini büküp rimellemediği Zeria'nın gözünden kaçmadı; öfkelenmesine sebep oldu:

"Yoo kızım," dedi, "ben senin ne annenim ne de ablan... Bir derece naz çekerim. Pek istemiyorsan kal burada. Ben gider, adamcağıza anlatırım işi; boşuna ümide kapılmasın."

Binnur bir ağlama tutturdu. Hem ağlıyor hem de soyunuyordu. Gitmemeye vesile arıyordu demek... Zeria şaşırdı, düşünüyordu:

Benden gizlediği bir gönül alakası var bu kızın. Galiba Yusuf'u o sevdiği adama benzetti de dağda tuhaflaştı. Elbette bir görüşte Kar Adamı'na can ü gönülden âşık oluvermedi ya! Hatırasını tazeledi de aşkı tepti. Israr etmemeli. Böyle bir izdivacı reddettirecek kadar kuvvetli bir sevdaya mantık karşı koyamaz.

Arkadaşına çiçek suyu içirdi, sonra yanına oturdu, dedi ki:

"İşi dostça, açıkça anlatmak lazım. Yemeğe gidelim, bahsi açılınca, 'Aileme yazayım,' filan diyerek bir mühlet alalım. Üst tarafını bana bırak. Hafta içinde meseleyi muhakkak hallederim. Zaten elinde hazır bir kız var; Bercis'e gün doğdu. Artık ayağını alsın da Ulvi'nin başına dayasın. Bizi alakadar etmez."

Sakinleşen Binnur tekrar giyindi, kirpiklerini büküp boyamayı da ihmal etmedi. Bir fayton getirttiler. Yağmur dinmek bilmiyordu. Tenha, fakat ışıklı asfalt caddelerden geçerek kulübün önüne vardılar. Yemek salonuna girdikleri zaman, garson, dipte çiçeklerle donanmış bir masa gösterdi:

"Ulvi Bey yıkılan köprüye kadar gitti," dedi. "Vali Bey'le beraber. Demin buraya jandarması gelip çağırdı. Gecikmez, neredeyse döner; siz oturunuz. Acıktınızsa servis yapayım, öyle söyledi Mühendis Bey."

Salon kalabalıktı; çoğu Amerikalı memurlar, kadınlarıyla beraber. Gözler temiz giyinmiş, biri pek güzel, öbürü çok sevimli iki tazeye çevrildi. Zeria alışkın... Fütursuz yürüyor. Binnur acemi... Uzaktaki masaya kadar sendelemeden, görgüsüzlüğünü belli etmeden nasıl yol alacağını bilemiyor, ayaklarına güvenemiyor. İçinden söyleniyor:

Misafirhanedeki laubalilik ne hoştu... Cemiyete karnım tok, levhası görmediğim halde sanki gözümün önünde sallanıyor. Ben sosyete kadını olamam. Bir köy okulu öğretmenliği isteyip bu şehirden uzaklaşacağım.

Kimlerdi etraftakiler? Fark edemiyor. Nihayet bir çeyrek saattir yürüyormuş gibi uzun süren mesafeyi falsosuz atlattı; sandalyeye adeta çöktü.

Zeria masaları süzüyor:

"Epeyce tanıdık var, değil mi?"

"Bilmem, daha bakmadım."

"Vali muavini ile maarif müdürü de burada. Fabrikatörün oğlu da iki artistle oturuyor. Nasıl olmuş da bu gece Tunçpalas'ta değil. Yanındakilerle gidemez, kabul etmezler de ondan!"

Birden sustu; az daha "Aa!" diye haykıracaktı; öbür köşedeki masada tek başına oturup yemeğiyle meşgul görünen adam Yusuf! Birden fark edemediğinin sebebi de şehir kıyafetinde giyinmiş olması. Sırtında lacivert bir ceket var, boynunda kravat.

Mahsus bu tarafa bakmıyor. Niçin indi şehre? Binnur mu sebebi? Bu tesadüf pek fena oldu. Bakalım tesadüf mü? Tahkik etmediği ne malum, diye düşündü. Arkadaşına döndü; diyor ki:

"Sana bir şey söyleyeyim mi şekerim? En iyisi bir kâğıt bırakıp gidelim. Ulvi'nin dönmesi şüphelidir, dönse de çok gecikir; şu süslü masada erkeksiz yemek yiyemeyiz. İçine doğmuş, hiç gelmemeliymişiz."

"Nasıl istersen... Ben hazırım."

"Çantanda kâğıt var mı?"

"Kâğıt da var, kalem de. Stiloyu bizim Erbil hediye etmişti, öğretmen tayin edildiğim gün."

Zeria küçük bloknot kâğıdının bir tanesini telaşla kopardı, kalemin kapağını çekti, fakat durdu. Yazacağı şeyi kestiremiyordu. Binnur dikte ediyor: "Geldik, sizi bulamayınca yerimizi yadırgadık. Salon çok kalabalık. Bütün gözler üzerimizde. Bizi mazur görünüz, duramayacağız. Derin teşekkürler."

"Yetmez, şunu da ilave edeceğim: 'Başka bir akşam buluşmak ümidiyle, saygılar.'"

"Sen bilirsin. İmzanı at da garsonu çağır, ver kâğıdı. Hemen çıkalım."

"Girdiğimiz kapıdan mı? Olmaz. Şurada servis kapısı var, oradan bahçeye geçiveririz."

"Birinden kaçıyor gibisin."

"Evet, birinden kaçıyorum. Kim olduğunu sana dışarıda söylerim. Bizi yalnız görünce masamıza gelip sinirlendirecek bir adam. Ayrıca bu adamın bizimle oturmasını maarif müdürü hoş görmez. Başımıza iş açmayalım yavrum."

Binnur etrafına göz atmak için başını çevirirken, Zeria mani oldu.

"Bakma. Ben bakmıyorum. Göz göze gelirsek hemen damlar. Bir daha kurtulamayız."

"Peki kimdir bu münasebetsiz? Merak ettim."

"Söyleyeceğim dedim ya, bir dakika sabret."

İşaretle çağırdığı garsona pusulayı uzattı. Diyor ki:

"Şu kâğıdı Ulvi Bey'e gelince verirsiniz. Selam söyleyin. Gitmeye mecburuz."

Kalkarlarken Binnur sordu:

"Yoksa Yusuf Bey mi bu adam?"

"O ise kalacak mısın?"

Genç kızın yüzünü kan bastı:

"Katiyen," dedi, "beni yanlış anlamışsın. Hemen gidelim."

Mutfağa doğru seğirttiler ve bir aşçı yamağına servis kapısını açtırıp bahçeye fırladılar. Yer kaygan bir çamurla örtülü, yağmur azmış. Bereket içeride mantolarını henüz çıkarmamışlardı. Birbirlerine tutunarak güç bela yürüyorlar. Çamurlu su, dekolte ayakkabılarına giriyor; her taraf vıcık vıcık. Caddenin ışıkları uzaktan yollarını aydınlatmasa, tarhlara basacaklar, çamura saplanacaklar.

Nefes almak için durdular. Zeria:

"Yağmur sulusepkene çeviriyor," dedi. "Kar yağacak. Ayaklarım dondu vallahi!"

Binnur lakırdı etmiyor, düşünüyor:

Benim için şehre indi; lokantaya da benim davetli olduğumu bilerek geldi. Bir günde ne kadar tesir etmişim adamcağıza!

Tekrar yürüyorlar, bata çıka. Nihayet parmaklıklı kapının önündeler. Tokmağı çevirdiler, açamadılar.

"Kilitli bu kapı!" diye ikisi birden söylendi. Durakladılar. Yüzlerine kar taneleri vuruyor, elektrik lambaları etrafında da henüz akçıl kar parçaları pervane telaşıyla çırpınıyor. Sokak tenha, kasaba uyumuş.

"Ne yapacağız? Sen dur, bekle. Ben gidip mutfaktakilerden anahtarı isteyeyim... Hayır, gelsin biri de kapıyı açsın."

"Ben de seninle geleceğim."

"Çabuk yürümeme mani oluyorsun; kal burada... Şimdi dönerim."

Zeria gidiyor, hakikaten de süratli gidiyor. Mutfağa vardı bile. İşte kapıyı açtı; bahçeye dumanlı bir ışık vurmuş, su birikintilerini buğulandırıp yine dönmüştü. Bari çabuk gelse, anahtarı kolayca bulsalar. Hep o tarafı gözlüyor.

"Aksi tesadüf... Gördünüz mü? Bahtınıza kapı kilitli çıktı. Kaçamadınız, yakaladım sizi!"

Genç kız bu sesten irkildi, başını sokağa çevirdi. Parmaklığın arkasında biri duruyor. Ses onunki, orada duran Yusuf!

"A, siz misiniz?"

"Evet, kendisinden kaçtığınız adam! Zeria kaçtığınızı sansın. Sukutuhayale uğratmayalım. Beni gördüğünüzü bilmesin yine! Masadaki manevranızdan ne yapmak niyetinde olduğunuzu derhal anlamıştım. Size söyleyeceğim bir tek söz var: Beni şehre indiren sizsiniz."

Binnur, biliyorum manasına bir baş hareketi yaptı.

"Tahmin ettiniz, değil mi? Aşkın cazibesine kapılarak benim şehre indiğim gibi sizin de arkamdan bir gün dağa çıkmanızı bekleyeceğim; aynı cazibeye kapılmış halde."

"Hiç zannetmiyorum."

"Muhakkak geleceksiniz, Binnur Hanım."

"Tesir yapmak istiyorsunuz. Boşuna gayret!"

"Hatta şu dakikada kapıyı açsam, sizi kucağıma alsam, götürmeye kalkışsam, belki hiç çırpınmadan, haykırmadan razı olacaksınız."

"Çılgınsınız siz!"

"İnkâr lüzumsuz, pek haklısınız, çılgının biriyim. Elinizi uzatsanıza..."

"Gidiniz, bağıracağım."

"Elinizin olsun temasını duymadan gidemeyeceğim. Eğer vaka çıkmadan derhal uzaklaşmamı istiyorsanız elinizi veriniz. Yemin ediyorum, bir saniye durmam."

Genç kız vakit bulup da çantasındaki eldivenlerini giyememişti; buz kesmişti elleri. İşi uzatmaktansa dediğini yapmalıydı; sağ elini parmaklığa doğru uzattı, vücudunu geride tutuyordu. Yusuf bu eli kendisine çekti, ama Binnur'u sarsmadan. Eğildi, avucunun içinden bir defacık öptü. Öptü mü, kokladı mı? İkisi arası bir şey. Genç kızın duyduğu asıl şu: Kar Adamı'nın eli de, dudakları da o havada ılık veya sıcak değil, adeta yakıcı. Bir "Teşekkür ederim," işitti; kendiliğinden dönemezmiş gibi elinin parmaklık arasından elde tutularak geriye gönderildiğini, vücuduna yaklaşınca bırakıldığını gördü. Tipi başlamıştı. Yusuf bu tipiye karıştı, silinip gitti.

Binnur kendine geldiği zaman, yanında Zeria'yı gördü:

"Ne duruyorsun," diyordu, "donacaksın. İşte kapı açıldı, meydanlığa kadar yürüyelim, belki bir arabaya rastlarız, bulamazsak yola devam. Öyle de battık, böyle de. Evi bir bulalım, hemen soba başına geçer, ıhlamur kaynatırız. Konyak da var bende. Hastalanmaya bile razıyım; Yusuf'la bir masada oturamazdık. Hele Ulvi gelip de bizi kendi masasında onunla görseydi rezalet olurdu, belki skandal çıkardı. Görsen ne de şık giyinmişti... Lacivert ceket, bordo kravat, saçlar taranmış... Bir şey söylesene!"

"Ne söyleyeyim? Kaçtığımıza iyi ettik. Anladığım bu!"

"Bir oyun oynadık ki dağlıya... Sakın işi sezip arkamızdan gelmesin? Tipiden de göz gözü görmüyor. Vallahi korkmaya başladım; bereket meydana varıyoruz."

Araba yoktu; şaşkın şaşkın dururlarken talihlerine tanıdık bir şoför çıktı; komşularıydı, ev bark sahibi, babacan bir adam:

"Ben götürürüm sizi. Şurada müşterim var, ama hemen yetişirim," dedi, kapıyı açtı. Emniyetle bindiler. Binnur titriyordu.

"Üşüttün kendini."

"Hayır, heyecandan titriyorum galiba... Vücudum ateş gibi."

"Yalnız başına kalınca çok mu korktun? Halbuki gecikmemiştim."

"Yalnız kalmadım ki ben!"

"O ne demek?"

"Bilmem, sayıklıyor muyum ne? Ateşim var galiba. Gözlerim yanıyor."

"İş açtık başımıza. Keşke yerimizden kıpırdamasaydık! Senin canın gitmek istemiyordu, zorlayan ben oldum. Şeytanın karşımıza çıkacağını nereden bilirdim? Bir de şimdi Nezihe Hanım'a atacağımız yalanı düşün bakalım. Kovulduk sanacak!"

Binnur bunları düşünmüyordu. Yusuf'un kendisi için dağdan inişi, şehirli kıyafetine girişi, tahkikat yapıp lokantaya gelişi izzetinefsini okşamıştı; tipi altındaki parmaklık sahnesi de hayalini! İçinden diyordu ki:

Lokantadan kaçmaya karar verdiğimiz zaman kaçtığımız adamın kendisi olduğunu bilmediğimi ona söylemeliydim. Hoş, ha söylemişim, ha söylememişim! Beni dağa çekeceğine öyle emin ki... Tutuldum, öylesine âşığım sanıyor. Acaba hakikaten seviyor muyum? Yakınlık duyduğum muhakkak; fakat dediği gibi beni hemen kucaklasa da götürmeye kalkışsa çırpınırdım da, haykırırdım da... Zannettiği olmazdı, boynuna sarılıp memnun gitmezdim.

Biraz durdu, ilave etti:

Giderdim belki. Şimdi düşününce kendime güvenim sarsıldı. Elini uzat, dedi, nasıl uzattım! Dudaklarının yeri avucumun içinde hâlâ yanıyor. Vah zavallı Binnur! Senin ruhunun derinlerinde ne biçim bir sevgili gizliymiş, şuuraltında ne acayip bir tipe gönül verecek sakatlıklar varmış! Meğerse dejenere bir kızmışım. Kimbilir dedelerimle ninelerimden bana neler miras kalmış?

Eve girince acele acele soyundular. Ayakkabılarıyla çoraplarını daha kapı önünde çıkarıp atmışlardı. Geceliklerinin üzerine ropdöşambrlarını taktılar. Zeria ıhlamur kaynatmakla meşgul.

"Pabuçlarımızı hemen yıkayıp temizlemezsek, yarın hayrını gör artık. Çorapları da yıkamamız lazım, çamur lekesi eskirse belki çıkmaz. Yemekten olduk, bunları da berbat etmeyelim."

Âşık kız, arkadaşının o kadar hiçten şeyleri nasıl düşündüğüne şaşıyor. Ne açlık duyuyor ne iş görme hevesi. Aklı tipi sahnesinde. Birkaç dakika değil, saatlerce sürmüştü bu... Yine de tadına doyamamıştı. Sanki Yusuf'la bir film çevirmişlerdi de sonra sinemaya gitmiş, onu seyrediyordu. Zihnindeki manzara tamamıyla net, canlı, hatta müzikli!

Zeria odaya bir tepsi ile girdi. Tabaklarda tereyağı, bal, peynir vardı. Genç kız iştahsızca bakıyor.

"Biraz atıştıralım," dedi. "Bak, sana ne güzel şeyler getirdim."

"Derviş Usta'nın köyden aldıkları mı? Ben kendimi tok hissediyorum. Yiyemeyeceğim."

"Laftı o. Bunları bize, daha doğrusu sana gönderen Yusuf."

Binnur'un gözleri hayretle açıldı; memnunluğunu gizlemek için mırıldandı:

"Geri çevirmeliydin..."

Arkadaşı balla tereyağını karıştırıp ezmekle meşguldü:

"Neden çevirecekmişim?" diye omuzlarını silkti. "İaneye muhtaç değiliz ya... Havyar mı? Balık yumurtası mı? Ucuz şeyler bunlar. Pahalı da olsa hediyedir, afiyetle yeriz."

Hazırladığı tereyağıyla dövülmüş balı, ekmeğe sürüp Binnur'a uzattı:

"Yemene bak... Üzümünü ye de bağını sorma derler."

Genç kız reddetmedi; bir dilim de kendisi sürdü, pey-

nirden de epeyce aldı. Şimdi konyaklı ıhlamurunu içiyordu. Komşudan dönen Nezihe Hanım pansiyonerlerini odalarına çekilmiş bulduğu için konuşmak fırsatını kaçırmıştı. Binnur'un fikrini işleten bir mesele de şu: Yusuf dağa çekilecek mi, yoksa bir müddet, belki uzun müddet şehirde mi kalacak? Kaldığı takdirde de boyuna önlerine mi çıkacak?

Sanmam, diye düşündü. *Ara sıra uğrar, soruşturur, yüzümü görür, gider; yolda veya bir yerde... Zira benim bir daha Kocadağ'a ayak basmayacağım muhakkak. Nihayet sevdasından vazgeçer.*

Bir dakika sonra aksini düşünüyordu:

Asıl maksadı Ulvi ile nişanlanmama mani olmaksa kalacaktır. Beni tesiri altında tutmak isteyecektir. Zalim bir adammış! Kendisiyle evlenmeme imkân yok; bunu bildiği halde genç bir kızın istikbalini mahvetmeye vicdanı nasıl razı oluyor? Kurtuluş yolu Ulvi'nin koluna girip Amerika'yı boylamak. Gelsin bakayım arkamdan!

Son düşüncesi rüya şeklinde bütün gece devam etti: Amerika'ya gitmişti, bir Sky Scrapen damındaki bahçeli gazino. Kocasıyla oturup acayip bardaklarla lohusa şerbeti kokan bir şeyler içiyorlar, geniş çamlardan ancak gökyüzünü seyredebiliyorlar. Birdenbire Yusuf görünüyor, boşlukta, hiçbir yere tutunmadan cama vuruyor. "Açınız, ben geldim!" gibi işaretler ediyor. Bunu pek tabii buluyorlar, sanki öyle gelinebilirmiş gibi! Binnur gayet kolaylıkla camı yan tarafa itiyor, Kar Adamı'na elini uzatıyor içeri girmesine yardım için... Aksi oluyor, Yusuf onu kendine çekiyor, beraberce el ele tutunup rahatça, rüzgâr bile hissetmeden uçuyorlar; konuşuyorlar da. Yusuf diyor ki:

"Şimdiki yerim çok daha güzel, cemiyete büsbütün uzak; beğeneceksin."

"Nerede? Sen nerede olsan ben orasını beğenirim."

"Önce Şimal Kutbu'nda mekân tutmuştum, tayyareleri rahatsız etti. Cenuba taşındım, Ross Denizi'nde bir buzdağına. Uğrayan yok. Mesut olacağız orada. Bak, işte geldik bile!"

Binnur aşağıya bakıyor; tamam, resimlerini gördüğü Kutup Denizi ve kutup manzarası. Rüyalar hep bu çeşit, fantasmagorik şeyler. Bir keresinde de Yusuf yeni evlileri Niagara Şelalelerinde yakalıyor, hem de şelalenin üzerinden turist vapuruna atlamak suretiyle. Yani rüyadaki Yusuf daima çevik, sihirbaz, harikulade!

"Onun hareketliliği yanında Ulvi sönüktü, hareketsizdi, figüran rolünde idi."

Uyandığı zaman böyle söylendi ve başlayan karlı günü pek fena karşılamadı.

Binnur'un aklına sığdıramadığı nokta şudur: Masallarda ve halk ağzında bahsi geçtiği gibi bir görüşte, bir bakışta âşık olmak gerçekten mümkün müdür? Bu meseleyi yeni şekle de sokuyor; şimdi de tipine rastlayınca zamana hacet kalmadan en kısa müddet içinde aylardır tanışıyormuşçasına kaynaşıverenler yok değildi.

Bir cins aşk vardı ki, olgunlaşması zaman isterdi; hadiselerin de yardımı şarttı; araya belki de fedakârlıklar, hatta kahramanlıklar girmeli, sempatiyi desteklemeli, artırmalı, aşka çevirmeliydi. Bu, zoraki değilse de yardımlı bir aşk oluyordu. "Benim için şunları yaptı..." yahut "Ne meziyetleri varmış!" nevinden muhakemeler ve hisliliklerle kemale eren aşklardan!

Bir tropik fidanını serde, istediği harareti sağlayıp şartları yerine getirerek çiçeklendirmek gibi bir şey! Öbürü, Binnur'un başına gelen bambaşkası: Ne yer arıyor, ne şart... Ne yaşa bakıyor, ne paraya pula... Ne aile bağlarına aldırıyor, ne de cemiyetin fikrini yokluyor. Kayıtsız şartsız bir teslim oluş: *Nasip* dedikleri!

Acaba hakikaten böylesi mi? Yoksa kendi kendimi telkin ederek böyle mi görüyorum?

Ayın muayyen günlerinde birtakım hayallere kapıldığını, his ve fikirlerinin o günlerde mübalağaya kaçtığını bilirdi. Hemen her kadının geçirdiği bu, çok defa ağrılı, sızılı heyecan yahut bitkinlik hali tam sıhhatte olmasına rağmen Binnur'u da sarsardı. Hesabına göre devre yaklaşıyordu.

Belki de o... Beş, on gün normal hale dönünce aklım da, hissim de yerine gelir. Kendimi de lüzumsuzcasına üzdüğümü anlarım. Galiba tamiri imkânsız hataları kadınlar bu devrelerinde işliyorlar; yarı şuur bozukluğu içinde, hislerine ve fikirlerine hâkim olamadıkları zaman!

Dağ yolu muhakkak kapanmıştı, Yusuf dönemezdi. Birbirlerine rastlamaları, konuşmaları ihtimali çoktu. Enstitü veya pansiyon kapısında beklemeyeceği ne malum! Umulmadık bir yerde bakacaktı kendisini selamlıyor. "Tıpkı rüyalarımdaki gibi," dedi.

Emin olmak için arkadaşına sordu:

"Şimdi mesela çıkmak istesek, Kocadağ'a yol var mıdır?"

"Buldun! Günpınarı'na kadar bile gidilmez. Mektebe nasıl gideceğiz, ben onu düşünüyorum. Kış vakitsiz bastırdı ama lodos esiverirse ne kar, ne soğuk kalır. Tuhaf yerdir burası."

Binnur kendisini lodosun esmemesine dua edecek gibi hissedince hükmünü verdi: Yusuf'u seviyordu. O yıllarda kitapçılar boyuna seksoloji üzerine neşriyat yapmaktaydılar; eline geçen birkaç tanesini okumuştu. Bazı genç kızlar varmış ki kendilerinden yaşlı, hatta ihtiyar denilecek erkeklere meyil duyarlar, ancak bunlardan hazzederlermiş. Yaşlı kadın düşkünü delikanlılar da çokmuş. Bu hal bir nevi ruh bozukluğu sayılırmış, normal hislerden değilmiş.

Zahir ben o kızlardanım; Erbil'den ve Ulvi'den zevk alamayışım, Yusuf'u beğenişim anormal oluşumdan. Doktor Salih ile düğünde hoşuma giden banka müdürü de kırkını aşmış adamlardı. Bak, Bercis normal; fabrikatörün oğlu ile Ulvi'ye sokuluyor, gençlere... Zeria da öyle, hep gençleri beğeniyor.

Olgun adamdan hoşlanmanın pek de utandırıcı bir şey olmadığını düşünen Binnur, ihtiyatlı davrandı; her günkünden daha itinalı giyindi, daha da hevesli. Bilinmez, Yusuf yoluna çıkıverirdi! Ona kendisini beğendirmek ihtiyacındaydı; kusurlu bir hatıra ile dağa dönmesini ve orada kusurlu bir Binnur'u göz önüne getirmesini istemiyordu. Artık aşkını kabul etmiş bir ruh haleti içinde olduğunu anlıyor; diyor ki:

Dün gece doğru söylemiş: Aşkın cazibesine kapılarak bir gün dağa çıkacak hale geleceğim; kucağına alıp götürmeye kalkışsa hiç çırpınmadan, haykırmadan razı olacağım günler de uzak değil. Bu sabah neden böyle, bizim Sabahat Hanım gibi fazla hisli, coşkunum? Neredeyse ben de yüksek sesle Yunus'tan şiirler okuyacağım.

Müdire Hanımın tekrarladığı bir beyit birdenbire hafızasında çınladı:

Geliniz varalım Yusuf'u görelim
Yüzünün nurundan bin açlar doyalar.

Bunu mırıldanıyordu. Zeria sordu:

"Ne o? Dua mı okuyorsun? Mırıl mırıl bir şeyler söylüyorsun."

"Farkında değilim. Bir acayipliğim var üzerimde."

"Doğru, ben de böyle görüyorum. Hava müsait olsaydı seni Göktürbe'ye götürür, türbedara okuturdum. Kafasından delice fikirler geçirenlere nefesi birebirdir."

"Ne geçiriyorum, sanki? Hiç."

"Bana da mı lololo kızım? Aklın fikrin Ulvi'yi atlatmakta. Neyse bunları seninle daha ciddi konuşacağım. Şimdi yola revan olalım. Saat dokuza geliyor."

Son dersten çıkarlarken mektebe hademe kılıklı biri geldi; Zeria'yı maarif müdürünün kendisini görmek istediğini, dairesinde beklediğini haber verdi. Ne için acaba? Dün geceki lokanta macerasından dolayı mı?

"Sen doğru eve git, Binnur. Ben müdürün yanından çıkar çıkmaz hemen gelirim. Kazancılar içinden geçme; kayar, düşersin. Cadde temizlenmiştir."

Genç kız, arkadaşının bir şefkatli ana gibi üzerine titremesine karşı minnettarlık duydu; gözleri bu duygusunu açığa vuruyordu. Hislenmekten yaşarmak üzere idiler. Tam ayrılırlarken Zeria'nın aklına bir şey daha geldi:

"Nüzhet Hanım'ın da evi o taraftadır. Beraber gitseniz daha iyi olur."

"Öyle yaparım."

Fakat yapmadı; pasta hocası evine değil, aksi istikamet-

teki hasta bir ahbabına uğramak mecburiyetinde olduğunu söyleyerek ayrıldı. Kar sabahtan beri kesilmişti, ama soğuk keskindi. Binnur, yün eşarbını başına doladı, çene altından bağladı, mantosunun yakasını kaldırdı. Ayaklarında lastik şoşonlar vardı. Bu kıyafet, basitliği içinde ona pek yaraşıyor, genç kızı cana sokulacak bir hale getiriyordu.

Kapalı, örtülü idi; fakat görünen yerleri yetişiyordu: Yüzü, endamı, bacakları, sevimli ve tenasüplü körpe vücudun ahenkli yürüyüşü... Ne hoştu bunlar! Soğuk havada bu kapalı vücudun elbise ve çamaşır altı hararetini düşünmek onu görenler için ayrı bir zevkti. O da körpe bir hararetti, henüz hiçbir uzvu örselenmemiş, yıpranmamış diri vücutların diri, diriltici harareti!

Böyle bir vücudu olur olmaz bir erkeğe teslim edivermek dünyanın olup bitesi facialarından biri değil miydi? Binnur'un geçişini seyreden zevk ehli bir adam o şenliğin kederine de kapılırdı. "Ne kadar güzellik var ki yerinde harcanmıyor, heba oluyor," diye üzülürdü.

Genç kız şimdi caddeye çıkıyor, köşeyi dönecek. Işıklar yanmış ama etraf karlı havalarda vaktinden önce evlere dönüş yüzünden kasabalara mahsus bir tenhalık içinde.

Evet, köşeyi döndü; döner dönmez Yusuf'u karşısında buldu:

"Şu muhallebiciye girelim," diyor, "içerisi boş."

Binnur itiraz etmiyor; yan yana yürüyorlar.

"Zeria Hanım'ı ben başımızdan savdım. Maarif müdürünün çağırması uydurma... Dün geceki oyununa mukabele. Sizinle başka türlü konuşamayacaktım. Bahçe parmaklığı önündeki buluşmamızı kendisine söylemediniz tabii?"

"Söylemedim."

"İyi! Zaten söylemeyeceğinizi biliyordum."

Dükkânın kapısını açtı, kapanmasın diye eliyle tutarak genç kıza yol verdi. Geride bir masaya oturdular.

"Bol zencefilli birer salep içeriz, değil mi? Tam havası... Saati de. Taze simit de getirsin."

Fikir sormuyordu; daima vaziyete hâkim tavırlar. Binnur, önceden hiç düşünmediği halde sitemle diyor ki:

"Dağdan inerken siz yoktunuz. Hani gelecektiniz?"

"Dikkati çekmek istememiştim. Ne ahlaksızdır o cemiyet! Fakat aklım hep sizdeydi. Geçtiğiniz yolları sizden sonra ben de geçtim... 'Demin buralardan o da geçti' diye diye! Sevince çocuk oluyor insan; sanki ayırt edebilirmişim gibi karlar üstünde ayak izlerinizi arıyordum... Dağa gelecek misiniz?"

"Ne zaman? Yılbaşında mı?"

"İsterseniz hemen şimdi... Yarın... Dilediğiniz gün! Benim için, bizim için yollar kapalı değildir. Sizi sırtımda çıkarırım, kestirmeden, dağın cenup yamacından. Üç saate kalmaz evimize ulaşırız."

"Çocukluğu bırakalım. Bana söyleyeceğiniz neydi?"

"Bu işte... Birlikte dağa gitmek, dağda yaşamak."

Binnur, önündeki salep fincanına elini sürmeden ayağa kalktı:

"Siz hakikaten çılgınsınız," dedi. "Beni bar kızı yerine koyuyorsunuz. Sakın bir daha karşıma çıkmayınız; çıkar, böyle tekliflerde bulunursanız valiye şikâyet ederim. Bir öğretmeni korumasını bilirler."

Hışımla kapıya doğru yürüdü. Öbürü yerinden kıpırda-

mamıştı. Genç kıza öyle geldi ki oturduğu yerden müteessir bir halde değil, şeytanca bir tebessümle, "Görürüz, istediklerimin hepsini yapacaksın," dercesine bakmaktadır.

Yeniden başlayan kar altında yürüyor, uzaklaşıyor; gözleri yaşlı, söyleniyor:

"Gelmedi arkamdan... Gelmeliydi... Gelseydi geri dönerdim belki!"

Adımlarını daha küçük attığının farkına vardı, değiştirmedi. Bir ara, yan sokağa saparken durdu bile... Belki de bekledi. Bu hareketlerini anlayınca tevil ediyordu:

"Kesilmişim, soluk almadan yürüyemeyeceğim."

Neredeyse dönecekti ve eğer onu bulursa galiba göğsüne atılacak, hıçkıra hıçkıra ağlayarak yalvaracaktı:

"Seni sevmişim meğerse... Seviyorum. İlk aşkım bu benim... Götür beni oraya, yukarıya, karlı dağa, beyaz cennetine!"

İKİNCİ KISIM

I

Kış içinde, masmavi göklü, ılık güneşli, esinti bile duyulmayan günler başlamıştı. Derviş Usta'ya göre havalar, yılbaşına kadar böyle gidecekti. Kocadağ'ı işaret ederek:

"Şimdi oranın tam zamanı," dedi. "İnsan gömlekle gezse üşümez."

Bercis'in çayında konuşuluyordu. Binnur kendisini yokladı, rahat bir nefes aldı. Kocadağ lakırdısı eski tesirini kaybetmişti, bıçak gibi yüreğine saplanmıyor, hem de Yusuf'u özletmiyordu. Verdiği hüküm doğruydu; dağa çıktıkları sırada gayri tabii bir halde olduğundan işi büyütmüş, bir hoşlanmaya aşk mahiyeti vermişti.

Bereket, diye düşündü, *o da bir daha şehre inmedi; görünmedi... Onunki de geçici muhabbetlerdenmiş. İkimizde de ufacık birer hatırası kalacak. Zaten olur iş değildi, ne o beni alır dağa götürürdü, ne de ben gitmeye yanaşırdım. İnsanların hayatında hiç yapılamayacak bir şeyi yapıverecekmiş sandığı, buna inandığı dakikalar oluyor. Galiba serseri ruhlularla maceraperestler, her zaman bu halde olanlardır.*

Normallerin kafasında, ara sıra çakıp sönen, hesaba, kitaba sığmaz fikirleri onlar tabiiye alıyorlar; tatbike geçiyorlar. Ben sinir sistemi sağlam bir kızım, kendimi frenlemeyi biliyorum.

Kocadağ'dan ineli üç hafta oluyor. Binnur pansiyona, enstitüye, şehrin mutat[1] hayatına alışmış gibidir. Hele karlar eriyip yeni bir sonbahar yüz gösterdikten sonra kendisini daha iyi bulmuştu. Ulvi, o gece lokantadan kaçışlarına kızmadıktan başka, bunu genç kızın lehine bile tefsir etmiş, daveti tekrarlamıştı.

Kati şekilde sözleşmemekle beraber, artık bir nevi nişanlı vaziyetine girmişlerdi. Zeria zorluyordu:

"Daha fazla uzatmak olmaz," diyordu. "Babana mektup yazmalısın. Cevap elbette muvafık gelecek. Bitsin şu iş... Sabrını tüketeceksin adamcağızın... Kaç keredir söylüyorum."

Ulvi'nin otomobili ile bir cumartesi günü, öğleden sonra, üçü Sarıca Ovası'ndan geçerek Manyas'a gittiler. Burası, içinde adacıklar bulunan bir göldü; adalar, birbirlerine incecik toprak parçalarıyla bağlıydı; sonuncusunda, yarısı suya gömülmüş eski bir mamure harabesi vardı. Kemerleri devrilmiş, kimisi yan yatmış, kimisi ayakta bir sıra mermer sütun, durgun göle o kadar iyi aksetmişti ki, karadakinin devamı sanılıyordu, insanın suya yürüyeceği geliyordu.

Fırsatı pek iyi kollayan Zeria, yarınki karı-kocanın yanından ayrılmış, ayazma denilen bir kümbetin arkasında kaybolmuştu. Mühendis bunun farkındaydı, konuşmaya karar vermişti:

"Biliyor musunuz Binnur Hanım," dedi, "Amerika memuriyeti için resmi emir geldi. Bir aya kadar burayı bıraka-

1 mutat: alışılmış, alışılan

cağım, Ankara'ya gideceğim. Nisanın ortasına doğru da yola çıkmak icap edecek. Artık öğrenmeliyim: Yalnız mı gideceğim, yoksa sizinle mi?"

Genç kız, Yusuf'un tesirinden kurtulalı beri Mühendis'e ısınmamakla beraber bu izdivacı kabul etmenin akıllıca bir iş olduğu fikrini epeyce benimsemişti. Hayaller kurmuyor da değildi; ama kurduğu hayaller daha ziyade evlenmenin dış manzaralarıyla alakalıydı. Giyim, kuşam, vapur ve tayyare yolculukları, büyük oteller, dönüşte yeni yapı bir küçük apartman yahut şirin bir villa... Hep böyle şeyler... Ulvi ile mahrem hayatına, karı kocalığa dair hayalleri zevk verici şekilde işlemiyordu, işlemediğini görünce de:

Sevgi eksik bunda, diyordu. *Ben erkeğin sadece kolları arasına atılma ihtiyacıyla, erkeği tanımak için evlenmeye can atan bir kız değilim ki... Elbette o da lazım... Fakat kocam, hoşlandığım biri olsun da isterse az kazansın, münzevi yaşasın... Ne Amerika seyahatini ararım ne de bir umum müdür karısı olmayı!*

Ulvi'nin göl kenarındaki sualine önceden hazırladığı cevabı yetiştirdi:

"Bir hafta sonra, yılbaşı pazartesiye rastladığından, üç gün tatilimiz var, üç gün de müdire hanım izin verecek, İstanbul'a gideceğim, ailemle konuşup muvafakatlerini alacağım; alacağıma eminim. Zaten mektubumda meseleden biraz bahsetmiştim."

"Ailenin muvafakati tabiatıyla lazım. Fakat sizce bu iş bitmiş midir? Asıl anlamak istediğim bu."

"Bitmemiş olsa onlara yazmazdım."

Mühendis, genç kızdaki dikkatinden kaçmayan çekin-

gen, adeta isteksiz, hareketsiz halden ve tereddütlü cevaplardan kuşkulanıyordu. Ancak kendisine ve teklif ettiği izdivacın parlaklığına o kadar emindi ki o hallerle kaçamaklı cevapları daima lehte tefsir yolunu buluyordu:

Heyecanını gizleyen bir tabiatı var, gönlünde kopan fırtınayı dışarıya aksettirmeyen içlilerden... Bir kusur sayılmaz, bilakis asil, kibar aile kızlarında rastlanan, İngiltere'de pek makbul bir terbiye icabıdır, bu... Fransızlar öylesine "flegmatique" derler, esrarlı bulurlar, bayılırlar. Her şeye el çırpan, yerli yersiz kucağa atılan, öpüp öptüren bir kadın hiçbir zaman kibar sayılamaz. Hem durgunlar çok defa dış taraflarından heyecansız görünürler, alışmadıkları, açılmadıkları müddetçe ve sadece zevahirde... Mahrem hayatlarında gayet hareketli, heyecan verici olmaları bile mümkündür. Binnur muhakkak öyle bir kız, diye birtakım ahkâm çıkarıyordu. Hatta durgun sanılan karısını heyecana getirmenin koca için ayrı bir zevk olacağını da düşünmüştü:

Daha tellerine dokunmadan ses çıkaran, ötüp inleyen, çırpınıp kıvranan otomatik hassasiyetli kadının yanında erkeğe pek az vazife düşer; ikinci plana çekileceğinden övünme payı kalmaz. Erkek pikap değil, bir virtüöz olmak istemelidir; musiki aleti onun parmaklarıyla ihtizaza gelmelidir.

İşte bu kabil tesellilerinden dolayı Mühendis Bey, Binnur'un heyecansız cevaplarından fazla alınmadı, işi sağlama bağlamak için dedi ki:

"Ben de İstanbul'a gidebilirim; nişanı orada yapar, beraber döneriz."

Genç kız şaşkınlığını güç gizleyebildi; emrivaki ile kar-

şılaşmak istemiyordu. İçindeki zaman kazanma arzusunun ikide bir tepmesi neden?

"Yok," dedi, "müsaade ederseniz döneyim, sonra birlikte gideriz. Ben bu meselelerde kâfi derecede modern olamıyorum, ailem eski adetlere bağlıdır... Çekingen büyüdüm, utangaç diyebilirsiniz."

"Öyle olmanızı tercih ederim, Binnur Hanım."

Zeria'nın sesi duyuldu, ayazmadan bağırıyordu:

"Çocuklar, güneş batacak neredeyse... Gidelim artık!"

Batı tarafı kızarıyordu, fakat suların üzerinde pembelikten bile eser yoktu; göl billur gibi duru ışıklıydı; büsbütün aynalaşmıştı. Harabenin aksi daha da berrak. İki nişanlı oradaki akislerine dalıp kaldılar; nasıl bir çift teşkil edeceklerini görüyorlar. Yakışıyorlar; uygun düşüyorlardı.

Binnur'un gözleri az öteye, gölün ortasına doğru uzandı: Kocadağ'ın karlı tepesi işte elinin altında duruyor; onun, arkasından elektrikle ışıklandırılmış renkli bir fotoğrafmışçasına net görüyor. Ne kadar canlı, ne kadar yakından... Kendisini tutamadı:

"Bakınız Ulvi Bey!" diye bağırdı. "Kocadağ gölün ortasına konmuş; karları, bulutları, çıplak kayalıkları ile olduğu gibi, olduğundan da güzel!"

Mühendis de manzarayı beğendi, sonra dedi ki:

"Oraya bir daha gidemeyeceğiz galiba... Zira yılbaşında İstanbul'da bulunacaksınız, ben de İzmir'de. Kayakçılara katılacak olan Zeria Hanım varsın keyfini sürsün."

"Ben burada da kalsam yine gitmem. Gitmemeye karar verdim."

"Sebebi?"

Genç kız yutkundu, ama vaziyeti kurtardı:

"Sebebi şu: Evvela siz bulunmayacaksınız, sonra o âlem hoşuma gitmedi, fazla laubali."

"Hele Yusuf'un dağı kendi yaratmış, malikânesiymiş gibi takındığı tavırlar insanın sinirine dokunuyor."

"Hanımların etrafında dönüp dolaşmaları, yaranmaya çalışmaları da beni sinirlendiriyor."

"Doğru. Kafiledekiler haricinde, dağ dekoruna uyan kaba bir erkek bulmak sevinci! Herif, bir bakıma süslüyor orasını... Adamcıl bir ayı. Şehre indiği zaman aldırış eden yok. Edemezler de... Zira fena tesir eder. Dağ paklar serseriyi!"

Binnur bahsi kapatmak için Zeria'ya seslendi:

"Gidiyoruz! Sen yola doğru gel!"

Bakırcılar Çarşısı köşesinde arabadan inen iki genç kız, gezdikleri yerin güzelliğini ağır olmamakla beraber yine de yorucu bir manevi yük gibi gönüllerinde duydukları için konuşmadan yürüyorlardı. Pansiyona girince Nezihe Hanım, Zeria'ya maarif müdürlüğünden gelen bir mektup verdi; enstitü hademesi getirmişti. Acele göz gezdiren genç öğretmen, merakla yüzüne bakan arkadaşına dedi ki:

"Ankara'ya gidecekmişim, enstitülerden gelecek mümessillerle bir toplantı yapılacakmış. Lisan biliyorum ya... Galiba bundan dolayı beni seçmişler. Belki toplantıda yabancılar da bulunacak. Herhalde uzun sürmez."

"Ne zaman gideceksin?"

"Hemen... Pazartesi harcırahımı alırım, salı günkü uçakla yola çıkarım. Çıkmalıyım, zira içtima ayın 25'inde... Ancak üç günüm var. Emir telgrafla verilmiş. Bak, oku. Anlaşılan yılbaşında ne ben ne sen burada bulunmayacağız."

"Ulvi de İzmir'e, ablasının yanına gidecek."

Nişanlısının ismini ilk defa bey kelimesini katmadan söyleyen Binnur, şöyle düşündü:

Galiba alışıyorum, ısınacak mıyım nedir? Isınmamak için sebep de yok.

Hatta içinden iki ismi yan yana getirerek bir mukayese de yaptı. Yusuf adı, esmer, tıknaz, gür kıvırcık saçlı ve çatık kaşlı kar adamına pek uymuyordu. Bu ismi taşıyan erkek firavunun karısına meyve soyarken parmaklarını kestirecek kadar parlak bir güzellikte olmalıydı. Ulvi ise, ne peygamberler tarihi nede kısaca tarih bakımından tek şahsı hatırlatmadığı için bitaraf bir isimdi. Soyadıyla beraber iyi bir umum müdür ismi oluyordu: Ulvi Arsun.

Acaba Yusuf'un soyadı nedir? Bahsi geçmiyor... Karla, dağla alakalı bir söz belki. Zeria bilir ama soramam, yine şüphelenir.

O gece içine bir korku düştü. Acayip bir korkuydu bu. Korktuğu şeyin başına gelmesini pek istememekle beraber şayet gelirse pek de yadırgamayacağını biliyordu: Zeria gidince pansiyonda yalnız kalacaktı; haber alan Yusuf ya çıkagelir, yine musallat olursa, kurtulmak imkânını bulabilecek miydi?

İlk karşılaşmaların ehemmiyeti üzerinde duruyordu. Kar Adamı, dağda misafir evine girdiği dakikadan itibaren ona alaka duymuştu: Yusuf'un da aynı alakayı duyduğuna emindi. Tarihteki büyük aşkların çoğu böyle başlamamış mıdır? Masallardaki de öyledir, bir bakışta ve ilk görüşte birbirlerine vurulurlar.

Binnur yatağında doğruldu. Işığı yakmak, kalkıp dolaşmak ihtiyacındaydı:

Kendi kendime tesir ederek bir aşk icat ediyorum, diye

söylendi. *Telkin en ziyade kendimden geliyor. Şimdi bunları değil, nişanlımın bana açacağı değişik, yepyeni âlemi düşünmeliyim.*

Evet ama, düşünemiyordu.

Ulvi'yi ilk önce nerede görmüştüm? Tamam, mektepte, Müdire Hanım'ın vilayet erkânına verdiği çayda. Pastaları biz yapmıştık, pötifurları, batonsaleleri de... Vali de oradaydı. Memurların hepsine birer birer bakmıştım, ama hiçbiri üzerimde tesir bırakmamıştı. Başmühendisin sadece kravatı dikkatimi çekmişti. Üzerindeki köprü ve dere resminden dolayı! Bir de gözleri tuhafıma gitmişti, beyaza yakın bir mavilikteydi, manda gözlerini hatırlatıyordu.

Ne olur, ne olmaz, evlenmeleri ihtimalini düşünerek ilave etti:

Ama Ulvi için bütün hanımlar "yakışıklı delikanlı" diyorlar. Güzel bulan da var; belki ayılıp bayılanlar da yok değildir. Nereden bileceğim? Kusursuz olduğu şüphesiz. Ancak sıcakkanlı sayılmaz; derisi uzaktan soğuk hissini veriyor. Halbuki karlı yolda, bir ara kollarının arasında çırpınırken bayağı zevk duymuştum, hele omuzlarında taşıdığı sırada... Zamanla alışacağım, seveceğim, kıskanacağım belki de!

Pazar gününü bu ümitlerle rahat geçirdi; Zeria'nın yol hazırlığına yardım ediyordu. Hamamı yakmışlar, ütü yapmışlar, bavul yerleştirmişlerdi. Birkaç öğretmen ahbap da ziyarete gelmişti.

Yusuf'u hiç hatırlamamış değildi. Akşam olurken onu büsbütün düşünmeye başladığını fark etti. Zaten hep böyle oluyordu. Karanlık basarken Kocadağ manzaraları ve bu manzaralar içinde Kar Adamı tekrar canlanıyor, zihninin bu

yerlere mahsus gecesi bitip yine buraları için yeni bir gün doğuyordu.

Zeria pazartesi günü sabahleyin gitti. Yalnız kalan genç kız, sebebini bilmediği bir heyecan içinde okuldan akşamüzeri pansiyonuna acele acele dönerken, yürüyüşünü ağırlaştırdı:

Ne oluyor bana, diye söylendi. *Bu telaş niçin? Niye heyecanlıyım? Sanki fevkalade bir vaka oldu, yahut böyle bir vakayı sezmiş gibiyim. Anlaşıldı: Yusuf'u bekliyorum, gelecek, beni arayacak sanıyorum. Hemen şuracıkta karşıma çıkacak sanki! Vehim bu... Daha doğrusu hüsnü kuruntu. Zeria'nın gittiğini nereden haber alacak? Hep beni mi düşünüyor, benimle mi meşgul?*

O sırada meydana varmıştı. Birdenbire durdu, yüreği hoplamıştı. Otobüse binecekler arasında Yusuf'u andıran biri bekliyordu. Arkadan gördüğü bu adama bakakaldı. Acaba? Koşmak, yaklaşmak istedi; fakat ümitsizlikle başını çevirdi, zira bir başkasıydı; yan dönünce yüzünü görmüş, hiç benzemediğini anlamıştı. Söylendi:

Yusuf otobüse biner mi? Yürür o... Koşar, uçar. Ne kadar sağlam, hareketli adam! Dağda nasıl uçup gidiyordu. Misafir evinin salonunda kafese hapsedilmiş bir kartal gibi duruyordu; içi içine sığmıyordu. Şimdi, şu saatte ne yapıyordur acaba? Gezinti dönüşü, ayaklarını ocağa uzatmış, akşam loşluğunda yorgunluk çıkarıyordur. Avizesini arıyor mudur, bin nurlu avizesini!

Böyle söyledikten sonra pişmanlık duydu, öfkelendi de:

Hâlâ nefsime telkin yapmakla meşgulüm, diyordu. *Ne kadar iradesiz bir kızım.*

Yolunu değiştirdi. Vilayet binasının önünden geçecek, Ulvi'nin otomobiline bakacaktı; eğer orada ise çıkmasını bekleyecek, kendisine yalnız kaldığını, biraz dolaşmak istediğini söyleyecekti. Yemeği Dağcılık Kulübü'nde beraber yiyebilirlerdi de... Nişanlanıp evleneceklerini bilmeyen yoktu ki!

Hava karardığından, yanan elektrikler de büsbütün çekilmemiş olan gün ışığında geniş caddeyi büsbütün aydınlatamadığından dikkati fazla çekmediğine emin, rahat yürüyordu. Şehre geleli tek başına bu caddeden ilk geçişiydi; sokağa Zeria'sız çıktığı hemen hemen hiç olmamıştı. Buralarda yürüyüş, İstanbul'daki kadar kolay değildi; üzerine çevrilen erkek gözlerinde bir fevkaladelikle karşılaşmanın hayretini ve böyle bir fırsatı kaçırmanın kederini okuyordu.

Vilayet konağına yaklaşınca yapmak istediği işi beğenmedi; dönecekti. Tam dönüyordu, yanında bir otomobil durdu, kapısı açıldı. İçinden çıkıp kendisine doğru gelen adam Ulvi idi; nedense onun bir an Yusuf olması ihtimalini aklından geçirmişti. Genç adam telaşla, merakla soruyor:

"Nereye böyle? Ne var?"

"Hiç... Sizi görmeye geliyordum. Zeria'nın gittiğini biliyorsunuz. Bir yalnızlık hissettim, adeta korku."

"Ben de sizi arayacaktım; pansiyona gidiyordum. Giriniz arabaya."

Binnur denileni yaptı; ön tarafa, delikanlının yanına oturdu. Az sonra meydanı geçmişler, şehri arkada bırakmışlardı; Sarıçay'a doğru gidiyorlar, kırlara... Nihayet Köprübaşı'na ulaştılar. Burada söğütler altında oturulan gazinomsu bir yer vardı; yazın kalabalık olurdu, ama kışın

yalnız salaş binasında tek tük müşteri bulunurdu. Orasını gözleri tutmadı. Ulvi:

"Kulübe gidip bir çay içelim, yahut mazur görmezseniz bize gideriz; size çayı ben yaparım."

Mühendis, yeni yapı, bahçe içinde, iki katlı bir binanın alt katında oturuyordu. Hizmetine bakan nafia[1] şoförlerinden birisiyle karısıydı; onlar da kenardaki garajın bir bölüğüne yerleşmişlerdi. Binnur hemen cevap verdi:

"Size gidelim. Buradan, şehirden, pansiyondan, okuldan, hepsinden bıktım. Bir an evvel kurtulmak istiyorum."

"Bu elinizdedir. Arzu ederseniz, derhal istifanızı veriniz. İstanbul'a dönünüz. Nisana ne kaldı? Üç ay. Ben sizin bu üç ayı kendi evinizde, ailenizin yanında geçirmenizi tercih ederim."

"Ben de!"

"Âlâ, öyleyse. Yarından tezi yok, maarif müdürüyle konuşurum, siz de ikindi üzeri daireye uğrarsınız, istifayı yazarsınız, kendisine veririz."

"Hazırım."

Evet, Binnur hazırdı. Kaçacaktı. Kaçmaktan başka çare bulamıyordu. Kaçınca Kocadağ'ın ve Kar Adamı'nın tazyikinden kurtulmuş olacağı gibi Ulvi'yi benimsemekten başka da yapacak bir şey kalmayacaktı. Buna birden karar verdi; zaten tek kurtuluş, feraha kavuşma yolu da buydu. Dağın yükü sırtında olarak yaşanamazdı, Yusuf'un da beyninin üstüne çökmüş ağır hayaliyle...

Uzaklaşınca o hoyrat hayalet artık beni rahat bırakır, geçimim de kesildiği için evlenme bir mecburiyet halini alır.

1 nafia: bayındırlık işleri

Arkasından seyahat... Bir şeyim kalmaz, eski Binnur olur çıkarım.

Dönüş yolunda –verdiği kararı perçinlemek gayretiyle– genç kız nişanlısına sokuldu; gözlerini yummuştu. Kendisini kuvvetli, iradeli hissediyordu; daha da iradeli, cesaretli, cüretli olmalıydı. Aklından öyle şeyler geçiyordu ki... Delice fikirler: Şimdi gidecekleri evde kendisini nişanlısına teslim edivermek, bir olup bitti yapıvermek mesela! Bu olduktan sonra artık dönemezdi, belki de tılsım bozulur, nişanlanacağı erkeğe yakınlık ve istek duyardı.

Araba yan sokağa saptı, bahçeli bir evin önünde durdu. Ulvi, gizli kapaklı bir iş olmadığını anlatmak için klakson çalıyor, sesleniyordu:

"Bekir Efendi!"

Nafia şoförü görününce ona:

"Arabayı garaja sokma," dedi. "Selime Hanım burada ise gelsin de bize bir çay hazırlasın."

Girdikleri salon tertemiz, intizamlı ve Amerikan zevkiyle döşenmişti; epeyce tuhaflıklar da vardı; cam örtülmüş pirinç mangaldan yayvan masa, cami kandillerinden avize, eski zamanın Kız Kulesi resimli adi tepsilerinden süsler, nargile, filan ve duvarlarda yarı çıplak bir sürü tablolar. Bütün etajerlerle divan rafları İngilizce kitaplarla dolu. Ulvi eğildi, borulu gaz sobasının kapağını açtı, bekledi; içine yanar bir kibrit attı:

"Hava rutubetli," dedi. "Biraz yakalım şunu. Ha, geldin mi Selime Hanım? Bak, işte nişanlım Binnur Hanım. Nasıl, beğendin mi?"

"Başörtülü, yaşlıca kadın, hayran bakışlarla genç kızı süzdü:

"Safa geldiniz," dedi. "Allah bağışlasın, pek güzel maşallah! İstanbullu mu?"

"İstanbullu ya, iyi anladın. Biz çay içeceğiz, semaveri yakıver."

Yatak odasının kapısını açtı. Nişanlısına dönen mühendis, dedi ki:

"İki odası daha var, ama kullanmıyorum. Bekâr evi, ne olacak! Ellerinizi yıkamak ister misiniz? Banyo şurada. Evvela mantonuzu alayım. Bakın, odanın havası hemen kırıldı; çok pratik bu gaz sobaları..."

Binnur banyo kısmına girdi. Her tarafı pırıl pırıl, havlular sakız gibi, kapanık havası tuvalet sabunu ve diş macunu kokuyor.

Evlenince en aşağı böyle bir evde oturacağım, diye düşündü. *Böyle bir evin hanımı olacağım. Şu asılı duran tüylü bornozun yanında benimki de yer alacak, cam etajer üzerine benim öteberim de dizilecek. Nelerden kurtulacağım; gaz tenekesinde su ısıtıp yıkanmaktan, kömür sobası yakmaktan ve temizlemekten, elle çamaşır yıkamaktan. Adamcağızın her şeyi var: Çamaşır makinesi, buzdolabı, gaz sobaları... Hepsinden mahrumdum, bir öğretmenle evlenince de yine mahrum kalacaktım.*

Bu güzel kokulu, tatlı ışıklı, işleyen bir insan vücudu mekanizmasının çirkinliklerini örtüp azaltmaya, güzelliklerini artırmaya yarayan pırıltılı yerden çıkarken aynada seyrettiği yüzünden Binnur memnundu.

Ayrıca asılı bornoz ve krome çiviye takılı koskocaman, ince elyaflı ve kâğıt helvası renginde deniz süngeri, yıkanma,

bunlara sürünme, bol sabun köpüğüne gömülüp temizlenme arzusundan başka biraz da cinsi heyecan verir gibi olmuştu.

"Her gün yıkanan, tıraş olan, kendisine bakan erkek, doğrusu iyi şey... Bakımsızlık içindeki sevişmelerin muhakkak ki iğrendirici bir tarafı olmalı," diye söylendi. Salona döndüğü zaman semaver kaynıyordu. Gümüş tabakalara en iyi cins bisküviler, simsiyah tekerlek çikolatalar yerleştirilmişti. Selime Hanım, üzerine ançüez ezmesi ve tereyağı sürülmüş küçük ekmekler getirdi.

"Başka bir iş kalmadıysa, ben gideyim de çocukların yemeğini vereyim," dedi. "Sonra gelir, bunları toplarım."

Kadının misafir kabulüne ve yalnız bırakma bahanelerine alışmış bir hali vardı. Kimler geliyordu acaba buraya? Bercis gibi aile kızları mı yoksa bar artistleri mi? Kıskanır gibi olunca sevindi:

Ulvi'ye alaka duymaya başladım... İyi alamet!

Genç kız özür dilercesine, biraz da koketri yapmak için dedi ki:

"Mektep kıyafeti üzerimdeki... Buraya hiç yakışmadım."

Beklediği cevabı aldı:

"O kadar zarif ve güzelsiniz ki ne giyseniz yakışıyor, iyi elbise tesiri yapıyor. Hele dağdaki kıyafetiniz fevkaladeydi, hayalini gözlerimden silemeyeceğim; zihinde ve kalpte iz bırakan bir güzellikti o; unutulmaz güzelliklerden."

Bu sözler Binnur'u düşündürdü:

Yusuf'a da tesir etmişti. Fakat kısa sürdü onunki... Unuttu, gitti.

Salon iyice ısınmıştı. Tokurdayan semaverden yüksek

marka çay kokan bir buğu yayılıyordu. Cami kandillerine yerleştirilmiş ampuller mahsus küçük tutulmuştu, gölgeli bir ışık içindeydiler.

"Çayınıza biraz konyak ister misiniz?"

"Fena olmaz."

Konyak az konmamıştı. Binnur bunun farkına vardı, ama ses çıkarmadı. Belki neşelenir, Kocadağ'ı unutur, üzerindeki soğukluğu atardı. İkinci çay kadehini kendisi uzattı:

"Birkaç damla konyak isteyeceğim."

"Zevkiniz var, Fransız konyağıdır. Bulunmuyor şimdi."

Bunu da bitirince:

"Oda çok sıcak oldu," dedi. "Konyağın da tesiri, kan bastı yüzüme."

Açılan pencerenin önüne gitti; Ulvi de orada duruyordu. Uzanıp taze, serin havayı göğsüne çekerken sezdi; nişanlısı bu fırsatı kaçırmayacaktı, az sonra ellerini vücudunda duyacaktı, belki de dudaklarını ağzının üzerinde! Kıpırdamadı, bekledi.

Belki sarsılırım, diye içimden söyleniyordu. *Sarsılırım da, Kar Adamı'nın kâbusunu üzerimden atar, eski benliğime dönerim; bu bir tedavi yerine geçer.*

Hayır... Beklediği, istediği olmadı. Ulvi diyor ki:

"Evime yalnız başınıza gelmeniz bana karşı itimadınızı gösterdi. Çok memnun oldum. Bu itimada layık olmaya çalışacağım; güç ama çaresiz. Ciddi projeleri birtakım hafifliklerle, aceleciliklerle kıymetten düşürmemeli. İstikbal bizim, Binnur Hanım!"

Binnur şüphe karışmış bir bezginlikle başını salladı. Mühendis bunu tasdik manasına alabilirdi.

Ertesi gün.

Maarif müdürü genç öğretmenin sözlerini dinledikten sonra, dedi ki:

"Evvela candan tebriklerimi arz ederim. Mükemmel bir eleman kaybedeceğiz, ama mükemmel bir çift de kazanmış olacağız. Ancak ben derhal istifa için bir sebep göremiyorum. Bunu nikâhtan sonraya bırakalım. Size bir hafta izin... Tabii gayri resmi olarak. Biz müdire ile işi idare ederiz."

"İstanbul'a gidince döneceğimi hiç zannetmiyorum, beyefendi."

"Ziyanı yok, istifanameniz bende durur, dönmeyeceğiniz anlaşılınca muameleye koyarım, olur mu?"

"Mademki öyle muvafık buluyorsunuz, peki!"

"Tamam. Benim istifalara karşı tuhaf bir antipatim vardır. Sizin için akla gelmez, bu olmuş bitmiş bir iştir, ama memuriyet boyunca edindiğim tecrübe bana istifa hususunda aceleciliğin zararını öğretti. Güle güle Binnur Hanım. Saadetinize duacıyım, saadet size cidden layıktır. Şansınız da varmış, Ulvi istikbali olan çok iyi, çok ciddi bir gençtir, kendisisiyle akşama kulüpte buluşacağız."

Binnur odadan çıkarken gülümsedi. İçinden dün akşamki pencere önü sahnesini düşünerek diyordu ki:

Hakikaten çok ciddiymiş Mühendis Bey! Senin tahmininden de ciddi. Aile kutsiyeti hakkında Protestan misyonerlerinin vaazıyla yetişmiş muhakkak!'

Zira Binnur dün akşam, Ulvi'nin evinden çıktığı zaman müstakbel bir zevce olmak sıfatıyla hürmet görmüş, nişanlısı tarafından ancak bir defa eli öpülmekle kalmıştı. O, genç kızın müsait zamanını keşfedememişti, yahut ettiyse de isti-

fadeye kalkışmayı muvafık bulmamıştı. Nasıl olsa kendinindi ya!

Bununla beraber hoş bir zaman geçirmişlerdi. Tatlı, tuzlu bir sürü şey yemişler, hatta sonunda mutfağa girip birlikte omlet yapmışlardı. Evlilik hayatı başlamış gibiydi. Hiç de fena değildi; Binnur işin pekâlâ yürüyeceğine inanarak uyumuştu.

Öbür gün İstanbul! Artık dönmek yok, diyordu; bu kanaatle eşyasını topladı, ikiye ayırdı. Bir kısmını yanında götürecekti; kalanını da kendisine gönderilmeye hazır şekilde büyük bavula yerleştirecekti. Gidip uçak biletini aldı. Perşembe günü bu işlerle uğraşmıştı; akşam yemeğini kulüpte nişanlısı ile yiyecekti; olamadı. Vali bir hidroelektrik projesi için merkeze çağrılmış, Ulvi'yi de götürmüştü.

Binnur büsbütün yalnız kalmıştı. Akşamüzeri pansiyonda bavulunu kapatırken:

Ama bir gece için, diyordu. *Yarın sabah saat dokuzda buradan uzaklaşıyorum. Tayyare İstanbul'a doğru uçup giderken kayakçı kafilesi de Kocadağ yolunu tutacak. Yılbaşını orada kutlamak ne bana kısmetmiş, ne de Zeria ile Ulvi'ye! Tehlikeyi atlattım.*

Paketleri sararken eski gazetelerin birinde rastladığı bir söze aklı takılmıştı: "Birdenbire gelen ve başınızı döndürerek sizi peşinde sürükleyen aşkı şüphe ile karşılayınız." Söylendi:

Öyle yaptım işte... Talihim varmış ki yapabildim. Elveda Kocadağ! Hoşça kal sevgili Kar Adamı!

Bunu söylerken kendisini gitmiş farz ediyordu ve tehlikeli aşktan da kurtulmuş. Halbuki...

II

Biletini almış, bavulunu kapatmış, hazırdı. Ertesi sabah gidecekti. Geceyi rahat geçirmemişti; erkenden, lamba ışığında kalkmış, hareket saatini beklemenin sıkıntısı içinde ne yapacağını bilemiyordu. Camlar ışıdı; önce simitçi, sonra salepçi ve sütçü geçti. Sütçü pansiyona uğrar, Nezihe Hanım da o zaman, süt almak için uyanırdı. Tayyare onda kalkacaktı; evden çıkmasına, otomobilin gelmesine daha iki saat var.

İyice hatırlıyor: O sabah Kocadağ zihnini meşgul etmiyordu; düşündükleri daha ziyade –Ulvi'nin kendisi değil– yakında onunla beraber çıkacağı uzun seyahat, değişecek muhit, içine gireceği yepyeni âlemdi. Zamanla kocasına ısınacağını umuyordu; bir erkek için istekler duyup hayaller kurduktan sonra başkasıyla evlenen birçok genç kız gibi...

Zaten, demişti, *benimki uzun da sürmedi. Şayet Ulvi'den haz ediverseydim bu kadarı da olmayacaktı.*

Saat dokuza yaklaşıyor. Kapının zili çalındı. Şoför mü acaba? Koşup açtı; karşısına çıkan Yusuf! Kaşlarını çatmış, ciddi tavırlarla diyor ki:

"Sizi götürmeye geldim."

Binnur, içeriye girmesin diye farkında olmadan yolu kapıyor. Soruyor:

"Nereye?"

"Yılbaşını dağda geçirmeyi vaat etmiştiniz ya... Kayakçılar yola çıktı bile."

"Ben İstanbul'a gidiyorum, bir saat sonra. Bavulum, biletim hazır."

"Olmaz, sözünüzde durmalısınız. Size bu sefer kayak

öğreteceğim. Aşağıda bekleyen cipte kayaklarınız var, Külüpten aldım. Haydi, elbisenizi hemen değiştiriniz; vaktinde yetişelim. Bilseniz yukarısı ne kadar güzel!... Günlük, güneşlik... Kar tam kıvamında."

Genç kız hayretle bu adama bakıyor, dağ kıyafeti üzerindeki... Beğendiği kıyafet! Öyle güçlü kuvvetli, iradeli duruyor ki... Antrenin loşluğunda, sofadan uzanan henüz billurlaşmaya vakit bulamamış uçuk kış sabahı güneşi yüzünü rüya ışığıyla gayri tabii aydınlatıyor.

Fenası şu ki evde yalnızdır. Nezihe Hanım kömür almak için, "Şimdi dönerim," demiş, sokağa çıkmıştır. Onun bu şimdi dönerimleri sabah kahvesine komşuya uğramasıyla bir uzar ki... Esasen çıkmadan evvel vedalaşmış, "Giderken kapıyı iyice örtmeyi unutma... Kilit bazen işlemiyor," tembihini unutmamıştı. Yusuf diyor ki:

"Kayakçılara Sivrikaya'da yetişiriz; elinizi biraz çabuk tutunuz."

"Hep olmayacak şeyler istiyorsunuz siz... Eve yazmıştım, bekliyorlar."

"Yıldırım telgrafı çekeriz. Üç gün sonra gidersiniz."

"İmkânsız. Şoför neredeyse gelir."

"Gelmeyecek. Ben ona vazgeçtiğinizi söyledim."

"Ne hakla?"

Yusuf cevap vereceğine içeriye doğru adımını attı:

"Girmeyiniz! Nezihe Hanım mutfakta... Çağırırım."

Aldırmıyor... Bir adım daha yürüdü ve kapıyı üzerine örttü. Anlaşılan sabah ayazında pansiyonu göz hapsine almış, Nezihe Hanım'ın çıktığını görmüştü. Ne olacak şimdi? Kestiremiyor. Geri geri çekilerek korku ve merak içinde kü-

çük masaya dayanıp kaldı. Bir şey söylüyor, galiba, "Gidiniz, bağırırım!" filan diyor, ama sesini kendisi duymuyor; belki sadece aklından geçiriyor.

Bereket, daha fazla yürümek cesaretini gösteremedi. O da kararsız. Birden konuşmaya başladı... Sesi bambaşka; yumuşak, tatlı, gayet içli:

"Binnur Hanım," diyor, "çok rica ederim sizden, beni kırmayınız. Bir aydır hep bu ümitle yaşıyorum. Bir aydan beri başka düşüncem, başka zevkim yok. Yukarıda güneşli günler oluyor, 'Ah, burada olsaydı,' diye sizi hatırlıyorum; fırtına kopuyor, yine sizin bulunup görmenizi istiyorum. Kaç kere kayak evine gittim, oturduğunuz köşeyi, masanızı, iskemlenizi seyrettim. Hayalimde o güzel dağ kıyafetinizle dolaşıyordunuz; gözlerinizin gök mavisini düşündükçe karanlık, uzun gecelerim aydınlanıyordu. Bir an aklımdan çıkmadınız. Sizden istediğim nedir, ne kadarcık şeydir? Bu memleketten büsbütün gitmeden önce üç gününüzü dağda, kayakçılar arasında geçirmeniz... Ve bana, yanınızda bulunmama müsaade etmeniz!"

Genç kız kederli bir gülümseme ile sordu:

"Neye yarar bu? Ne çıkacak bundan?"

Yusuf susuyor, fakat Binnur'u baştan aşağıya saran hayran bakışıyla ona cevap vermiş oluyordu; gözleriyle diyordu ki:

Bir daha göremeyeceğimi bildiğim sevgiliyi ömür boyunca hatırası canlı kalması için zihnime hakketmek lazım. Yüzünüzü daha uzun seyretmek, sesinizi daha çok dinlemek ihtiyacındayım. Yürüyüşünüzü, gülüşünüzü, endamınızın ahengini, gözlerinizin renk değişikliğini, her şeyi zapt etme-

liyim. Ta ki ıssız bir dağ tepesinde yaşayan bu adam hayatını onlarla süsleyebilsin, onlarla tek hurili bir hayal cenneti kursun.

Binnur, belki de hiç öyle olmadığı halde âşığının uzun, meftun bakışında bunları okudu. Dinlemişçesine haz duydu, haz ve arzu! Belli etmemek için yüksek sesle:

"Fakat," dedi, "yolumu değiştirip dağa çıkışım hayatımı altüst eder. Belki de istikbalimi yıkmış olurum."

Yusuf işitmezlikten gelerek dedi ki:

"Acele ediniz. Ben burada, kapı önünde bekliyorum. Giyinmeniz güç olacaksa elbiselerinizi yanınıza alınız, misafirhanede değiştirirsiniz, yahut yolda, cipin içinde. Bir şeyler yaparız, hemen gidelim... Nezihe Hanım dönmeden!"

"Beni tayyare meydanına götürünüz. Çaresiz, size bırakacağım hatıra bu kadar az olacak."

Kar Adamı ümidini kesmemişti; belki de Binnur'un son sözleri ümidini artırmıştı. Bir daha tekrarladı:

"Acele ediniz."

Öbürü kımıldamayınca yüz hatları sertleşti, sesi de... İlave etti:

"Sizi almadan dönmeyeceğim; almaya ahdettim. Alamazsam ben de dağa dönmeyeceğim, ebediyen! Bir ölüyü çiğneyerek geçeceksiniz. Böyle bir şeyin istikbaliniz için daha fena olacağını tabii düşünürsünüz. İstediğim nedir ki? İstanbul seyahatini sadece üç gün geciktirmeniz. Haydi, ölümüme kıymet vermeyelim, küçük bu fedakârlık, isminizin etrafında kopacak iskandale değer mi?"

Binnur ilk ve en büyük hatasını yaptı, aklından geçirdiğini ona söyledi:

"Siz de biliyorsunuz ki bir defa gidersem kendimi oradan koparıp ayırmak çok zor olacak."

Yusuf şimdi koşabilir, genç kızı kucaklar, öper ve kandırıcı öpüşler arasında kulağına neler fısıldardı. Bunun tam zamanıydı, Binnur kendisini tutamamış, haftalardan beri içinde birikmiş arzuları birdenbire açığa vurmuştu. Aşkını itiraftı bu... Hem aşkının derecesini de anlatıyordu. Binnur bile o dakikada Yusuf'un fırsatı kaçırmayacağına, az sonra birbirlerine sarılmış olacaklarına emindi; artık korku duymuyor. Tatlı bir çarpıntı, daha tatlı bir eziklik... Sevdiği adamı bütün varlığıyla isteyiş ve bekleyiş.

Niçin böyle yapmıştı? Yaptığı bir şey yoktu, kendiliğinden böyle oluvermişti. Aklına, idrakine karşı koyup galebe çalan vücudu, maddi varlığının tamamı, her zerresine kadar köpürüp kabararak bunu istemişti.

Daha ilerisini de istemişti; hayâsız vücudu: *Seviyorum seni! Delicesine tutkunum sana! Aşkını ne yaptımsa bastıramadım; söndürmeye uğraştığım nispette alevlendi. Şu dakikada hiç pişmanlık duymuyorum. Al, götür, kır, yak, yık, mahvet beni. Sevginle mahvolayım,* diye haykırmak da istetiyordu. Bir anda bu vücut, saçından tırnağına kadar ihtiras kesilmişti; neredeyse koşup erkeğe kendisi sarılacaktı. İçinden:

"Ah, neden Ulvi'ye karşı bunları duymadım!" dediğini hatırlıyor... O kadar. Yusuf'un fırsattan istifade etmemesine, beklediği gibi öpüp okşamamasına hiç kızmıyor, ona:

"Sizinle gidiyorum," diyor. "Beş dakikada hazır olurum. Ama yalnız üç gün için... Postaneye uğrayıp telgraf çekmek şartıyla. Şu valizi de götürebilir miyim? Zira buraya dönmek niyetinde değilim; dağdan inince kimsenin yüzünü görme-

den İstanbul'a gitmeliyim. Zeria'ya izahat vermek güç olacak, ötekine de..."

"Sarıkaya'da bırakırız, dönüşte alırsınız. Zaten şimdi önünden geçerken tayyare biletinizi de perşembe günü için değiştiririz. Memur ahbabımdır, bir dakikalık iş."

Binnur odasına girdi, kapıyı örttü. Acele acele elbise değiştiriyor. Tuhafı, fena bir şey yaptığını bildiği halde düşünmüyor; zihni her bakımdan durmuş halde. Kafasının içi bomboş, rahatsızlık vermiyor... Yalnız vücudu hareketle, yalnız bu vücudu duyuyor, az çok sağırlaşmış olmakla beraber hâlâ arzuların için için kıvrandığı bir vücut!

Sevdiği erkeğe az sonra sokulup sürtünmek imkânını bulacağına sevinen vücudu kıvıl kıvıl. Şunlara benzeyen şeyler düşündüğünü de unutmamıştı:

Cinsi arzu vahşi şeymiş! Böylesini ilk defa duyuyorum. Vahşi, korkunç ama ne kadar tabii! Sonradan yerleşmiş bütün kaideleri hiçe sayıyor. Akıldan, muhakemeden, görenekten, gelenekten, hepsinden üstün. İnsan tabiatının kasırgası bu. O kopunca şuur siniyor, şuur sinince de hayvanlaşmanın bir nevi hürriyet keyfi başlıyor. Zoraki engellerden kurtulmuş gibiyim.

Cipe girip de şehir içinde olduklarını düşünerek arkaya oturduğu zaman bir teselli yolu buldu:

Bunu kader hazırladı, ne yapabilirdim ben? Zeria gitti, Ulvi de... Yapayalnız kaldım. Kalmasaydım şimdi İstanbul yolundaydım.

Ancak postaneye ve tayyare bürosuna uğrayıp da şehri arkada bırakınca Binnur ayıldı, afalladı; yükseliyorlarmış değil de bir uçuruma doğru kayıp gidiyorlarmışçasına irkildi. Dönelim, vazgeçtim, diye haykıracaktı; iradesiz ve kararsız

tesiri bırakmaktan utandığı için kendisini zapt etti. Eğer Yusuf konuşmamakta devam ederse az sonra bu dayanıklılığı gösteremeyecekti. Sinirli bir halde ona seslendi:

"Bir şeyler söylesenize... Niçin susuyorsunuz? Adeta somurtuyorsunuz. Pişman olmuş gibisiniz."

Cip durdu. Yusuf arkasına dönüp genç kızı iyice süzüyordu. Birden kollarını uzattı; onu kavradı, kolaycacık yerinden kaldırdı, yanındaki yere aldı:

"Burada oturunuz," dedi. "Artık kimseye rastlamamız korkusu yok. Konuşmak lazımsa rahat konuşunuz. Halbuki konuşmamalıyız; ben duyduğum saadeti sindirmekle meşgulüm; sessizce keyfini sürüyorum. Susturan saadet coşturup söyleteninden daha özlüdür. Başka bir şey düşünmek bu saadete ihanet olur. Ne konuşma, ne kımıldama... Aşkın ruh âlemimizde söylettiği şiirleri dinlemeye dalalım."

Binnur o fikirde değildi. Kafasının içindeki fırtınayı işitmemek ve yatıştırmak için bir şeyler konuşmaya, daha doğrusu tatlı sözler dinleyerek okşanmaya muhtaçtı; başını dayayacak bir göğüs arıyordu. Bir el bu başı o göğsün üstüne bastırmalı, sancısını dindirmeliydi. Tıpkı dolamalı bir parmağı insan nasıl bastırmak isterse, Binnur da zonklamasını duymamak için başının sıkılıp bastırıldığını istiyordu.

Yan gözle Yusuf'u süzdü, yaptığı fedakârlığa değip değmediğini anlamak niyetiyle... Belki birdenbire fikri değişirdi, beğenmeyiverirdi. Zira şimdiye kadar onu bu kadar yakından ve böyle sabah güneşi altında, hiç kimsenin bulunmadığı bir yerde tetkik fırsatı çıkmamıştı. İçinden, *keşke beğenmesem hatta nefret ediversem,* bile demişti.

Mümkün mü? Âşığını haftalarca hafızasında sakladığın-

dan ve hayalinde yaşattığından daha güzel buldu. Ne manalı bir profildi bu... Nasıl da sert, nasıl da hâkim...

Mükemmel bir erkek!

Hükmünü verdi. Acayip bir şey düşündü: Yusuf şimdi, şuracıkta, ellerini bir halka yapıp Binnur'un boynuna geçirecek, onu boğacaktı; boğulmuş cesedini arabadan bir uçuruma fırlatacak, kayıtsızca yoluna devam edecekti.

Korktu mu? Anlayamadı. Derin bir hazza benzeyen korkuyu ilk defa duyuyordu. Boğulurken aşka tamamıyla kanacağına, kanmış halde öleceğine inanmıştı. Asıl bu açlığından korktu; şimdiye kadar içinde taşıdığı halde farkına varamadığı hırstan ve ateşten korkmuştu.

Uzaktan karlı tepeler görünüyor.

Halden hiç anlamıyor, diye sızlandı. Sinirliliğinden dişlerini sıkıyordu; neredeyse Günpınarı'na gelecekler. Hâlâ susuyor, elleri direksiyonda, gözleri virajlarda, sanki vazife başında bir askeri cip şoförü!

Yaşanmaz bu adamla! Yakından tanıdığım iyi oldu. İki gün sonra kayakçılarla beraber hanım hanımcık şehre döner, hemen İstanbul'a giderim, Ulvi'yi de çağırırım. Beni sahiden seviyorsa yaptığım münasebetsizliğe göz yumar. Bir genç kızın hayatında o kadarcık kusur da mı olmaz?

Günpınar'a gelince Yusuf makineyi durdurdu; eliyle karşı sırtı gösterdi:

"İncecik bir yol görüyor musunuz orada?" diye sordu.

"Görüyorum. Nereye gider?"

"Dağın arka tarafına... Benim kulübemin asıl yolu oradandır; doğru tepeye çıkar. Ötesi iniştir, ama araba gitmez; kayakları takınca beş dakikada varırım evime. Bu yol her

zaman işlemez, lakin bugün hava müsait. Deneyelim mi? Misafirhaneye o taraftan gideriz. Belki yürümekten kurtulursunuz!"

"Peki ama kayakçılar bizi Sivrikaya'da bekleyeceklerdi."

"Beklemeyecekler, zira geleceğimizden haberleri yok."

"Bana yalan söylediniz demek... Fena ettiniz."

"Onların yüzlerini hiç görmesek daha iyi."

"Ne olsa misafirhanede karşılaşacak değil miyiz?"

Yusuf cevap vermedi, arabayı sürdü. Sağ tarafa saptılar, anlatıyor:

"Eskiden bu yol işlekti, bir madene giderdi, şimdi ıssız. İleride bir pınara rastlayacağız, çamlar içinde... Orada azıcık bir şey yeriz. Görüyorsunuz ya, hava sıcak, güneş insanı adeta yakıyor."

"Misafirhaneye saat kaçta varırız acaba?"

"Belli olmaz, yol geçit verirse güneş batmadan önce."

Öğle saatinde pınarı buldular. Yusuf arabadan atladı:

"Sepetten öteberi çıkarayım," dedi. "Soğuk tavuk, lop yumurta, birkaç türlü peynir, elma var. Bir şişe de beyaz şarap... Pınarın suyu köpürür, karbonatlıdır."

Ceketini çıkardı. Hiç esinti yok, adeta yaz günü. Binnur da öyle yaptı, yün bluzu ile dolaşıyor, göğsünün gerginliği, belinin inceliği, kalçalarının hatları meydanda, sepete eğilip kalkıyor, Yusuf'a yardım ediyor ve cevap veriyor:

"Evet, çok güzel burası... Fakat fazla ıssız."

"Öyledir, aylarca kimse geçmez, tamamıyla sapa bir yol oldu. Hoşuma giden de o zaten. Şimdi şimal tarafına dönünce karlı sahaya gireceğiz. Fazla gecikmeyelim. Karanlık basmadan yerimize ulaşmalıyız."

"Ötekiler bizden önce mi varırlar?"

"Bilmem. Hem onlardan bize ne?"

Çakısıyla soyup ikiye böldüğü elmayı uzattı; Binnur bunu aldı. Yusuf kendi elmasını soymadan, kabuğuyla ısıra ısıra yiyor. Ne sağlam yapılı adam... İştahı ne kadar yerinde... Tavuğu bitirmişti, peynirlerin de yarısından fazlasını. Kalanları kâğıtlarına sarıp sepete koydu. Gidip pınardan ellerini sabunla köpürte köpürte yıkadı. Binnur'u kendi haline bırakıyordu. O da erkeği taklit etti.

"Haydi, arabaya atlayalım."

Binmesine yardım bile etmedi. Genç kız yine deminki fikrine geliyor, içinden diyor ki:

Bir bakıma geldiğime iyi ettim. Bu kadar yakından tanımasaydım, bambaşka hayallere kapılacaktım, hayalimdeki adamın hasretini, aşkını çekecektim. Ulvi, dağa ilk çıkışımızda Yusuf'tan daha anlayışlı davranmıştı, ne hoştu beni omuzlarında götürüşü, o yuvarlanma sırasındaki hali! Adeta zevk almıştım. Şimdi hayal kırıklığına uğradım. Kadın ruhundan hiç anlamıyormuş meğerse... Misafirhaneye bir varsak... Sırt çevirmesini bilirim ben, hem de âlâsını!

Somurtup oturuyordu. Kar gittikçe kalınlaşıyor. Birden dikkat etti: Bu yoldan bir araba geçmiş, onun izinde gidiyorlar. Sorsun mu, yoksa susmakta devam mı etsin? Meraktan kurtulmalıydı, sordu. Yusuf dedi ki:

"Evvelki gün ben geçmiştim buradan... Ama inerken. Cip benimdir, daha ziyade yazın kullanırım. Şu tepenin arkasında yazları kaldığım bir baraka vardır, bir de garajımsı dam altı."

"Kuzum Kocadağ sizin malınız, malikâneniz mi?"

Gülümsedi... Cevabı bu oldu.

"Ağzınızdan dirhemle söz çıkıyor. Siz basbayağı melankoliksiniz."

"Öyleyimdir, ama ara sıra açılırım. Açılınca da çok geveze, çok hareketli olurum."

"Keşke bugün açık zamanınıza rastlasaydı!"

"Belki az sonra değişirim. Ceketinizi giyiniz, hava serinledi."

Binnur bunu hissettiği halde sırf inat olsun diye kımıldamadı.

"Niçin sözümü dinlemiyorsunuz?"

"Üşüyüp üşümediğimi ben daha iyi bilirim."

"Giyiniz, diyorum size!"

"Giymeyeceğim."

Cip durdu; Yusuf arkaya eğildi, kendi ceketini alıp giydi, sonra onunkini uzattı. Genç kız bunu kaptı, hışımla tekrar içeriye attı. Atmasıyla beraber ne olduğunu anlayamadı, kendisini âşığının kolları arasında buldu. Bu kollar vücuduna sımsıkı sarılmıştı; sımsıkı, kıskıvrak... Az evvel istediği gibi! Bir müddet böyle kaldılar. Binnur rahat ettiğini duydu, müddetin uzamasından memnundu. Çırpınır gibi yapıyordu, ama daha kuvvetle kucaklanmak için...

Şimdi yüzleri birleşmişti; sıra dudaklara geldi. Bunlar aralandıkça bir şeyler konuşuyorlardı; fısıldaşmaydı ama ne kadar da iyi işitiliyor, iyi anlaşılıyordu. Yusuf diyordu ki:

"Artık dönüş yok, ayrılma yok..."

O cevap veriyordu:

"Evet, yok..."

Ve aynı sözleri kendisine de söylüyordu

"Artık dönüş yok, ayrılma yok."

Öbürü konuşuyordu:

"Bizimki, içinde yaşadığımız yılların aşkı değil, eski aşklardan, masal aşklarından!"

"Evet, eski aşklardan, masal aşklarından..."

Susup durdukları vakit musiki devam ediyordu. Birbirlerinin yürek çarpıntılarını dinliyorlardı. Solucasına nefes alışlarını duymak da zevkliydi; zevkli olmayan bir şey yoktu ki...

Nihayet biraz yatıştılar. Yusuf ceketi tekrar çekti, kendi eliyle Binnur'a giydirdi. Şimdi çocuk itaatiyle giymişti bunu... Hatta ceket kıymetli, kutlu bir mahiyet bile almıştı, genç kıza okşama, iyice sarılma arzusu veriyordu; bambaşka bir teması, ısıtışı, canlılarınkine benzeyen bir kavrayışı vardı.

Araba hareket etti.

"Geciktik mi acaba?"

"Ziyanı yok. Yolda bir baraka bulacağız ya..."

"Orada mı kalacağız?"

"Mecbur olursak kalırız. Bir ocağımız var, odun da hazır. Fakat öteye yetişeceğimizi tahmin ediyorum. Cip gitmez, sizi sırtımda götüreceğim, yahut kayakta..."

"Misafirhaneye kadar mı?"

"Hangi misafirhane? O, dağın arka tarafında kalır."

"Ey, nereye gideceğiz?"

"Evimize!"

Binnur'un irkilmesi lazımdı; beklediği bir sükûnetle itiraz etti:

"Herkes ne der? Şaka ediyorsunuz."

"Herkes kim? Buraya geldiğimizi bilen yok ki... Sizi İstanbul'a gitmiş sanıyorlar; yolda da gören olmadı."

"Bunu yapmayacak kadar erkeksiniz. Muvafakatimle her şey olur ama zor kullanamazsınız. Galiba beni deniyorsunuz, birdenbire kendimizi misafirhane önünde bulacağız."

"Öyleyse doğrusunu söyleyeyim: Bir saate kadar tepeye ulaşacağız. Orada iki yoldan... Yol değil ya, iki istikametten birini seçeceğiz. Sağ taraf kulübeme götürür, sol taraf kayakçılar evine."

"Teşekkür ederim. Şimdiden seçiyorum: Sol taraf!"

"Öyle olsun."

Binnur deminki, doyulması olmadığını şimdi anladığı, daima acıktırıcı buselerin tesiri altında tekrar iştahı kabarmış halde Yusuf'a sokuldu; verdiği cevabın hoşa gitmemesinden dolayı özür dilemek ihtiyacındaydı, direksiyona dayalı elini okşamaya başladı. Kendi kendine:

Ne tuhaf, diyordu, *bana büyük bir iyilik etmiş sanki... İçim minnettarlıkla dolu.*

Cip yokuşa güçlükle tırmanıyor. Dağın bu tarafını şimdiden gölge ve serinlik kaplamış olduğundan ıssızlık korkutucu olmaktadır. Yolda kalırlarsa? Kar bastırırsa? Soruyor:

"Vahşi hayvanlar var mıdır buralarda?"

"Bulunur."

Öyle şeylere aldırdığı yok; sanki kuş veya tavşan var mıdır, diye sormuştu. Ancak yüzü endişeliye benziyor; kaşları daha çatık, kirpikleri dikleşmiş, dudaklarında bir kıvrım hâsıl olmuş. Nihayet söylendi:

"Hay Allah layığını versin."

"Ne var?"

"Araba yukarıdaki virajı sökmez... Dün buralara kar düşmüş."

"Yani?"

"Yazlık barakaya ulaşabilirsek ne âlâ! O da taban tepe-rek..."

"Gördünüz mü yaptığınızı!"

"Yarın yine bu yoldan döneriz."

"Çok fena olur bu iş. Çok fena... Çok fena. Mahsus yaptınız, yolun çıkmayacağını biliyordunuz."

"Manasız şeyler söylemeyiniz. Mahsus yapmak için sebep yoktu."

"Vardı; beni sizinle kalmaya mecbur etmek."

"Öyle mi sanıyorsunuz? Ben bu fikirde değilim. Sizi nereye çağırsam gelecektiniz, gelmeye hazırdınız."

Binnur'un eli Yusuf'un yüzüne indi. Bir şey olmamışçasına cipi sürmekte devam ediyor. Ne yapacak şimdi? Kendisini arabadan atacak gibi yapınca omzundan yakalandı; Kar Adamı diyor ki:

"İnecekseniz durdurayım. Fakat yeri değil, evvelki sene bir kurt sürüsü köylülere burada saldırmıştı."

"Sizin kurttan ne farkınız var!"

Çamlık yolun artık iyice ağırlaşmış loşluğu içinde Yusuf'un gülümsediğini gördü. Şefkatli, ılık, cana yakın bir gülümsemeydi bu.

"Dayanınız bana," diyor, "başınızı koluma dayayınız. İş düşündüğünüz gibi değil. Sizi hakikaten en kısa, en kolay yoldan götürmek istemiştim. Beni arızalar yıldırmaz. Vaat ediyorum ne mümkünse yapacağım, bu gece misafirhanede olacaksınız. Üst tarafı sizin bileceğiniz şey."

Yol düzleştiği için araba hızlandı. Açıklığa da çıkmışlardı; batan güneşin karlı genişliğe dokunmadan geçen ışığı,

uzakta, yüksek bir buz yığınını portakal renkli projektörü altında tutuyor. Yusuf çenesiyle işaret etti:

"İşte Kocadağ odur, yani zirvesi! Yazın çıkarız."

Şimdi gülümseyen Binnur'dur:

"Hayal kuvvetinize diyecek yok," diyor. "Yaza ben dünyanın öbür tarafında olacağım. Amerika'da."

Beriki sözüne devam ediyor:

"Altında bir göl de vardır ama içinde balık yaşamaz. Alabalık çıkan göller daha aşağıdadır, benim kulübemin civarında. Avı keyiflidir. Hoşlanacaksınız."

Gülümsemesini kesmiyor, diyor ki:

"Alabalık ömrümde yemedim... Artık Yenidünya'da tadarım. Filmlerde avlandığını seyretmiştim, diz boyu çizmeler giyerek, makineli kamışlarla..."

"Burada öyle avlanmayacaksınız; gölün ağzına ağ atacağız yahut olta kullanacağız. Vaktin nasıl geçtiğini bilmeyeceksiniz."

"Peki, pişirmesi?"

"Kolay... Çabuk öğrenirsiniz, tereyağında tavasını yaparsınız, en hafifi ve lezzetlisi budur, hele file kısımlarını seçerseniz..."

"Demek ben avlayacağım, ben pişireceğim? Hem de yazın, şu dağda! İnanarak mı söylüyorsunuz, kuzum?"

"Bunda inanılmayacak ne var? Madem ki..."

Sözünü tamamlamadı. Binnur ısrar ediyor:

"Ey, mademki? Kesmesenize, rica ederim."

"Mademki birbirimizi seviyoruz, diyecektim. Zira seviyoruz... İlk görüşte sevdik. Ben de, siz de, aynı kuvvetle! Gözümüz bir daha kimseyi görmeyecek halde... Başka hiçbir şey

düşünemeyecek kadar! Öyle olmasa ben şehre iner, sizi almaya kalkışır mıydım? Siz gelir miydiniz? Hakkında bin türlü dedikodu işittiğiniz acayip bir adama kendinizi emanet edip, çekinmeden dağ yollarına düşer miydiniz? Benden başka kiminle yapabilirdiniz bu işi? Ben de kime böyle bir teklifte bulunabilirdim? Bütün insanlardan, cemiyetlerinden, hele kadından kaçıp inzivaya çekilmiş bir küskün yapar mı böyle şey? Eğer çılgıncasına, ölesiye âşık olmasa..."

Genç kız, gözlerini cipin aydınlattığı yatkın karlara dikilmiş, başı sevdiği adamın kolunda, dinliyor; susmasını istemiyor. İçinden cevap veriyor:

Gelir miydim başkasıyla? Benden başka bir kadın için iner miydi dağdan? Seviyor, seviyorum; birbirimizi sevmeye mahkûmmuşuz. Olacağın önüne geçilmez.

Gece bastırmıştı. Cip, karlara fazla gömülmemekle beraber gittikçe hızını kaybediyor, bazen duracak gibi oluyor, homurdana homurdana yine de ilerliyor.

"Bereket kar sert... Yoksa buracıkta kalırdık."

"Misafirhane çok mu uzakta?"

"Doğrusunu söyleyeyim artık; az sonra yol kapanacak, arabadan ineceğiz, ben kayaklarımı takacağım, sizi sırtıma alacağım, yokuş aşağı kayıp gideceğiz. Üst tarafı beş dakika sürmez. Şunu biliniz ki buralarda benden başkası sırtında bir insan olduğu halde kayak kullanamaz."

"Demek misafirhaneye yüksekten ineceğiz; aşağı tarafta olduğu gibi yokuş çıkarak değil..."

"Bu yolu onun için seçtim, sizi yürümekten kurtarmak için."

"Mersi... Peki, araba ne olacak? Benim çantam?"

"Hava müsaitse yarın sabah gelip cipi alacağım, yahut eşyasını boşaltacağım. Orası bilinmez. Son durağa yaklaştık. Tamam, artık inmeliyiz. Fakat siz yerinizde kalınız, ben hazırlığımı bitireyim."

Atladı. Binnur onun arka tarafta kayakları çözdüğünü tahmin ediyor. Arabanın henüz sönmemiş fenerleriyle ışıldayan karlara dalmış halde, bu maceranın nereye varacağını düşüneceğine, sadece:

"Şimdi, şu saatte Beylerbeyi'nde olacaktım..." diyor ve gözlerinin önüne hiç de düşünmemesi lazım gelen bir şey geliyor; sac mangalda, kapağının üstüne ağırlık olsun diye pirinç havanın tersi kapatıldığı tencere... Bunda, pek sevdiği kapama pilav pişmektedir; sevdiği için anası onu yapmıştır.

"Haydi, atlayın sırtıma! Ayaklarınızla beni iyice saracaksınız; kollarınızı da boynuma dolayacaksınız. İsterseniz gözlerinizi kapayınız. Korkacak hiçbir şey yok. Ellerim serbest olduktan sonra kolayca uçup gideriz."

Binnur istenileni yaptı; fakat Yusuf kımıldamıyor, diyor ki:

"Yarı yolda azıcık mola vereceğiz. O zaman sizden bir sual soracağım."

"Şimdi sorsanıza..."

"Hayır, her şeyin vakti var. Hazır mıyız?"

"Gözlerimi kapadım."

"Öyleyse uğurlu yolculuklar!"

Önce yalpalı bir yürüyüş başladı; gittikçe hızlanıyorlar. Gözlerini araladı, önünde serilen kar manzarasını deminkinden daha ışıklı, daha beyaz buldu. Soğuğu duymuyordu,

korku da. Birden havalandıklarını fark edince gözlerini tekrar yumdu. Boşluktaydılar, uçuyorlardı muhakkak. Bunu içinin ezildiğinden anlıyor... Tekrar yere indiler, tekrar yükseldiler. Nihayet durdular. Genç kız sordu:

"Ne oldu?"

"Sol tarafa, aşağıya bakınız. Ne görüyorsunuz?"

"Işıklar... Galiba misafirhane orası, yaklaşmışız."

"Evet. Sağda bir şey görmüyorsunuz tabii... Evimde lambamı yakacak kimsem yok ki! Halbuki önünde sayılırız, bir dakikalık yol. Siz ille misafirhaneye gitmek istiyorsunuz, o mahlukların arasına karışmak! Peki ama, ikimizin, tek kayakla gökten inercesine gelişimize ne derler? Vaziyetimizi nasıl izah ederiz? Tuhaf olmaz mı? Mamafih bir şeyler uydururuz, otomobilin yolda kalması filan gibi bir yalan... İdare edilir, onlar da kabul etmiş görünürler, olur biter. Ne diyorsunuz? Karar sizin! Sağa mı, sola mı?"

Binnur bir anda bütün ihtimalleri, başına gelecekleri düşündü; hayatının tam manasıyla dönüm noktasında bulunduğunu biliyordu. Fakat kararını çok daha evvel, daha şehirde iken, hele demin âşığının omuzları üzerinde giderken vermişti; vermiş olduğunun farkına şimdi, birdenbire varıyordu. Evet, arzular çağına girdiğinden beri, aradığı gibi bir erkeği bulamadığı için şuurunu hapsettiği yıllar boyunca ilk fırsatta kayıt, şart aramadan kendisini teslime hazırdı; bildiğini örtmeye çalışarak, Yusuf'un olacağını bile bile Kocadağ'a gelmişti; bilerek, isteyerek, can atarak...

Onun içindir ki fazla hesap etmedi. Teslim saatinin gecikmesinden dolayı adeta sabırsızlanıyordu:

"Sağ tarafa öyleyse!" dedi ve sabırsızlığını belli eden sesinin tatlılığından kendi içi ezildi.

III

Binnur eğildi, Yusuf'un ayaklarını kayağın sustalı raptiyesinden kurtardı. Elini ağır tutuyordu, zira yine dünkü gibi yerden kavranıp kaldırılmasını, kucaklanmasını ve kucakta götürülüp divanın üzerine bırakılmasını, sevilip okşanmasını bekliyordu. Hatırladıkça titremeler duyduğu bir sevişme olmuştu bu. Daha evvelkilerin zevkine pek varamamıştı, cismani aşka tam uyanışı dün sabahkiydi.

Beklediği olmadı. Âşığı bir "mersi" mırıldandı, kaşları çatık bir halde içeriye geçti. Genç kadın donup kalmıştı. Aşağılık duygusu benliğine işledi; eski zamanların bir odalığıydı sanki... Harp ganimetleri arasında şu adamın hissesine düşmüş, atının terkisine bağlanmış, buraya getirilmişti. İçinden söylendi:

Hemen dönmeliyim. Rezalet büsbütün önlenmez ama nihayet dört günlük bir macera zamanla örtülür, unutulur. Doğruca İstanbul'a giderim. Benimkine benzeyen bir vaka Sevim'in başından da geçmişti; tutulduğu futbolcu ile bir hafta Bandırma'da kaldı; sonradan o fabrikatörle evlendi. Benim de Erbil'im var; olanı duysa, anlatsam, affedeceğine, evlenmeye razı olacağına eminim.

Kapı önünde duruyor, içeriden davet bekliyordu. Böylece epey zaman geçti; üşümüştü, fakat soğuktan olduğu kadar sinirlilikten titriyordu. Ses yok. Gözleri dolu dolu, kapıyı hı-

şımla açtı: Yusuf ayaklarını ocağa uzatmış, koltuğa gömülü, rahatça, kayıtsızca piposunu içiyordu; daha iyi dinlenmek için olacak, gözlerini de kapamıştı.

Genç kadının odaya girdiğini duyduğu halde gözlerini açmıyor, birkaç kelime konuşmaya yanaşmıyordu. Binnur düşünüyor:

Demek hayatımız böyle olacak... Arzu duyduğu vakit belimden kavrayıp kucağma çekecek, başka zaman somurtup oturacak, yahut başını alıp dağ tepe dolaşacak! Koşun buna gelmişim... Herkesin kıskandığı bir izdivacı teperek, her şeyi ayaklar altına alarak!

Dolaba dayandı; hıçkırarak ağlamaya başladı. Yusuf, istifini bozmadan tabii sesiyle sordu:

"Nen var? Ne oluyor kuzum?"

"Geri dönmek istiyorum... Artık burada duramam... Geldiğime fena ettim."

"Olur. Yarın götürürüm seni."

"Şimdi gitmeliyim."

"Vasıta bulunmaz."

"Misafirhanede beklerim. Elbette birkaç kişi vardır, inecekler olur, onlara katılırım."

"Ha, bu mümkün. Hele biraz dinleneyim... Akşama kadar vakit çok."

"Bir dakika bile duramayacağım. Görmüyor musun, ne haldeyim? Aklımdan pek fena şeyler geçiyor, kendimden korkuyorum. Rica ederim, beni götür."

Koltuktan doğruldu. Binnur onun kalkacağı, yanına geleceği ümidine kapıldı; fakat öyle olmadı, tekrar yaslandı ve şöyle dedi:

"Bir çay versene... İçeyim de düşünürüz. Çok yorulmuşum."

Binnur denileni yapmadı, gidip divana oturdu. Şimdi hıçkırmadan ağlıyordu. Şu var ki Yusuf kalkıp gelse, kucaklasa ve dünkü gibi sevip okşamaya başlasa, karşı koyamayacağını, bunları yapmadığı için gitmeye kalkıştığını biliyordu. Kısacası arzular içindeydi.

"Anlamıyor mu? Anladığı halde mahsus mu ağır alıyor? Kadını tutma usulü mü bu onun? Büsbütün çıldırtmak, coşkun bir muhabbete hazırlamak için mi yapıyor?" diye bir muhakeme bile yürüttü. Kapıdan girer girmez öpse, kucaklasaydı. Binnur galiba bu derece istek duymayacaktı; şimdi bütün varlığı onu çağırıyordu. Yalandı dönmek istemesi, pişmanlık duyması, halkın ne diyeceğinden utanması, hepsi!

Başını yastıklara soktu. Divana yarı uzanmış vaziyetteydi; eteğinin açılıp baldırlarının meydana çıktığını, kalçalarının daha da belirdiğini, hoşa gidecek bir poz aldığını fark etmişti; bunları hesaba katarak o biçime girdiğini kendi kendisine itiraf etti. Filmlerde gördüğünü yapmıştı, film artistleri de perdede kadınlık insiyakının yaptırdıklarını yapmıyorlar mıydı?

Odayı dinliyor; işte ayak sesleri... Geliyor mu? Hayır, kadeh tıkırtısı duyduğuna göre çay içmek için kalkmış.

"Bir kere kafasına koydu," diye söylendi; "çayını içmeden hiçbir şey yapmaz."

Kadehte kaşık şıkırtısı... Şapırdatma değilse de azıcık sesli, memnun içe çekişler. Binnur sonunu bekliyor, beklerken de bu eve nasıl geldiğini bir daha, kaçınca defadır düşünüyor. Hele tepede durdukları gece, misafirhane ile ev yo-

lundan birini seçmesi lazım gelen dönüm noktasında: "Sağ tarafa!" diyerek kaderini kendisi tayin ettiği dakikayı...

O gün dördüncü günün sabahıydı; kayakçılar kafilesi dün şehre inmiş olacaktı. Acaba Zeria seyahatinden dönmüş müydü? Günler geçince Ulvi ile buluşacaklar, İstanbul'dan haber gelmemesinden dolayı birtakım fikirlere kapılarak dertleşeceklerdi. Sonrası ne olacaktı? Eğer biraz daha uzarsa, er geç mesele meydana çıkacaktı.

Tekrar hıçkırmaya başladı. Zihnine hücum eden bu düşüncelere yine zihninin gözlerini yummaya çabalıyor, muvaffak olamıyordu. Üç gün içinde kayak kullanmaya epeyce alışmıştı. Hatta Yusuf'la beraber evvelki gece mehtap altında misafirhanenin arkasındaki tepeye kadar gitmişler, uzaktan dürbünle içerisini seyretmişlerdi. Dans ediliyordu. Bina, bacasından bembeyaz, dümdüz dumanını salıvererek gölgesi yan yatmış, pencereleri ışıklı, karlar ortasında ne hoş duruyordu...

Binnur kayakları üzerinden kendisini bırakıverse birkaç dakika sonra orada oluverecekti. Fakat macerasını nasıl anlatacaktı? Utanmadan yaptığını şimdi anlatmaktan utanıyordu. İnsanların daha anlayışlı olmaları lazımdı; olsalardı başımıza gelen vakalar bir felaket ve çok defa facia halini almaz, dünya bu derece zor yaşanır bir hale gelmezdi, diye düşünmüştü.

Böyle düşündüğü için kalmıştı. Zaten o sırada, aklından geçirdiklerini sezen Yusuf, sevgilisini kollarının arasına almış, başını kendisine çevirmiş, göğsüne ezercesine yaslatarak yüzünü, gözünü öpüyordu.

Bu okşamalar genç kadına kayakçılar evini büsbütün unutturdu. Demin çıktıkları sıcak odayı, ayı postu örtülmüş

divanı, sevişmeyi, sevişmeden sonraki o keyfi hiçbir şeye benzemeyen dinlendirici yatışmışlık halini arattı.

O halde iken üzüntü, acı, hayattan ve akıbetlerinden korku, fena düşünce kalmıyordu. Tam bir huzurdu bu. Vücudunun her uzvuna "Sabun köpüklü ılık bir su içinde gibiyiz, kendimizi duymuyoruz," dedirten, teşekkür ettiren bir huzur...

O huzur tadıldıktan sonra, tekrarlanabildikçe ne ehemmiyeti vardı herkesin söyleyeceklerinin, hükümlerinin ve ayıplamalarının! Binnur başkalarınca ayıp görülen bir aşkta kadının her şeyi göze alarak, ne evlat, ne aile, ne utanç, hiçbirine aldırmadan sebat etmesine o güne kadar henüz akıl erdirememişti. Şimdi öğreniyordu: Hep o, kâh vahşi, kâh munis, değişik yenişmenin sonunda gelen sihirli huzur ve sihirli uyuklamanın tadı için!

"İnsanlar meğerse bu hedefe varmak için, vardıklarından dolayı sevişirlermiş. Ötekiler vasıtadan ibaretmiş," bile demişti. Şu dakikada divanın üzerine kapanmış, bu ihtiyaçla ağlıyordu. Hatta bir ara izzetinefsinden fedakârlık ederek yerinden kalkmak, kirpikleri ıslak gözleriyle görüp âşığının dizlerine başını koymak, kendisini zorla okşatmak istedi:

Beni sevmediğinden mi somurtkan duruyor? Hayır. Mizacı o... Bazen bir melankoli buhranına kapılıyor. Mazisi belki çok yüklü, belki de hayatında müthiş bir vaka geçmiş. Açılınca ne kadar muhabbetli, şefkatli, aşkta coşkun, usta bir âşık oluyor. Üzerine varmamalıyım, beklemeliyim, diye yeni bir karar aldı. Özür dilemeyi bile tasarlamıştı. Hiçbirini yapamadı, en kolayı ağlamasına devamdı. Birden sesini duydu, sevindi. Diyordu ki:

"Yetmedi mi? Kalk, yanıma gel!"

"Sen buraya gel!"

Cevap yok; kımıldanmıyor. Neden sonra tekrar ediyor:

"Gel, dizlerime otur da konuşalım."

Demin, bir şey daha düşünmüştü: Yusuf'a derhal âşık oluşunda ve hiç karşı koymadan kollarına atılışında esrarlı bir önsezişin tesiri vardı: Böyle sevileceğini ve böyle bir tatmin edilmişlik halinin derin zevkini ancak onun doyuracağını vücudu da, şuuru da hissetmişti. Hissettiği içindir ki, kimsenin inanamayacağı, şaşırtıcı bir kolaylıkla mücadeleye kuvvet bulamadan, büyülenmiş gibi o günkü dehşet verici kararını adeta sükûnetle alabilmişti.

Yusuf'u olgunlaşmaya vakit bulamamış, geçici olması mümkün nevropatik bir aşkla sevmemişti. Çoktandır sevdiği, hayalinde yaşattığı, hayalen kendisini teslim ettiği erkekle karşılaştığı için, bu böyle olmuştu. Ne zamandan beri görmeden ona tutkundu.

Binnur tabiidir ki bu tahlilleri kendi bilgi seviyesine uygun şekilde yapıyordu. Birçok şey yapıyordu ki, onlardan malumatsızdı; mesela Yusuf'ta cinsi arzunun bir somurtkanlık veya öfkelendirici vaziyet aldıktan, kadını ağlatacak hale getirdikten sonra uyanıp arttığını, kavgalarla şahlandığını bilmiyordu.

Bilmediği bir şey daha vardı: Kendisindeki cinsi uyanıklığın da bir dereceye kadar hor muamele görünce meydana çıkması. Erkek Yusuf gibi bet yüzlü, dik kafalı, âşıklık halinde bile emir verici olunca, Binnur'da heyecan, hayranlık ve mukavemetsizlik başlıyordu.

Şimdiye kadar bu tip bir erkeğe rastlamadığından ve

onun alakasını çekmediğinden dolayı vakasız bir hayat geçirmişti; horlanarak sevilmek hoşuna gidiyordu. Erbil'i ve Ulvi'yi pelte âşıklardan oldukları için sevememişti. Ruh ve cinsiyet hekimliğinde yeri bulunan bir haldi bu...

İlkokuldan sonuncusuna kadar hep sert, bir bakıma haşin, kapanık yüzlü ve kapalı ruhlu öğretmenlerden hazzetmesi de bundandı. Böyleleriyle kendi arasında bir ruh yakınlığı oluyordu; onlar da Binnur'dan hoşlanıyorlardı... Ama hoşlanmalarında bile gene az çok kırıcı bir hal vardı. Yusuf'ta olduğu gibi! İşte genç kız bu hale düşkündü, hisleri daha ziyade aşağılık duygusuna kapıldığı sırada uyanıyordu.

Odadaki sessizlik devam ediyor. Belli, âşığı yanına gelmeyecek, kendisinin gitmesi de olmaz. Beklemekten hem öfkeleniyor, hem de sonunda istediğine nasıl olsa kavuşacağını bildiği için bu uzamadan fazla şikâyetçi değil. Her zamanki gibi Yusuf'un ağır alışı adeta aşka hazırlık gibi tesir etmektedir; okşanıyor, vücudunda eller dolaşıyormuşçasına gizli ürpertiler duyuyor.

Nihayet dayanamadı, sedirden birdenbire kalktı, âşığının yanına koşup dizlerine oturdu ve kollarıyla başını kavradı, yüzünü kendisine doğru çekip öpmeye başladı.

Her zaman böyle Binnur mu yenilecek, ona koşan daima kendisi mi olacaktı? Bir gün gelip isyan etmeyecek miydi? Demin yerinden fırlamadan önce bir an onu da düşünmemiş değildi:

Eğer, demişti, *isyan başlarsa, bu, sevgimin azaldığına, biteceğine bir işaret olacaktır. O gün gelmesin; zira geldi mi yaptığım deliliğin farkına varacağım ve düzeltilecek tarafı bulunmadığından ölmekten başka kurtuluş yolu kalmadı-*

ğını tamamıyla anlamış olacağım. Şimdi sarhoşluğu içindeyim, işi seziyorum ama bütün dehşetiyle kavrayamıyorum. Sarhoş cesareti benimki... Ayılmayagöreyim.

Anlıyordu ki, Yusuf'tan ikide bir muhabbet dilenmesi bu sarhoşluğu devam ettirmek, ayılmamak, ayılıp da hakikatle temasa gelmemek içindi. Alkolün tesiri geçer gibi olurken dolu bir kadeh daha yuvarlarcasına âşığının ikramına koşuyordu; yüz bulmayınca ağlamalar, sızlanışlar, bir nevi yalvarmalarla onu ikrama zorluyordu.

Böylece dört gün daha geçti.

Fakat kendi hayatlarında değilse de, etrafta bir değişiklik olmuştu; kar fırtınaları başlamış, göz açtırmadan sürüp gidiyordu. Kayak dersleri, uzun gezintiler yarıda kaldı. Küçücük evin pencereleri örtülmüştü, nihayet kapısı da. Önceleri uğultu hiç dinmiyordu; bir gün onu duymaz oldular, tamamıyla kara gömülmüşlerdi. Yusuf diyor ki:

"Üç gün daha sürer; arkasından güneşli, durgun günler gelecek."

Binnur bu havadan ve dünya ile alakaları büsbütün kesilmiş olarak baş başa kalmaktan ürkmemişti. Memnundu bile... Zira âşığı daima yanında ve eskisinden keyifliydi. Ocak önüne serilmiş ayı postu üzerinde onu kendisine daha alışmış, daha şefkatli buluyordu. Konuşkan da olmuştu.

Birlikte yaptıkları ev işleri, konuşmalar, sevişmeler, yorgunluk uykuları genç kadının fazla düşünmesini önlüyordu. Sarhoşluğu artmıştı bile. Aklına anası, babası, endişe ve üzüntüleri geldikçe, "Elbette ayılacağım; o zaman ne yapacağıma karar veririm," diye hep vakit kazanmaya çalışıyordu. Kar tipileri biraz da bu sebepten hoşuna gitmişti; hiçbir

şey yapmaya imkân kalmamıştı; ne dağdan inmeye, ne haber yollamaya. Kimse de dağa çıkamazdı; Ulvi ile Zeria'nın aramaya gelmeleri ihtimali şimdilik yoktu.

Bir gece Yusuf'a sordu:

"Yol açılınca İstanbul'a bir şeyler yazmam lazım. Zeria'ya da..."

"Yazarsın."

"Maarif işi kolay; istifanamem müdürün çekmesinde. Onu muameleye koymasını söylerim."

"Âlâ!"

"Peki ama anneme, babama ne diyeceğim?"

Binnur, âşığını incitmekten çekinircesine ürkek ürkek konuşuyordu. Zaten bu bahsi ilk defa açmıştı. Son sualine Yusuf şu cevabı verdi:

"Şimdilik idare edersin: Dağa çıktığını, ayağını incittiğini, havalar birden bozduğu için yolların kapandığını, bir müddet daha kalacağını yazarsın. Sonrasını düşünürsün."

"Bu iyi bir fikir."

"Eh, şimdilik yürür."

"Fakat şehirdekileri ne yapacağız?"

"Hiç. Ne yapsan onlara yaranamazsın. Birisiyle şayet karşılaşırsan en iyisi şöyle dersin: 'Minnetsiz, külfetsiz yaşıyorum, seviyorum, seviliyorum. Yetişemeyeceğiniz bir yerde bulunduğumdan dolayı memnunum, mesudum. Sizin ne düşündükleriniz benim umurumda bile değil!' Emin ol, çoğu kıskanıyordur; bu hayat rüyalarına giriyordur. İsteseydim senin yerine Bercis burada olurdu."

"Laf!"

"Geçen yılbaşı misafirhaneden gizlice sıvışıp yanıma

gelmişti; alıkoymadım. Berna'yı da zorla başımdan savmıştım."

"Ama başka biriyle öyle olmamış, dediler."

Susuyor. Binnur gene incitmekten çekinerek yumuşak sesiyle sordu:

"Öğrenmek azıcık hakkım değil mi?"

"Yaptığım fedakârlığa karşı" diye ilave edemedi.

"Tabii; hakkındır. Bir gün anlatacağım, zaten misafirhanede ilk buluştuğumuz gece anlatacağımı söylemiştim ya..."

"Bu kadın şimdi ne oldu?"

"Kadın değildi, kızdı. Şimdi evlendi, hiç kar yağmayan, sıcak bir memlekette yaşıyor. Kızımdı o benim... Senin yaşında kızım."

"Peki ama bunu niçin herkese söylemedin?"

Yusuf sevgilisini baştan aşağı süzdü, ağır ağır dedi ki:

"Hiç kimseye hiçbir şey için izahat vermeye kendimi mecbur saymıyorum da ondan! Artık bu bahsi keselim. Ben senden başkasını sevmedim; kırk beş yaşında ilk aşkımsın ve muhakkak ki sonuncusu!"

Binnur saadetten titredi. İçinde bir ümit doğmuştu: Mademki ilk ve tek sevilen kendisiydi, münasebetleri yarın meşru bir şekle girebilir, bir ayıp olmaktan sıyrılırdı. Belki de evli sanılan Yusuf hakikatte serbest kalmış bir erkekti. Bir gün, yakında ona birdenbire, "Haydi, artık vaziyetimizi düzeltelim, cemiyete karşı seni suçlu olarak yaşatamam," diyecekti; kaşlarını çatmış, suratı asık bir halde şehre inecekler, sonra da İstanbul'a gidip gene dağlarına döneceklerdi. Ailesi bu evlenmeden memnun olmayacaktı ama bir şerefsizlikten

kurtulmanın ferahlığını duyacaktı. Hem de malum... Aşkın kudreti Yusuf'u tekrar insanlar arasına sokar, ona normal yaşama yollarını aratırdı. Zeria söylemişti. İnzivaya çekilmeden önce maden işlerinde çalışmıştı, bir krom madeninde müdürdü, yüksek maaşlı, sözünü dinleten bir müdür.

Bu düşünce ve hülyaları hakikat olmuşçasına memnun, başını Yusuf'un dizine koydu. Ancak filmlerde gördüğü bir maden işletmesi manzarasına daldı. Çorak bir yerdi orası... Amele barakaları, mühendis ve personel evleri, kantin... Toprağı altüst eden makineler, dekovil arabaları ve başında koloniyal şapkasıyla her şeye hâkim, mütemadiyen emirler veren, öteye beriye seğirten bir Yusuf!

Binnur onu ahşap evinin sundurmasından, çatıyı tutan bir direğe dayanmış, hayran hayran seyrediyor; bir madenci karısının kıyafetiyle önlüklü, kolları sıvalı, elinde tava, kocasına yemek hazırlarken! Nice eziyet ve ıstıraptan sonra iyi biten bir aşk ve macera filmidir bu. Sinema boşalırken kadın seyircilere hülyalı bir durgunluk veren, aşk uğrunda fedakârlıklar yapmak, aşkı fedakârlık pahasına kazanmak arzusu uyandıran filmlerden!

Benim filmim de öyle bitecek, diye içinden söylendi, kollarını âşığının boynuna doladı.

Ertesi gün tipi durmuştu, öğleye doğru güneş de göründü. Evin pencereleriyle kapısını açmakla uğraşan Yusuf, akşama doğru yorgun argın koltuğa uzanıp piposunu tüttürerek dedi ki:

"Yarın seninle misafirhaneye kadar gideceğiz. Mektuplarını yaz, hazırla... Oradan bir çaresini bulur, yollarız."

"Kimlere yazayım?"

"Kimlere yazmak lazımsa... Maarif müdürüne, Zeria'ya, istersen mühendise, herhalde annene! İşi savsaklarsak korkarım buralara kadar gelen olur, bizi rahatsız ederler. Hiçbirini görmeye tahammülüm yok."

"Ben gitsem, kendim anlatsam, sonra dönsem olmaz mı?"

"Neden olmasın? Yol açılır açılmaz inersin."

"Uzar mı açılması?"

"Kar yeniden bastırmazsa güçlükle de olsa geçit verir. İşte bu kadar... Artık başka şeyler konuşalım. Daha iyisi susmak. Soba ne tatlı konuşuyor... Onu dinleyelim."

Yusuf'un "Ya gider de bir daha dönmezse" gibi bir korkuya kapılmaması, yahut "Ben de seninle gelirim" dememesi Binnur'u önce üzdü; sonra öfkelendirdi. Öfkesi içinde Ulvi'yi düşünüyordu:

Beni hakikaten seviyorsa vakayı öğrenince çok müteessir olması lazım gelir; fakat onunki bu sevgilerden değildi; koluna takıp gezdirecek, büyüklerin hoşuna gidecek, ilerlemesine yol açacak, güzel bir eş istiyordu. Başkasını aramaya başlayacaktır. Belki de paralısında karar kılar; Bercis'le evleniverir.

Bercis'e yerini kaptırmıştı; Ulvi'yi kaybettiğinden ziyade, o kızı muradına erdirmiş olmasına kızıyordu. Şunu da aklından geçirdi:

Eğer bendeki çabuk, geçici, kaba bir arzudan ibaretse yarın bezginlik başlayınca kim bilir nasıl pişmanlık duyacağım!

Şimdiden o bezginliği duymuşçasına Yusuf'a baktı; sadece öfkeyle değil, adeta kinle. Onu ilk defa yaşlı da buluyordu; onun gibi canlılığını muhafaza etmiş olan bu yaştaki-

lerin bir gün, birdenbire çökmeleri, kazandıkları yılları kısa zamanda kaybetmeleri mümkündü.

Binnur daha dikkatle bakmaya koyuldu; baktıkça fizik kusurlarını da görüyor, hatta büyütüyordu. O kadar ki beğenilecek tarafını bulamadı; önceleri nasıl farkına varmadığına şaşıp kaldı:

"Bunun için mi kendimi felakete attım," diye sızlandı. "Bu adamın kolları arasında mı o zevki duyuyorum? Anormal bir hal benimki... Bende bir cinsiyet sapıklığı var; Yusuf'u beğendiğim dakikada bir hekime koşmalıymışım. Hastalık başlangıcıymış bu... Anlayamadım."

Dışarının ıssızlığı, sessizliği içinde soba homur homur, memnun olmaktan ziyade şikâyetçi, zamanın ahlaksızlığını sayıp döken bir kocakarı gevezeliği ve biteviyeliği ile söyleniyor.

Şimdi Binnur şu kanaattedir: Yusuf'u görmek kendisinde bir şok yaptı. Sebepleri nedir? Bunları bilmiyor, bilmesine imkân yok, bilgisi kâfi değil... Ama çılgına dönüverdiği muhakkak. O dakikadan itibaren gözü Yusuf'tan başka hiçbir şey görmedi. Ara sıra buhran hafifler gibi oluyordu, tekrar artıyordu.

"Benim gibi akranı arasında yirmi iki yaşına kadar usluluk örneği diye gösterilen bir kızdan bu beklenmezdi. Kimseye en ufak bir şüphe vermemiştim, kendim de kendimden şüphelenmiyordum. Niçin birdenbire, şu adamla karşılaşır karşılaşmaz bambaşka biri oldum, evli veya dul kadının bile kolayca cesaret edemeyeceği bir şeyi yaptım, tertemiz varlığımı fedaya kalktım? Çıldırdım da ondan! İşin başka bir izahı yok. Deliliğim muvakkatmiş,[1] eski halime dönmeye

1 muvakkat: geçici

başlıyorum," gibi mülahazalardan[1] sonra gizli bir karar aldı. Yarın mektupları götürmek için kayakçılar evine gidince orada kalacak, Yusuf'la geri dönmeyecek, ilk fırsatta da dağdan şehre inecekti. Bir haftalık macerası fazla dallanıp budaklanmadan örtülür, unutulur giderdi ve nihayet ömrünce evlenmez, kendisini mesleğine vakfederdi.

"Şimdi yapacağım şey, kararımı Yusuf'a sezdirmemek," diye söylendi. "Sezmemesi için de küskün durmamalıyım."

Masanın başına geçti, mektup yazmaya koyuldu. Bir ara Yusuf sormuştu:

"Ne o, mektuba mı karar verdin? Hani kendin gidecektin?"

"Böylesi daha iyi... Kimseyle yüz yüze konuşmaya cesaretim yok."

"Sen bilirsin."

Kayıtsızca piposunu tazeliyor. Demiyor ki: "Vakanın bir mesulü de benim, ona yardım bana düşer, derdini dinlemeliyim, teselli etmeliyim, ümit vermek, bir ufuk açmak benim vazifem!" Hayır, kendi âlemine dalmış, işi mühimsemeye hiç yanaşmıyor, sebep olduğu felaketi tabiiye almış görünüyor.

Binnur ona bir kere daha baktı, dişlerini sıkarak, "Alçak!" diye mırıldandı. Yarın kurtulacaktı bu adamdan! Bu adam muhakkak ki arkasından koşmayacak, kendisini geriye çevirmeye kalkışmayacaktı; hevesini almışa benziyordu; laftı o "Senden başka kimseyi sevmedim," demesi... Zaten bir haftada ancak bir kere ağzından öyle bir söz çıkmıştı ve pişman olmuşçasına hemen susmuştu.

Genç kadın bir karar daha alıyordu: Bu gece ona uzak

1 mülahaza: düşünce

duracaktı; ilk okşamalarıyla kendinden geçip kaba arzusunun önüne düşmeyecekti. Esasen şu anda iğrenme sayılmazsa da o sahneleri hatırlamaktan zevk duymuyordu; içinden hafif bir tiksinti bile vardı.

Yatma zamanına kadar Binnur bir dargınlık çıkarmamaya gayret etti. Dargınlıkların sonunda mukavemetinin kırılacağını, öbüründe de arzular uyandıracağını öğrenmişti.

Akşam yemeğinden sonra Yusuf, o gün karlardan temizlediği kapıyı açmaya gitti.

"Odaya taze hava girsin," diyordu. "Hem biraz da dışarıyı seyredelim."

Onu da çağırdı. Bu mehtaplı kar dünyası, güzel olmaktan ziyade korkunçtu; öyle derinine, kaskatı bir donmuşluk ki genç kadın kımıldamasına, düşünmesine rağmen kendisinin de buz kesmiş olduğuna hükmediyordu. Konuşmak için çıkaracağı sesin bile çıkmadan dudaklarında donacağına emindi.

Ne olur, önüne serilen şu alabildiğine ışıltılı beyazlıklar ortasında bir şey kımıldasa, bir gölge belirse, bir ses aksetse, beyaz olmayan bir ışık parlasa! Mesela elinde meşale bir insan siluetinin etrafa kızıllıklar serpiştirerek kendilerine doğru koştuğunu görse... Bir kurtarıcı gibi!

Bunu bir ara görür gibi oldu, meşaleli adamın yüz hatlarını bile fark etti: Erbil'di o! Erbil'i hatırlamasına şaştı; şaştığı bir şey de şu kaskatı kesilmiş küre üzerinde donmuş sandığı beyninin işlemesi ve o kadar uzaktaki munis bir çehreyi gözünün önüne getirebilmesi.

Karlar âlemini gene mehtap altında iki defa daha seyretmişti. Birisi kadınlı, erkekli kayakçıların neşesiyle uğulda-

yan misafirhane terasasından, öbürü de Yusuf'la bu eve geldikleri gece, tepeden. Birincisinde kendisini içinde değil, kenarında hissetmişti; manzaranın vahşiliği bir dekordan ibaretti. İkincisinde ise âşığının bir an evvel kolları arasına atılma ihtiyacı kendisinde şuur olarak ne varsa sindirmiş, genç kızı sadece cinsi açlığını duyan bir hayvan haline getirmişti. İnsan böyle bir zamanda neyin farkında oluyordu ki? Cinayet mi işliyordu, yoksa bir cinayete mi kurban gidiyordu? Anlayamıyordu. Bulunduğu yer bütün bildiği yerlerden ona daha iyi geliyordu, daha güzel!

"Üşüdüm, ben içeriye giriyorum," dedi. Giriyordu... Yusuf önünü kesti. Binnur maksadını sezmiş, her zaman aradığı bu başlangıçtan şimdi ürkmüştü.

"Bırak!" diye söylendi. "Dokunma bana!"

"Yaa, öyle mi? Anlaşıldı, sabahı beklemeye lüzum yok. Seni misafirhaneye şimdi götürürüm. Giyin, kayaklarını da tak. Hakkın var, ne kadar çabuk olursa ikimiz için de o kadar hayırlıdır."

"Sabahleyin gideceğim, hem yalnız başıma."

"Sen kal, ben giderim o halde."

Binnur'un yolunu kesmekten vazgeçti, içeriye daha evvel kendisi girdi. Kalın kürklü ceketi çivide asılıydı, sırtına geçirdi; ayakkabılarını da giydi, sonra kayaklarını dayalı durdukları köşeden takımıyla aldı. Deliydi bu adam, dediğini yapacaktı. Genç kadını ıssız kulübede bırakıp, kendisi misafirhaneye gidecekti. Kapıda şöyle dedi:

"Yarın seni kapıcı Harun gelip alır. İneceğin vasıtayı da bulurum belki... Herhalde bulacağım."

Genç kadını bir korku kaplamıştı. Bitkin halde:

"Burada yalnız mı kalacağım?" diye sordu. "Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Mademki benden nefret ediyorsun, bir şeyler tasarladın, gizli kararların var, ne diye bir arada kalalım? Kalırsak fikir değiştirirsin, kısa bir müddet için, sevişme esnasında. Sonra gene eski fikirlerine döneceksin. Elverir, bu hayat yürümez!"

"Yusuf, çok zalimsin. Gir içeriye! Bana acıman lazım. Bak halime... Meğerse beni hiç sevmemişsin, seninki geçici bir arzudan ibaretmiş."

Kollarını duvara dayadı, başını da kollarına... Yüzünü kapamış, ağlıyordu. Kapının örtüldüğünü işitti. Fakat az sonra kucaklandığını anlayınca sevindi. Yusuf kulağına diyordu ki:

"Yanlış! Seni çok sevdiğim için böyle oluyorum, bir gün kaybetmek ihtimalini düşünerek deliye dönüyorum. Beynimi kemiren bu! Ben senden korkuyorum, sendeki sevginin geçici bir arzu oluşundan, çabucak bırakacağından, bir gün başını alıp gidivermenden! Ayrıca vicdan azabı çekiyorum, ben de buhranlar içindeyim Binnur, sevgilim, gönlümün bin nurlu avizesi Binnur'um!"

Yusuf ilk defa hoyrat değildi; genç kadın kulaklarına inanamıyordu. Kendisini bıraktı, daha henüz onun boynuna sarılacak kadar sarhoş olmamıştı ama, odaya götürülmesine, sedire uzatılmasına ses çıkarmadı; kucağında uslu uslu gitti.

Ayrılmasını önleyecek olan yeni içkiyi orada bulacaktı.

IV

Mektupları göndereli haftalar olmuştu. Bu arada havalar açtı, kapadı; uslu günleri azgın fırtınalar kovaladı. Evde de öyleydi, sevişmelerle yenişmeler birbirini takip ediyordu. Bir keresinde Binnur artık pek iyi kullandığı kayakları takmış, karanlık bir gece yarısı misafirhaneye kaçmıştı.

Fakat kepenkleri örtülmemiş olan pencerelerden içeriye bakıp da orada şehirden gelmiş tanıdıkları görünce paniğe kapılmış, girememişti. Yokuş yukarı kayakları sırtlayıp bata çıka dört saatte geri dönmek zilletine katlanmış, Yusuf'u uyur bulmuştu. Arkasından koşmaya lüzum bile görmemişti bu adam! Öyle olduğu halde gene bir ağlama buhranından sonra yanına sokulmuş, sevgisini dilenmişti. İçinden söyleniyordu:

Dönmek mi? İmkânsız. Ben bu kaçışları yalancıktan yapıyorum. Yusuf'u ne kadar sevdiğime kendimi inandırmak, ondan ayrılamayacağımı kendime iyice anlatmak için!

Yazdığı mektuplar cevapsız kalmış, Zeria'dan bile ses çıkmamıştı. Çıkmadığı gibi bir daha dağa ayak basmadığını da Yusuf misafirhane bekçisinden öğrenmişti.

Hiç şüphesiz annesiyle babası işi öğrenmişlerdi ve kan ağlaya ağlaya kızlarını reddetmişlerdi. Maarif müdürü istifanameyi muameleye koymuş, Ulvi de Ankara'ya gitmişti. Kayakçılar ise vakayı bilmekle beraber Kar Adamı'ndan çekindikleri için ıssız kulübesine uğrayıp bir mesele çıkarmayı gözlerine alamamışlardı. Binnur bu tahminleri yürütüyordu.

Annesiyle babasından ve belki Zeria'dan başka herkes

hadiseyi bir müddet dedikodu mevzuu yaptıktan sonra yeni mevzu bulmuş, karlı dağ vakası unutulmuştu.

Bereket Binnur, kayakçılığın zevkine vardığı için açık havalı günlerde bazen yalnız başına bile uzun gezintilere çıkabiliyor ve bu gezintilerden bambaşka, yepyeni bir sarhoşlukla dönüyordu. Yukarı gölü görmüştü, alabalıklısına da gitmişlerdi. Karlı dağ yavaş yavaş ruhunu sarıyor ve daima oyalandığından günlerin geçişini kolaylaştırıyordu.

Bir gün –şubat ortasındaydı– Yusuf ancak akşamüzeri döneceğini söyleyerek, Meşeli köyüne gitmişti; ev ihtiyaçlarını oradan getirtirdi; eksikler çoğalmıştı. Binnur geç vakit gezintiye çıktı. Giderken kapıyı kilitlemek adet değildi, sadece örterlerdi.

Dönüşte lambanın yakılmış olduğunu uzaktan görünce Yusuf'un döndüğünü anladı; o saatte yalnız başına kalmayacağına sevindi. Kederli hatıralarla dertli düşüncelerin gizli yuvalarından çıkıp baş kaldırarak beynine üşüştükleri, birbirlerine sarılarak kenetlendikleri fena bir saatti bu... Gönlün rutubetli, loş, vıcık vıcık olduğu, dibinde bir karış çürük suyu kalmış ıssız kuyuya döndüğü saat!

Kapıyı açıp hemen seslendi:

"Geldin mi, Yusuf? Soba sönmemiş ya?"

Cevap alamadı. Az sonra oda kapısı açıldı. Eşikte biri duruyor, ama Yusuf değil. Işık da kifayetsiz. Kim bu? Ürktü, geri geri çekildi. Soruyor:

"Kimsiniz siz? Kimi arıyorsunuz?"

Ses yok. O da belli ki şaşırmış, kımıldamıyor.

"Söylesenize... Ne işiniz var burada?"

Nihayet konuşuyor:

"Yabancı değilim efendim... Yusuf Bey'e geldim... Oğluyum ben!"

"Oğlu mu?"

"Evet. Oğlu... Kaya!"

Binnur ferahladı ama tuhaflaştı da. Yusuf kocaman bir oğlu olduğundan, hele günün birinde haber vermeden çıkagelmesi ihtimalinden bahsetmemişti.

Şimdi odada, aydınlıktaydılar. Belli etmemeye çalışarak birbirlerini süzüyorlar. Kaya babasına benzemiyor. Uzun boylu, kumral, mahcup... Yirmi bir, yirmi iki yaşında, güzel bir delikanlı. "Siz kimsiniz?" sualini dudaklarında tutuyor, Binnur'a diyor ki:

"Bir kere daha gelmiştim, geçen sene. Şimdi evde kimseyi bulamayınca girdim; sobaya da birkaç odun attım."

"İyi ettiniz. Buyurunuz, oturunuz. Size bir çay yapayım, babanız köye gitti, neredeyse döner."

"Ben çay suyunu koymuştum. Yerlerini bilirim de... İki hafta kalmıştım o sefer... Yedek subay okuluna girmeden önce."

"Şimdi subay mısınız?"

"Evet. Kıtam buraya nakledildi de babamı görmeye geldim. Bir hafta izinliyim. Fakat anlıyorum ki hemen dönmem lazım, rahatsızlık vereceğim. Kendisini yalnız sanıyordum. Bana şimdi kızacak. Kayakçılar evinde kalırım bu gece."

Saf konuşuyor, hatta biraz bön. Binnur:

"Zannetmem," dedi, "kızmaz. Kalırsınız da... Yer var."

"Bilirim ben, kızar. Zaten beni pek sevmez. Kimseyi sevmez ya... Fakat ben kendisini çok severim. Bambaşka bir adamdır. Değil mi efendim?"

Genç kadın gülümsemeyi kâfi buldu, lafı değiştiriyor:

"Piyade misiniz?"

"Hayır, uçaksavardayım. Şimdi Piper cub topçu tayyareleriyle de çalışıyoruz. Biz uçuş yapamayız, ama kaçamak olarak bazen... Her neyse sizi bunlarla yormayayım."

Gencin gözlerindeki hayranlık Binnur'un dikkatinden kaçmadı. Münzevi, aksi, somurtkan babasının kar evinde böyle taze, adeta körpe, çok güzel ve çok nazik bir kadınla karşılaşmanın şevki içindeydi. Yüzüne fazla bakamıyordu, bakarken yutkunmasını güç tuttuğunu Binnur fark etmişti; içinden söylendi:

Çocukcağızın çok hoşuna gittim, rüyalarına gireceğim. Pek toy, pek zavallı... Ama şeker şey doğrusu. Bu yaştakilere düşkün olan geçkin kadınlar için fevkalade!

Genç kadın bir erkeğe bakarken aklından neler geçireceğini bir müddettir biliyordu. Şimdiye kadar erkek az çok merak ve bazen arzu uyandıran bir ambalajdı; artık içindeki hakkında bir fikri vardı. Kaya'yı süzerken o saf, kırışıksız ihtirasın henüz satıhta kaldığı güzel hatlı yüzünde sevişme sırası nasıl bir değişiklik olacağını düşünmekten kendini alamadı. Şunu da düşündü:

Doğru söylüyor, burada kalamaz. Divanda yatması lazım... Ben onun gözü önünde nasıl öbür odaya, babasının yanına gider, geceyi yatağında geçiririm?

Kaya işe eli yatkın bir gençti, çayın hazırlanmasına yardım ediyordu. Ayaklarındaki kayak ayakkabılarına gözü ilişen Binnur sordu:

"Kayakla mı geldiniz?"

"Evet... Fakat pek güçlükle, yolun çoğunu taban tepe-

rek. Bereket yokuşları nasıl çevirmeyi babamdan öğrenmiştim. Ama şimdi dönerken hiç zahmet çekmeyeceğim."

"Çok karanlık bir gece..."

"Ziyanı yok. Yolu bilirim. Demin gök yıldızlıydı, galiba gene de öyle. Alışınca etraf gündüzmüş gibi aydınlık görünür."

"Misafirhane tenha mı?"

"Epeyce ecnebi var, birkaç da şehirli."

Dışarının soğuğu ikisinin de dudaklarını kurutmuştu. Kaya konuşmasını kestikçe dilinin ucuyla bunları hafif hafif ıslatıyordu. Binnur gence karşı derin bir şefkat duymaya başladı; kendi yaşında, belki birkaç yaş büyük olmasına rağmen ana şefkati. Bu duygusuna çocuk hasreti de karışmıştı.

Yusuf'un kızı için pek güzel demişlerdi, oğlu da öyle. Eğer benim de kendisinden bir çocuğum olsa muhakkak güzel olacak.

Bu düşünüş korku mu verdi, sevinç mi? Ayıramadı; heyecanlanmıştı. Dış kapıyı açıp tepelerde kayak sesi dinledi. Ayazdan donmaya başlayan karların çıtırtısı... O kadar. Ya gelmezse? Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı ama olabilirdi de...

Arkasından gelip kendisinin yaptığı gibi dışarıya kulak veren Kaya:

"Gelmediği olur mu?" diye sordu.

"Hiç olmadı. Merak ediyorum."

"Tek başınıza nasıl kalırsınız? Biraz daha bekleyelim; benim gelişim belki de iyi oldu. Ayaz çok keskin, içeri girmelisiniz. Acayip bir insan şu babam, ne diye oturur buralarda? Birdenbire dünyaya küsüverdi..."

Yusuf'un söylemeye bir türlü yanaşmadığı aile meselelerini oğlundan öğrenebilirdi. Yol açmak için dedi ki:

"Elbette bir sebebi vardır."

"Bu sebebi kendinden başka bilen yok; kimseye söylemedi... Açmaz da. Huyu öyledir, sır tutar."

Tekrar odaya döndüler; kararsızlık içinde susuyorlar. Bilek saatine bakan delikanlı mırıldandı:

"Pek geç sayılmaz... Altı olmamış. Siz çoktan beri mi dağdasınız?"

"Bir ay kadar oldu. Tabii, burada ne aradığımı, kim olduğumu merak ediyorsunuz. Esasen öğrenmek de hakkınız."

"Hayır, babamın hayatına karışmam ben... Karışmayız biz. Öğrenmek istediğim bir şey yok."

"Vaziyetten belli zaten... Çocuk değilsiniz, anlamışsınızdır."

Kaya utancını belli ederek başını eğdi, sonra iskemlesinden kalktı:

"Müsaade ederseniz dışarıya bir bakayım. Ayaz artarsa kayak işlemez. Ne babam gelebilir, ne de..."

"Siz gidebilirsiniz, değil mi?"

"O gelsin de... Asıl mesele bu!"

Delikanlı, babasının gelmemesi ve kendisinin gidemeyip geceyi o genç, güzel, çok hazzettiği kadınla beraber bir dam altında geçirmesi ihtimalinden çekiniyor, hatta korkuyor gibiydi. Binnur bu korkuya iki sebep buluyor: Yusuf'un öfkelenmesi, öteki de Kaya'nın babasıyla metres hayatı süren kadına ve bundan dolayı da kendisine güvenmemesi.

"Bir metres üst tarafı... Belki bana da göz koyar. Çok da güzel... Nasıl bir arada kalırım?" diye düşünmüştür.

Gene sustular. Binnur da ürkmüş halde... Vaziyet hiç de hoş değil. Aksine az sonra delikanlı:

"Kayak işlemez," dedi. "Hele köyden bu tarafa. Ancak yürüyerek gelmek mümkündür, ama o da zor, ayrıca tehlikeli."

"Don fazlalaşmadan siz hemen gidiniz. Benim için korkulacak bir şey yok. Kimse gelemez ki... Kapılar sağlam, evde silah da var."

"Ben ondan korkmuyorum, yalnız kalışınızın ruhunuz üzerinde fena tesir yapmasını düşünüyorum. Bütün gece gözünüzü kırpmayacaksınız, zihniniz fena şeylere saplanacak. Sessizlik, ıssızlık insanı böyle yapar."

"Doğru ama çaresiz."

"O halde gideyim."

"Size bir konyak vereyim."

Kadeh dolusu konyağı bir çekişte bitiren Kaya, uzatılan şeker parçasını çiğneyerek rüzgâr ceketini giydi. Genç kadının tuttuğu lambanın ışığında kayaklarını taktı. Hazırdı.

"Allahaısmarladık, efendim."

"Selametle."

Binnur az sonra kapıyı, şu izbe hayatında ancak hoş bir hatıra kalacak olan delikanlının arkasından yavaş yavaş örttü, sürmeledi; geriye, yalnızlığına döndü. Fakat oturmadı, divana uzanmadı; ayakta duruyor ve tek bir şey düşünüyor: Yatağın başı ucunda asılı tabancayı.

Yusuf ona bu silahın nasıl kullanılacağını öğretmiş, hatta birkaç nişan talimi de yaptırmıştı.

Gözüne konyak şişesi ilişti; ağır ağır kadehi doldurdu. Bu, Kaya'nın demin içtiği kadehti, dibinde azıcığı kalmıştı. Hiç iğrenmedi; kendinden başka hiçbir şeyden iğrenmiyordu. Gencin yaptığı gibi bir çekişte içindekini boşaltıverdi.

"Ulvi'nin evinde de içmiştim," diye hatırladı. "Bambaşka, tertemiz, pek cici bir kızdım o zaman!"

Bir ses duydu. Acaba kendine mi öyle geliyor? Hayır, sertleşmiş karlar üzerinden yürünürken çıkan ayak sesleriydi bunlar... Alıştığı, öğrendiği ses. Gelen Yusuf'tan başka kim olabilir?

Kapıyı açtı, dinliyor. İçeriki odanın lambası, ara kapıyı örtmediğinden dış kapının önünü lüzumu kadar aydınlatıyordu; eğer tabanca elinde olsaydı kurşunların boşalacağı hedefi iyice görecekti. Seslendi:

"Sen misin Yusuf?"

"Benim, Kaya!"

Binnur az daha delikanlının göğsüne atılacak, ellerine sarılacaktı. Asıl vaziyetini unutmuş, kendisini elinde silahla bekliyor sanmıştı. Yalnız kalmaktan öylesine korkmuştu ki, bütün vücudunu sarsan bir titreme arasında dayanacak bir yer arıyordu; bulamasa düşecekti. İşittiği sese hâlâ inanamıyordu:

"Siz misiniz? Siz mi geldiniz? Siz misiniz gelen?" diye arka arkaya soruyordu. Kayaklarını yüklenmiş halde kapı önünde beliren Kaya:

"Gidemedim," dedi. "Ne yürümek mümkün, ne kaymak... Zaten kayağımın teki de çatladı, kaza atlattım. Donmaktan korktuğum için dönmeye mecburdum. Bu donda babam da gelemez, imkânsız!"

"Topallıyorsunuz."

"Biraz... Topuğum incindi galiba."

Yüzü sapsarı, dudakları belirmiş, topallıyor da... Binnur kolundan tuttu:

"Bana dayanınız. Çekinmeyiniz, yaslanınız," dedi.

Kaya denileni yapmaktan utanıyor gibi uzaklaşmaya çalıştı. Kimbilir yolda, karlarla tepişirken zihninden neler geçirmişti! Binnur bu hali bilirdi; Erbil de öyle yapardı, birbirlerini bir müddet görmeyip tekrar karşılaştıkları zaman uzakken kurduğu hayallerin tesiriyle kızarır, bozarır, alışıncaya kadar utangaç dururdu.

Binnur ısrar etmedi; zaten kendisi de Kaya'yı vücuduna yaklaştırmaktan çekinmişti; zira odada çay içerlerken toy delikanlı bir ara gözlerini kayısı renkli dar yün bluzuna fazla dikmişti; o kadar ki genç kadın üşümüş gibi yaparak sırtına bir şal almış, göğsünü gizlemişti. Bunları düşünerek de Yusuf'un dönmesini istedi.

Bir ara kendisinden şüphelendi bile:

Eskisi gibi değilim galiba... Erkeğin bir kadına ne vereceğini bildiğim için bakışlarım değişmiş, düşüncelerim de. İstemeye istemeye zihnimden bir şeyler geçiyor. Yusuf beni cinsi tarafımdan fazla hassas hale getirmiş; bunun artması başıma daha başka işler de açabilir, diye söylendi. Kayısı rengindeki yün örtülü göğsünü tekrar şalla örttü; delikanlının önüne arkalıksız bir bodur iskemle uzattı:

"Ayağınızı bunun üstüne koyunuz," dedi. "Yüksekte tutmanız iyi gelir."

"Sizin rahatınızı kaçırdım. Bilir miyim? Babama bir sürpriz yapacağımı sanmıştım."

"Şu battaniyeyi örtünüp azıcık uyumak istemez misiniz? İhtiyacınız var."

"Pek mi yorgun görünüyorum?"

Kaya, genç kadına dayanıksız bir erkek tesiri yaptığından dolayı, belli ki telaşa düşmüştü, gene saflıkla ve biraz da kıskançlıkla:

"Babam başka türlüdür," dedi. "Şimdi gelse yorgunluğundan renk vermez. Onunki daha ziyade inadından, onurundandır ya!"

"Ama çok dinç, çok sağlamdır."

"Enerjisini dağ başlarında boşuna harcıyor. İnsan içine karışsa neler olmaz, neler yapmazdı!"

Binnur sustu. Kaya biraz bekledikten sonra dedi ki:

"Kendisini teşvik etmelisiniz, cemiyete karışmalı. Siz de burada boyuna kalamazsınız, çekilmez doğrusu. Hiçbir şey karşılığı tahammül edilmez şu ıssızlığa! Bir gün birdenbire muhakkak kaçacaksınız. Babam için tekrar yalnız kalmak pek fena olacak. Haydi, sizinle nerede olsa yaşanır diyelim; buna bir diyeceğim yok. Ama gittiğiniz zaman bıraktığınız boşluğu bir düşününüz. Dehşet, vallahi!"

Önceleri çekingen, utangaç görünen delikanlı, şimdi konuşkan, konuşması arasında da epeyce cüretli olmaya başlamıştı. Sözleri imalıydı; güzel kadını öven kapalı ifade şekilleri buluyordu. Binnur:

"Uyuyunuz," dedi. "Uyumak iyi gelir."

Yan odaya geçti. Sinirli sinirli dolaşıyor, kendi kendine söyleniyordu:

Beni pek beğendi, ama hürmet hissi duymuyor. Babasının metresine de saygı beslemez ya! Burada onunla yaşama-

ya katlanan bir mahluk ne olabilir ki? Kasaba barlarından bezmiş, azıcık dinlenmeye gelmiş bir aşüfte. Yarın başını alıp gene eski hayatına dönecekti. Böyle bir kadına hürmet mi duyacak? İçinden 'Amma da güzelini bulmuş! Nasıl da eline geçirmiş, kandırmış? Babam yamandır vallahi!' diyordur. Kıtasına dönünce arkadaşına anlatacaktır. 'Görmeliydin dağ evine kapattığı kadını! Film yıldızları gibi bir şey... Zaten ikisinin orada geçirdiği hayat tam bir macera filmi!' diyecektir. Şimdi üzüldüğü şu muhakkak: Bu macera filminin kahramanı kendisi değil, babası!

Kapıyı usulcacık aralayıp baktı. Kaya doğrulmuş, arkasını yastıklara dayayıp oturuyor, düşünüyor. Binnur konuşmak, derdini dökmek ihtiyacında. Bir aydır Yusuf'tan başka insan yüzü görmemiş, ona açılmaktan çekindiği için düşüncelerini daima içinde biriktirmiş, dolu hale gelmiştir. Boşanmak, ferahlamak lazım.

Geldi, karşısına oturdu; başlangıca lüzum görmeden; sanki bir suale cevap veriyormuşçasına dedi ki:

"Ben, pek haklı olarak sandığınız gibi bir bar kızı değilim, Kaya Bey!"

Öbürü şaşırmıştı. Bir şeyler söylemek istedi; genç kadın meydan vermedi:

"Durun," dedi. "Dinleyin; bırakınız da içimi dökeyim. Haftalardır konuşacak kimse bulamadım, babanız sözlerimi ağzıma tıkıyor, susturuyor. Üzülmeye tahammülü yok."

"Çok egoisttir, bilirim."

"Ben temiz bir aile kızıyım. Ne olduğunu kendim de anlayamadım; tertemiz mesleğimi, iyi bir evlenme teklifini, bütün güzel şeyleri teptim, buraya geldim. Hem de baba-

nızı ancak bir kere gördükten sonra oldu bunlar. Yıllarca, aylarca sürüp giden bir tanışma, karşılıklı sempati, flört veya sözleşme hiçbiri olmadan!"

"Çok garip, doğrusu. Yaptıklarınıza pişman mısınız şimdi?"

"İşte bunu da anlayamıyorum. Pişmanlık nöbet nöbet geliyor, nöbetler kısa sürüyor; ara verince kendimi mesut sanıyorum. Hayır, sanmıyorum; gerçekten saadet duyuyorum."

"Peki, o? O ne halde?"

"İlk günlerinde olduğu gibi... Daima somurtkan, sert, fakat..."

"...Fakat sevdiğini anlıyorsunuz, değil mi? Onun sevgisi budur, hepimizi öyle sevdi; daima şüpheye düşerek, aksini düşündürüp üzüntü vererek... Güçtür geçinmek. Hayatınızın burada, bu şartlar içinde devam etmesine imkân yoktur, fikrindeyim. Bir an evvel yerinize, eski hayatınıza dönmeye bakın. Yazık ediyorsunuz gençliğinize!"

"O iradeyi kendimde bulamıyorum, yapayalnızım."

"Yardım bana düşmez... Ama aileniz içinde yahut dışında sizi gerçekten seven biri muhakkak vardır; nüfuzlu veya size bağlı bir insan... Onu çağırınız. Yok mu böyle biri?"

"Var, hem de beni çok seven biri."

Binnur'un aklına birdenbire Erbil gelmişti.

"Durmayınız, ona yazınız."

"Size bir mektup versem şehre inince postaya atar mısınız?"

"Demin de söyledim, bu işe benim karışmam doğru olmaz, değil mi efendim?"

"Haklısınız, affediniz."

Genç kadın ellerini kavuşturup bitkin halde sustu; fakat biraz sonra Kaya'nın odada heyecanlı heyecanlı dolaşması dikkatini çekti. Sordu:

"Topuğunuzun ağrısı geçti mi? Artık topallamıyorsunuz."

"O sözlerin aslı yoktu. Döndüğüme kızmayınız diye aklımca bir şey uydurmuştum. Zaten yol da açık; gidebilirdim; kayağım da sapasağlam."

"Niye gitmediniz?"

"Sizden dolayı... Yalnız bırakmayı vicdanıma yediremedim. Bir sebep daha vardı, vaziyeti bilmediğim için –artık söyleyebilirim– ayrılmak da istememiştim. Hata ettiğimi şimdi anladım. Mektubu çabucak yazınız, alıp hemen gideceğim. Babama benim geldiğimi katiyen söylemeyiniz... Yahut deyiniz ki: 'Geldi, durmadı, ters yüzü dönüp gitti.' İlave edebilirsiniz: 'Tuhaf bir çocuk, bir türlü içeriye girmedi.' Yarın şafakla misafirhaneden kaçacağım. Bir daha yüzümü göremez. Size karşı pek fena hareket etmiş; o yaşta yapmamalıydı bunu."

Binnur'un kımıldamadığını görünce:

"Ne duruyorsunuz," dedi, "mektubu yazsanıza!"

"Yazacak halde değilim."

"Adresini veriniz. Ben imzasız bir mektup yollarım. Yardımınıza koşmasını söylerim. Belki de daha tesirli olur."

"Çok iyi kalplisiniz ama adresi de vermeyeceğim."

Kaya durdu. Genç kadının perişan yüzünü dikkatle süzüyor. Belli, hem acıyor, hem kızıyor. Neden sonra:

"O başka," diye homurdandı. "Ölesiye âşıksınız. Yapacak bir şey kalmıyor."

"Evet, yapacak bir şey yok."

"Ben ki bir ara sizi hemen alıp götürmeyi bile aklımdan geçirmiştim! Yalnız sizi kurtarmak için mi? Babamın ismini de skandaldan korumak lazımdı. Vaka yakışık almıyor... Suçlu da o. Allahaısmarladık!"

Kapının önünde başını çevirdi, hâlâ deminki vaziyette oturan Binnur'a dedi ki:

"Son defa söylüyorum, rica ederim adresi veriniz. Gelsinler, sizi çekip götürsünler. Büyülenmiş gibisiniz, iradeniz kalmamış, hastasınız. Yazık, yazık!"

Cevap alamadı; kadın kımıldanmıyor. Geri dönmek, sarsmak, zorlamak ister gibi bir tereddüt geçiren delikanlı, ısrarın fayda etmeyeceğini anladı; kayakları kaptı, kapıyı vurup çıktı.

Binnur kımıldanmamakta ısrar ediyor.

V

Şubat ortasında durgun, güneşli bir öğle zamanı. Kayaklarla çıktıkları gezintiden henüz dönmüşler, yemek hazırlıyorlardı. Uzaktan bir uğultu duydular. Yusuf kulak verdi, sonra:

"Bir uçak," dedi, "havada motor sesi."

İkisi de kapıdan fırladılar, göğü araştırıyorlar. Güneş gözlerini aldığından ellerini siper yaparak her tarafa bakıyorlar. Nihayet batı tarafında gittikçe büyüyen bir karaltı seçtiler.

"Bu askeri bir uçak. Ne arıyor Kocadağ tepesinde?" diye

söylenen Yusuf, sanki malikânesine tecavüz edilmiş gibi sinirlenmişti. Uçak kendi hizalarına çevrildi, dosdoğru geliyor, boyuna alçalarak. Artık sesi kulakları tırmalamaktadır, içindeki pilot bile görünüyor.

Evin tam üzerinde birkaç defa döndü. Her dönüşte yere daha da yaklaşıyor. Binnur sordu:

"Belki iner, fakat karlara gömülür; bir daha kalkamaz. Helikopter mi ki insin. Bu işte bir tuhaflık var."

O tuhaflık da oluverdi; uçaktan bir şey koptu; hayır, bir şey atıldı. Atılmasıyla beraber makine uzaklaştı, yükseldi, döndü, geldiği tarafın yolunu tuttu.

Atılan şey yüz metre kadar öteye düşmüştü; karların üzerinde duruyordu. Genç kadın ileriye koşup görmeye giden âşığının arkasından bağırdı:

"Belki patlar, dur, geri dön!"

Ama kendisi de yumuşak karlara bata çıka, güçlükle koşmaya başlamıştı. Yusuf eğilmiş, düşeni almış, elinde tutarak şaşkın şaşkın seyrediyor. Nihayet Binnur da yanına geldi; o da bakıyor: Bu, selofan kâğıda sarılmış bir buket! Ucundaki sicime de iri bir at nalı bağlanmış. Ağırlık olsun diye...

Kâğıdı çözdüler, çiçekler meydana çıktı. Bunlar iri şıngıllı fulyalardı. Kart, yazı, başka bir şey yok.

Yusuf kaşlarını büsbütün çatarak soruyor:

"Kim yolladı? Kim yapar bu münasebetsizliği? Bizimle alay eden biri var. Kimdir, dersin?"

"Bilir miyim ben?"

"Herhalde bize attılar. Mühendis'in alayı mı acaba? Başka kim yapar? Odur, onun tertibi!"

Fulyaların narin saplarını avucunda eziyordu. Binnur:

"Hemen fena mana verme," dedi. "Belki bir dost hediyesidir."

"Benim dostum yok. Zaten çiçeği sana göndermişlerdir."

"İkimize birden niçin olmasın? Rica ederim, dokunma onlara. Çiçeklerin ne kabahati var? Evi süsler, bize bahar havası getirdi. Alay için çiçek atılmaz. Yanlış düşünüyorsun."

"Pek istiyorsan sen al, götür, sakla. Benim gözüm görmesin!"

"Ben alacağım."

Aldı, kokladı, bir daha, bir daha... Sonra gerisin geri döndü; eve doğru yürüyor ve içinden diyor ki:

Bunları Kaya gönderdi, uçaktaki kendisi değildi, anlaşılan pilot bir arkadaşına verdi. Kimbilir ne kadar yalvarmıştır. O da bir kaçamak yaptı, getirip tam evin üzerine attı. Beni unutmamış. Unutmamış değil, daima düşünmüş. Belki acıdığı için... Belki de hem acımasından, hem de sevmesinden. İyi ki eve geldiğini Yusuf'tan saklamıştım. Yoksa şüphelenirdi. Ulvi'den bilsin, ziyanı yok.

O beklenmedik ziyaret gecesi, Kaya gittikten biraz sonra Yusuf dönmüştü. Gecikmesine mazeret olarak da sadece, "Köylüler akşam yemeğine alıkoydular," demişti. "Benim karnım tok."

Masa üzerindeki konyak kadehi gözünden kaçmamıştı. Hatta şüphelenmeden bunu doldurmuş, içmişti; oğlunun ve Binnur'un müşterek kadehinden! Şu var ki, o kısa ziyaret, o dert yanma ve derdine ortaklık genç kadının günlerce pek tatlı avunmasına yaramıştı; bir kuvvet bile olmuştu. Diyordu ki:

Şayet bir gün buradan kaçıp kurtulmak lazım gelirse, ilk önce Kaya'ya gider, bulurum. Uçaksavar kıtasındaymış, şehir civarında... "Hemen babanın yanına koş, yalnız kaldı, avutmaya bak," derim.

Binnur kurtulma kararı aldığı zaman bile gene de âşığını terk edilmiş hale sokmaktan üzüntü duyuyordu. Acaba Erbil'e haber göndermeli miydi? Gönderse gelir miydi? Asıl mühimi, bu gelişi bir şeye yarar mıydı? Kaya kendisine beraberce gitmeyi teklif edecek gibi davrandığı zaman yerine mıhlanıp kalmamış mıydı? Erbil gelince başka türlü hareket edeceğine hiç de güvenemiyordu.

Kaya iyi görmüş, doğru anlamıştı. Yapacak bir şey yoktu. Böyle söylemekle beraber Binnur fulya demetini göğsüne bastırarak eve girdi. O çiçeklerle ev, genç misafirler gelmiş gibi oluyordu; sanki sesleri vardı, hareket ediyorlar, odadan odaya koşuyorlardı; kulübeye şenlik getirmişlerdi.

Pilot attığı buketin alındığını gördü; beni de gördü. Şimdi yere inince sabırsızlıkla bekleyen Kaya'ya müjdeyi vermiştir. Acaba Kaya işi ona ne şekilde anlattı? Herhalde babasının metresine yolladığını söylememiştir; bir şey uydurmuştur. İçli bir çocuk o... Pek müteessir olmuştu. Babası gibi çapkın da... Bakışları ateşliydi. Gözlerini nasıl da göğsüme dikmişti! Ayıramıyordu. Gönderdiği fulyaların şimdi kucağımda yattıklarını bilse bari!

Kullanılmayan geniş ağızlı bir toprak testiye çiçekleri yerleştirdi, su koydu, fakat meydanda bırakmadı. Yatak odasında, önü perde ile örtülmüş raflı bir dolap vardı, oraya sakladı.

Her gün suyunu değiştirip, ara sıra saplarını makasla

kesiyor, Yusuf evden gidince pencere camı önünde güneşe koyuyor, yaşatmaya çalışıyordu. Nihayet soldular. Atmaya kıyamadı, soba yanında kuruttuktan sonra kâğıda sarıp bavulunda sakladı.

Güzel havalar uzun sürmemiş, kış mevsiminin sonuncu büyük ve sürekli kar fırtınaları Kocadağ'ı kasıp kavurmuştu. Binnur ile Yusuf iki hafta evlerinde kapalı kaldılar; az konuşup çok düşünerek, ara sıra bezik oynayıp darılmalar ve barışmalarla yenişip sevişerek...

Bazen saatlerce her biri bir köşede kendi iç âlemlerine dalıyordu. Genç kadının zihnini aşağıda bıraktığı hayat artık fazla meşgul etmiyor; o, daha ziyade iki sahnenin tesiri altındadır: Kaya ile karşılaşması ve uçaktan atılan fulya demeti.

Kocadağ'da yerleşmeden önceki çehreler gittikçe sönükleşip hemen hemen silinmiştir; hatırlar gibi olduğu dekorlar da öyledir. Ancak bunlardan bir tanesini öfke ile anmaktan, zihninde yaşamaktan kurtulamıyor: Ulvi ile beraber evine gittikleri gece pencere önünde yarı sarhoş bir halde muhabbet, hatta daha ilerisini umarken Mühendis'in teşebbüse geçmemesi.

Beklediği olsaydı, aklınca Kar Adamı'nın baskısından sıyrılacak, nişanlısına bağlanacaktı. Nihayet bir fahişe değildi; Ulvi erkeği olduktan sonra birkaç gün içinde ona ihanet edemezdi; Yusuf'un peşine takılıp dağa çıkmayı göze alamaz, nefsinden utanır, böyle bir ihtimali düşünmekten bile irkilirdi.

Kabahat Ulvi'de, diyordu. *Daha hararetli, daha heyecanlı hareket edecekti. Kafile ile gittiğimiz gün yolda o hararet, heyecanı göstermişti; ben de pek ala hoşlanmıştım,*

hatta misafirhanede Bercis'i kıskanmıştım. İdare edemedi, budala!

Kendisini haklı bulup mühendise haksız olarak kızarken, Kaya'yı şefkatle düşünüyordu:

Belki de ümitsizliğe düşmemiştir, muhakkak başka çareler arıyordur. Hele fırtına dinsin, karlar otursun, yol açılsın, yeni bir deneme daha yapacaktır. İlk haber Kaya'dan gelecek, diye söyleniyordu. Kaya'da babasının gençliğini buluyordu; belki de delikanlıya bundan dolayı yakınlık duyuyordu. Sevebileceğine hükmettiği dakikalar oluyordu, diyordu ki:

Onda körpe, masum, fakat gene de cesur, inatçı bir Yusuf var. Yusuf gibi o da beni görür görmez sevdi. Ümide kapılarak değil, sırf bu sevginin verdiği kahramanlık hissiyle bir şeyler yapmak, sevdiği kadını kurtarmak istiyor; hatta Erbil'e gidebileceğimi hesaba kattığı halde!

Bir gün başka türlü düşündü:

Kaya babasına garaz, babasını kıskanıyor; kendisinin de beğendiği taze, güzel bir kadını ona çok görüyor; ille mahrum kalmasını istiyor. En doğru tahmin bu: Kin ve kıskançlık.

Böyle muhakemeler yürütmekle beraber, hiçbir kuvvetin onu artık yerinden koparamayacağı kanaati sarsılmıyordu:

Gitmekle kurtulur muydu sanki, diyordu. *Dönüp gelecektim. Onsuz yaşayamam.*

Bu, başlangıçta işlediği hatayı mazur göstermek için kendisine yaptığı bir telkindi.

Günün birinde hava açtı; evden çıkabildikleri zaman genç kadın göz kamaştırıcı ılık güneş altında serili kar yığınlarının haşmetli manzarasına hayran kaldı. Bu dünya sadece

iki renkliydi; yarısı laciverde çalan duru mavilikte gök, öbürü bembeyaz yer... Ve bunların arasında kendisi ile Yusuf.

Bir başka çeşit Adem ile Havva olduk! Arzın böyle bir bucağında, tam manasıyla yapayalnız sevişmek hangi âşıklara müyesser olmuştur? Şu asırda kim bunu göze alır?"

Diyor, macerasının eşsizliğinden hem övünüyor, hem de heyecana gelerek Yusuf'a sokuluyordu. Başladılar uzun, yorucu kayak gezintilerine. Binnur işi epeyce ilerletmişti; yıllarca idman isteyen bu sporun gene de acemisi sayılmakla beraber, genç kadına kayak kullanamıyor denilemezdi.

Bir gün Yusuf'u geride bırakmış, son süratle giderken onun bağırdığını işitti, hızını azalttı; nihayet durdu. Beriki de yetişmişti; telaşlıydı.

"Ne oluyor?" diye ona sordu.

"Bu tarafa gidilmez, dön geri! Bir daha da dikkat et. Orada Kocadağ'ın en tehlikeli uçurumu vardır. Sinsi bir uçurum... Farkına varmadan yuvarlanıp gider insan! Şimdiye kadar dibini gören yok. Birinci Dünya Harbi'nde Almanlar gelmişler, derinliğini ölçememişler; güya deniz hizasından aşağı imiş, içinden kaynar bir su akar, sonra yerin altında kaybolurmuş. Bunlar belki mübalağa ama düşen biri aşağıyı bulmadan hava tazyikiyle ölür muhakkak!"

Yusuf yolu değiştirdi.

"Gel," dedi, "mademki buralara kadar uzandık, sana aşağıdaki şehri seyrettireyim. Orası dağın yalnız bu noktasından bakılırsa görülür, ancak bu saatte, bu havada."

Binnur istemedi; uçurumun bulunduğu yere iyice nişan koydu; döndüler. O, güneş çıkalı beri, dört gündür gökte uçak sesi bekliyordu, yahut kapı açılıp içeriye Kaya'nın giri-

şini. Dört gün daha geçti, hava tekrar kapandı; kar yağmaya başladı. Ümidi boşa çıkmıştı.

Neden yalnız Kaya'yı veya ondan gelecek selamı bekliyordu? Kendisi de buna şaşıyordu. Hava tekrar açılınca gene ümide düştü. Diyordu ki: *Bu sefer muhakkak gelecektir, gelmese de haberini alacağım.*

Yeni güneş ilk defa kar yığınlarını koflaştırmış, yığınlar evin önünde incelmiş, hele sıcak bir rüzgâr esmeye başlayınca bazı kısımlarda kayalar meydana çıkmış, daha sonra yer yer toprak da görünmüştü. Kış bitiyor muydu? Yusuf:

"Daha aylar ister," diyordu. "Mart çok sert geçer, büyük fırtınalar olacak, ta nisan sonuna kadar. Karın kalkması haziran ortasını bulur. Haziranda da yağdığı olur ya... Zaten tepedekiler hiç erimez. Burada daima kar göreceğiz."

Gördüler, hem de bütün pencereleri örtüp evi bir Eskimo izbesine benzeten en kalınını. Binnur, aklına Kaya'nın gelip kendisini arayacağını koyalı beri bezginliğinin arttığını duymaktadır; sanki yalnızlık ve ıssızlık hissi delikanlının geldiği gün başlamıştır. Gözlerini onun uzanıp uyumaya çalıştığı divana çeviriyor, yüzünün hatlarını zihninde belirtmeye çabalıyor, kendinden soruyor:

Niçin Kaya'yı düşünüyorum, arıyorum, onunla dönmediğime üzülüyorum da, Erbil'i hiç aklıma getirmiyorum? Getirdiğim vakit üzerinde durmuyorum? Şayet babasından önce oğlu ile karşılaşsaydım, acaba onu mu sevecektim?

Kaya olduğu için değil, âşığının çocuğu olduğundan dolayı, öbürünün muhabbetiyle delikanlıya alaka duyduğunu düşüne düşüne anladı; bir yükten kurtuldu.

Binnur'a göre Yusuf eğer sevgilisini yanına alıp şehre

inmiyor, tekrar madenciliğe girmiyor, onunla evlenmeye yanaşmıyorsa, bu, cemiyete karşı duyduğu nefrettendir. Biliyor ki insanlar arasına tekrar karıştığı zaman çeşitli üzüntüler, hayal sukutları, iğrenç ihtiraslar birbirini takip edecek... Başta kıskançlık.

Beni her erkekten kıskanacak, diye söyleniyor. *Bu adamın kıskançlığı delilik derecesinde! Hakkımda belki de şöyle düşünüyor: "Bir kere yapan bir daha yapar, hem de daha müthişini! Maceracı ruhlar için kanmak yoktur." Benim onu sevdiğimden fazla o beni seviyor.*

Sevdiği erkeği yükseltmek gayretiyle kendisini küçük görecek kadar âşık olduğunun farkındaydı. Bazen şuurunu topluyor:

Yalan, diyordu. *Yusuf'u gittikçe daha seviyorum. Âşıkları birbirlerine daima güzel sözler söyleyerek, birbirlerine dil dökerek sevişen çılgınlar sanırdım. Öyle değilmiş, hayalimizdekine benzemeyen vahşi manzaralı, hayvanlarınkini andıran aşklar da oluyormuş. Asıl sağlam, tabii aşk bizimki! Böylesi herkese nasip olamadığı için hastalıklı insanlar platonik, santimantal gibi isimlerle uydurma manalar katarak miskin alakaları yükseltmeye, değerlendirmeye çalışmışlar; hakikisini, tabiisini de alçaltmaya!*

Cisimleri de tatmin ettiğinden dolayı, bir aşkı küçültmeye kalkanlar Binnur'a göre öyle olanından zevk duymamaya mahkûm, eksik yaratılmış insanlardır. Tabiatın emrettiğini kayıt ve şart gözetmeden en mükemmel şekilde yerine getirenlere hakiki âşıklar denir. Yusuf'la kendisinin de yaptıkları budur.

Ben uslu, körpe, sevilmeye muhtaç bir kızdım. Yusuf'u

gördüm, onun için yaratıldığımı anlayınca pazarlıklar girişmeden, mücadeleye lüzum görmeden, vaatleri beklemeden, utangaçlığa kapılmadan kendimi teslim ediverdim; sevdiğime verdim. Bu, aşkların en tabiisi değil de nedir? Ne yapmalıydım? Birtakım adi hesaplar düşünerek kendimi istemeye istemeye Ulvi'ye mi feda etmeliydim? Asıl o zaman satılmış bir kadın olmayacak mıydım? Beni ayıplamak değil, beğenmek ve taklit etmek lazım. Satılmışlara benzememek için sevdiğimi seçtim, dağ başlarında mahrumiyetlerin envaına katlanmayı göze almak pahasına yaptım bu işi! Ama sevdiğim erkek herkesin kabul edeceği şartlara uygun bir hayat sürmüyormuş... Gene herkesin uyduğu şartlarla buluşmamışız... Ben aldığım zevke bakarım. Kaç kişiye öylesini tatmak müyesser olmuştur?

Karlara gömülü kalmanın ıssızlığı ve biteviyeliği nihayet Binnur'a fena ihtimalleri de düşündürüyordu: Bu aşkın ve tadın tükendiği günleri, sonunu.

Yapacağım şey, gideceğim yer belli... Ne sade suya aşk artığı ile nefis körletme, ne de eski hayata dönüş! Bir gece kar fırtınasına karışırım, şimdiye kadar kimsenin dibini görmediği sinsi uçuruma doğru yürürüm. Olur, biter.

Kendini kayaklar üzerinde son hızla oraya doğru uçup giderken görüyor. Yaklaşınca gözlerini kapayacak ve birdenbire yok oluverecek... Dibine varmadan hava tazyikiyle ölüm... Binnur'dan eser kalmayacak.

Asıl bu iyi, diye söyleniyordu. *Bir anda sır oluvereceğim. Ortada yaralı bereli, kırık dökük bir ceset bırakmayacağım. Ölümümü ve ölümü gören olmayacak. Bunun göğe çekilmekten farkı ne?*

Daha iyisi bile olacaktı: Uçuruma Yusuf'la yan yana gideceklerdi. Doğrusu böylesiydi, başkalarına çirkin görünen maceraları ancak bu suretle masallardakine benzeyen bir şekilde sona erecekti: İki sevgilinin iz bırakmadan kaybolu-vermeleri! Ne güzel, ne kadar esrarlı, adeta din kitaplarında yer almaya yakışır bir bitiş. Bir bitiş ki devam ettiği hissini, imanını verebilir.

Tasarının teferruatını bile hazırladı: Daha evvel kulübeyi ateşe vermek lazımdı, karların en taşkın olduğu, savrula savrula yağdığı bir gecede ve sonuncu sevişmenin sarhoşluğu içinde! Karlı dağdaki bu ateşi el ele vermiş, gözleri ve yüzleri yanarak yakından seyredeceklerdi... Kül haline gelinceye kadar. Sonra...

...Sonra karanlık bize olduğundan daha karanlık görünecek... O karanlığa dalacağız. Soğuk da daha soğuk gelecek... İçine atılacağız. Ötesi ne karanlık, ne soğuk. Renksizlik ve hissizlik!

Binnur bunları düşünürken Yusuf'a baktığı oluyordu. Belki o da koltuğa geçip ocağa karşı piposunu içerken aynı şeyleri düşünüyordu. Cemiyetten nefret eden bir adama bundan daha münasip bir ölüm olamazdı. Cemiyete ne evini, ne sevgilisini, ne de mezarını bırakacaktı. Aşka kayaklarıyla gelen Binnur da ölüme gene kayaklarıyla, uçarcasına gidecekti.

"Daha üç ay önce böyle bir akıbeti aklımdan geçirebilir miydim?" diye söyleniyordu. "O zaman herkese benziyordum, şimdi iki manasıyla da yükseklerdeyim."

Kendisine telkin yapa yapa ve âşığının fikirlerini benimseye benimseye nihayet Binnur da cemiyete düşman kesilmişti. İşittikleri, okudukları, gördükleri, bu cemiyetin büyük

aşkları çekemediğini göstermiyor muydu? O aşklar cemiyetin hatalı göreneklerine ve insanların adi ve mahdut görüşlerine uymayacak kadar yüksekti; umumi havsalaya sığmıyordu.

Yusuf hepsini bildiği için uzaklaştı ve tek maşukasını bulunca onu da uzaklaştırdı, yanına çekti. Cemiyetin erişemeyeceği kadar yüksekte son haddine kadar burada kalacağız; vahşice sevişeceğiz; böyle bir zevke kötü cemiyeti feda edişim ne iyi oldu! Artık Kaya'yı da aramıyorum; aradığım, beklediğim kalmadı... Yusuf'u sevmekten, Yusuf tarafından sevilmekten başka! Kaya'nın veya Erbil'in aşkları? Ne basit, ne şahsiyetsiz şey bunlar...

Hele Ulvi'yi hatırlayınca mevzuyu hemen değiştiriyordu. Fakat bazen bunu yapamıyordu, dalıveriyordu. Şüphe yoktu ki Amerika seyahatinin, refahlı şehir hayatının, ilk düşündüğü gibi konforlu evin hayallerinden kolayca sıyrılmak güçtü. Danslı çaylar, kokteyller, balolar, müzik, plaj, beğenilmek, ufak tefek flörtler, yeni yeni elbiseler, bunların hepsi hoştu, çok renkli, eğlenceliydi.

Ama sevmediğim bir erkeğe katlanma karşılığı... Yusuf'tan aldığım hazzı hiçbir zaman tadamamak şartıyla, diyor, fazla tesir altında kalınca âşığının yanına koşuyor, okşanınca yatışıyor, yaptığından gurur bile duyuyordu. Böyle bir gününde ona sormuştu:

"Benden bıkarsan ne olacak?"

"Bıkmam, sen de benden bıkmayacaksın. İnsanlar müşterek yaşanılan yerlerde birbirlerinden bıkarlar, başkalarını görerek, başkalarını görünce yeni arzulara kapılarak!"

"Farzet ki burada da bıkmak mümkündür; bıkmak, yahut tedavisi olmayan bir bezginlik duymak."

"Olmayacağını bildiğim şeylerle kendimi yormak istemem."

"Ben böyle bir ihtimali düşündüm. Bıkmak değilse de bezginliğe düşmek."

"Aşağıya inersin, hürsün, her şeye rağmen yeni bir hayat kurabilirsin."

"Evet... Aşağıya ineceğim, ama çok aşağıya, uçurumun dibine. Benimle beraber gelir misin? Fazla konuşmadan, işaretimi alınca, tam itaatle?"

Gür kaşları çatılan Yusuf, biraz düşündü, sonra Binnur'u hoyratçasına yakaladı, göğsüne bastırdı:

"Öyle yaparız," dedi, "birlikte ineriz. Zaten ben de onu düşünmüştüm. Fakat söz ver, beraber, aynı dakikada olacak bu iş... Ne ben senin arkandan, ne de sen benden sonra! Bir anda, yan yana! Hem de birbirimizden büsbütün bıkmadan, tam kıvamında, en taşkın aşk halinde, elinin bir işaretiyle!"

Güneş tekrar görününce, kayak gezintilerine çıktılar. Acayip bir hayattı onlarınki. Birbirlerine küskün gibi duruyorlardı; fakat bu küskünlük şiddeti artan sevişmelerle duraklıyor, yeniden başlıyordu.

Bir gün, en taşkın muhabbet faslının Binnur'u yedi kat göklerde gezdiren tatlı gevşekliği henüz devam ediyordu; bir kayak hışırtısıyla yerlerinden fırladılar. Kapının vurulduğunu duyunca da çarçabuk bir şeylere büründüler.

Gelen, misafirhane bekçilerinden Harun Efendi'ydi. Yusuf avluda memnun olmamış bir tavırla ona soruyor:

"Hayır ola? Bir şey mi var?"

"Hayırlar... Bir yolcu gelmişti dün akşam... Tanımadığımız biri, dağcılardan değil..."

"Ey! Çabuk söyle!"

"Sizleri sordu; sizi, hanımı."

"Kimmiş bu adam?"

"Hanımın akrabasıyım dedi."

"Peki, ne istiyormuş?"

"Şu mektubu yolladı size... Yok, hanıma yolladı, hanıma vermemi söyledi."

Binnur sarardı. Yusuf, bekçinin iç cebinden çıkardığı mektubu hemen almış, zarfı yırtmıştı. Göz gezdiriyor. Bitirdikten sonra kâğıdı hiçbir şey demeden genç kadına doğru fırlattı. Yerinden kalktı, gerindi, ağır ağır odadan çıktı. Bekçi diyor ki:

"Alıp okusanıza... Cevabı götüreceğim."

Eğildi, mektubu yerden alıp Binnur'a kendisi uzattı. Okuyor işte... Okuyor, ama anlamıyor gibi. Halbuki bu yazıyı, imzayı pek iyi tanıyor: Erbil yazmış, Erbil buraya gelmiş!

"Kardeşim Binnur,

Seferden yeni döndüm, meseleyi haber alınca seninle bir kere görüşmek icap ettiğini anladım. Misafirhanedeyim. Vasıta olmadığından oraya gelemiyorum; seni bekliyorum. Ümit ederim ki görüşmekten kaçınmazsın. Beni ikna edersen ben de babanla anneni iknaya çalışırım. En münasip hal şeklini birlikte bulacağımıza güveniyorum, kardeşim."

Binnur ayağa kalktı; Yusuf'u araştırıyor. Evin önünde ona yetişti, yüzüne bakmadan, suçlu sesiyle sordu:

"Gideyim mi? Sen ne diyorsun?"

Buna cevap vermiyor. O soruyor:

"Kim bu gelen adam?"

"Halamın oğlu."

"Necidir? Kaç yaşlarında?"

"Denizci... Vapur süvarisi... Benden birkaç yaş büyük."

"Tutkun mu sana?"

"Evet. Fakat ben değilim, hiçbir zaman olmadım, aklımdan geçmedi."

"Karışmam. Nasıl istersen öyle yap."

"Sen ne dersen onu yapacağım."

"Git, konuş. Artık bitsin bu iş!"

"Evet ama, beni gelip alman lazım. Yalnız başıma dönemem, yokuşları kayakla çeviremiyorum."

"Kimsenin suratını görmeye tahammülüm yok. Seni Yalıntaş önünde beklerim, tam beşte... Şayet dönmeye karar verirsen terasadan işaret et, mesela mendilini sallayıver."

"Döneceğimi gayet iyi bilirsin Yusuf! Oraya gideceğime sözleştiğimiz yere giderim, beraber gideriz."

Binnur giyinmek için odasına girdi, makyajını tazeledi. Bunu çökkün görünmemek için yapıyordu, Erbil'e bedbaht kadın tesiri vermemeye çalışacaktı. Az konuşacaktı, fakat tok... Mazereti şu olacaktı: Aşk. Sözlerini hazırlıyordu:

Evet, diyecekti, *aşk bizimki. Bu karşılıklı aşkta her şey var: Tahakküm,*[1] *teslimiyet, isyan, öfke, şefkat, bütün hisler, birbirine en zıt olanları! Beni burada bir felakete uğramış sananlar öyle bir aşkın ne olduğunu bilmeyenlerdir. Artık onsuz yaşayamam. Yusuf'tan başka hiç kimsenin bana sevgiyi bu kuvvette, bu tatta vermesine imkân yoktur. Ah, sevişen iki ruhun birbirlerine katıldıktan sonra duydukları zevk! Sen bilsen bunu, Erbil!*

1 tahakküm: baskı, zorbalık, hükmetme

Tabiidir ki aklından geçirip kitap cümleleri şekline soktuğu o sözleri genç adama söylemeyecekti; kendine kuvvet vermek için tekrarlayıp duruyordu.

Odadan eldivenlerini almış, başında yün bere, yola hazırlanmış kıyafetle çıktığını gören Harun sordu:

"Gidiyoruz, değil mi? İyi ediyorsunuz. Gitmezseniz o bey dertlenecekti. Çok üzgün, dokusan ağlayacak adamcağız..."

Kapı önünde Yusuf'u bulamadılar; etrafı araştıran Binnur, aksi istikamette evden epeyce uzaklaşmış olduğunu gördü; elini sallayıp seslendi:

"Tam saat beşte, Yalıntaş önünde!"

Öbürü başını çevirmeden sadece hafif bir el hareketi yaptı, yürümesine devam etti. Kayaktakiler yolu tutmuştu. Önceleri düzlükte ağır gittiler, tepeyi bulduktan sonra hızlandılar. Sırtı aşınca misafirhane aşağıda göründü. Şimal Denizi'nde makinelerini stop etmiş bir buzkıran vapuruna benziyordu; pek az kısmı meydanda idi, bacasından çıkan gri renkli incecik duman, sivriliğine göğe uzanıyor, bacadan çıkmıştan ziyade oraya girmeye çabalıyormuş gibi bükülüp duruyordu.

"Misafir çok mu?"

"Çoktu, bu sabah gittiler. İki ecnebi, bir de sizin akraba kaldı, ama yarın gelecekler yirmiden fazla."

"Zeria Hanım hiç görünmedi mi?"

"Manisa'ya nakletmiş dediler."

"Mühendis Ulvi Bey de gelmedi, değil mi?"

"Bir kere gelmişti galiba... Derviş Usta, kızı, evkaf müdürü, falan. Çok kalmadılar. Mart başındaydı, zannım."

Binnur baktı ki demin hazırladığı cümlelerden hiçbiri zihninde yer etmemiş, yenilerini söyleyeceğe de benzemiyor; kafası tamamen durmuş. İşte bu halde misafirhane önüne geldi ve kendisini kapıya çıkıp yolunu gözleyen Erbil'in karşısında buldu.

Genç adam ondan daha bitkin haldeydi. Birbirlerine el uzatıp uzatmamakta ikisi de tereddüt ettiler. Erbil:

"İçeriye girelim," dedi, "kâtibin odasına."

Girince Binnur gözüne ilişen ilk sandalyeye oturdu, nefes nefeseydi, göğsü kabarıp iniyor. Fakat tuhafı şu ki ürkmüyor, Erbil onu ürkütemiyor. Yusuf'un yanındayken duyduğu cesaretsizlik, daha doğrusu sünepelik üzerinde yok. Söze başlayan da kendisi:

"Teşekkür ederim," diyor, "görüşmek için buraya kadar gelmişsin... Ama bir faydası olmayacak. Beni artık yok saymanız daha doğru. Yok saymalı, aramamalı. Bütün söyleyeceklerim bundan ibaret. Neler konuşsak netice değişmez."

Delikanlı, içi hüzün dolu bakışlarını kadından ayıramıyor. Neden sonra kendini azıcık topladı ama kımıldayan dudaklarından çıkan sözler duyulmadı; galiba sadece ismini tekrarlamıştı. Binnur:

"Evet," dedi, "hal ü keyfiyet bu. Yapacak bir şey yok... Hiçbir şey. Gördüğünü olduğu gibi söylersin. Beni sevenlere, bana güvenenlere karşı müteessirim ama pişman değilim. Anlaman lazım... Seviyorum. Bir görüşte sevdim, karşı koyamadım... Mücadele bile edemedim."

Erbil nihayet konuştu. Dedi ki:

"Beni buraya gönderen kimdir, biliyor musun? O adamın oğlu!"

Binnur şaşaladı.

"Geldi, beni buldu; vaziyeti anlattı. Anlattığına göre iş senin söylediğin gibi değil. Seninki aşktan ziyade, bir buhran, bir irade hastalığı, bir şuur aksaklığı! Şifa bulman için derhal buradan ayrılmalısın."

"Ben ona adresini vermemiştim, ismini bile anmadımdı."

"Hepsini tahkik etmiş, aileni, oturduğun yeri ve beni... Benim için söylediklerini de anlattı, Binnur! Eğer istersen hepsi düzelebilir. Hayatının bir hastalıktan başka bir şey olmayan bu kısmını tamamıyla kapatabiliriz; vakit henüz müsait. Topla kendini... İstanbul'a dönelim."

Binnur istemem manasına çenesiyle işaret etti.

"Seni başka bir yere götürürüm. Çok uzağa, aylarca sürecek bir seyahate çıkabiliriz. Ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde!"

Anlıyorum manasına başını salladı, ama kabul etmediğini de sezdirdi.

"Bu seyahat ve birlikte dönüşümüz bütün meseleyi halleder. Esasen vaka dallanıp budaklanmamıştır. İstanbul bir şey duymadı, duyamaz da... Hele dediklerimi yaparsan!"

"Yapamam, beni affet Erbil. İki sebepten yapamam: Biri onu bırakamayacağım için, ikincisi de artık bir başkasına layık olmadığımdan."

"O başkası böyle düşünmüyor."

"Bir gün gelir, düşünebilir. Cemiyet zalimdir, intikam almadan yapamaz; daima düşünecek. Sen de düşüneceksin."

"Hiçbir zaman aklıma gelmeyecek! Bunu pekâlâ biliyorsun."

Genç kadın, "Evet, biliyorum ama ne yapayım, ötekinden ayrılamıyorum," dercesine bir hareketle başını eğmişti. Erbil ona bu manayı verdi, ümitsizliğe düştü. Az sonra bir öfkeye kapılmıştı. Sertleşen sesiyle:

"Bu adama bir ceza lazım," dedi. "Gelmişken bir şey yapmadan dönmek olmaz."

Binnur başını kaldırdı, delikanlıyı yeni görüyormuşçasına süzdü. Uzun boyluydu, büsbütün adaleli olmuştu, sapasağlam görünüyordu; Yusuf'la boy ölçüşebilirdi. Eskiden soluk görünen yüzünü şimdi deniz seferleri sıcak bir esmerlikle canlandırmıştı. Yakışıklıydı doğrusu... Ayrıca öfkeli hali daha da yakışmıştı; bir genç kız tarafından sevilmemesi için hiçbir sebep yoktu. Kısa bir hülya geçirdi; sonra silkindi. Dedi ki:

"Vaka çıkarmayalım, Erbil... Kadere boyun eğelim. Onunla karşılaşmanı istemem; zaten haşin bir adamdır, bir dağ adamı!... Saat kaç?"

"Dört buçuk. Hemen dönüyor musun?"

"Öyle lazım. Durmamda ne fayda var? Boş yere üzülüyoruz."

"Üzülmek mi? Benim yüreğim parçalanıyor, Binnur!"

"Benim de Erbil."

Aralarında ilk defa ılık bir hava esmişti. Bunun tesiri altında kalan delikanlı, kapısı örtülü, penceresi yarı yarıya karla örtülmüş loş odadan da cesareti artarak birdenbire Binnur'un önünde diz çöktü, bir elini yakaladı; hem öpüp yüzüne gözüne sürüyor, hem de yalvarıyordu:

"Çocukluğum seni severek geçti, gençliğim de sevgin-

le dolu geçiyor. Bütün hayatım böyle geçecek. Binnur, yavrum! Sen benim için daima eski Binnur'sun, hiçbir vakanın değiştiremeyeceği Binnur! İradeni bul, silkin, ruhuna yeniden kavuş... Gidelim, kaçalım buradan! Benim olman için değil, ondan kurtulman için kaçtığını istiyorum. Bir şey söyle, cevap ver! Bu son fırsattır, ondan ötesi artık sonsuz bir felaket olacak."

Öpülen, okşanan, yüze göze sürülen elini çekmemekle beraber, genç kadın susmakta devam ediyor. Erbil, önünde diz çöktüğü, olgunlaşmış vücudun rayiha çemberi içinde büsbütün kendinden geçmiş, ne yaptığını bilemez hale gelmişti. Şimdi de dizlerini öpüyordu; başını o dizlere dayamış, hıçkırıyordu.

Binnur ne bir şey söylüyor, ne de genç adamın hareketlerine mani oluyordu; sabit bakışlarla, donmuş halde seyirci duruyordu. Bir ara elini uzattı, dizi üzerinde duran Erbil'in başını ağır ağır, hafif hafif okşadı; sonra söylendi:

"Saat beşe geliyordur, gideyim artık."

Delikanlı ayağa fırlamıştı. Yüzü karmakarışık, dehşet içinde, boğuk bir sesle sordu:

"Gideceksin, öyle mi?"

"Evet."

"Peki ama, bunun sonu ne olacak? Nihayet zamanla şu karlı dağdan, o yaşlı adamdan, tek başına yaşamaktan, hepsinden, sevmekten ve sevilmekten de bıkarsın; kaybettiklerinin hasretini çekmeye başlarsın. Şimdi gözünde olmayanların, olduklarından fazla lüzumlu, kıymetli görünecekleri gün gelecektir. Seni candan sevenlerin kalplerini kırdığına

üzüleceksin; pişmanlık duyacaksın. Fakat geriye dönsen bile onlardan birçoğunu hayatta bulmaman ihtimali var; azap çekeceksin. Henüz iş işten geçmemiştir, sevenleri sevindirebilirsin. Geçkin bir adama tıka basa doyurasıya ruhunu da, vücudunu da nasıl verdin? Aklıma sığdıramıyorum."

Binnur dinler görünüyordu, ama anlamadığı belliydi. Âşığından başka hiç kimseye itaat edemeyen mahdutlaşmış[1] bir insan olmuştu. Erbil isyan etti:

"Nedir bu hal!" diye haykırdı. "Bitmişsin sen! Aşktan bambaşka bir şey bu... Korkunç bir hastalık! Şifa dönmekte... Dönelim, Binnur!"

Binnur işitmemiş gibi duruyor.

Erbil yerden kalktı, pantolonunun diz kapaklarını şuursuzca düzeltiyor, elini vura vura tozlarını silkiyordu. Bir kere daha söylendi:

"Pişman olacaksın. Fakat asıl o zaman yapacak hiçbir şey kalmayacak, hiç mi hiç!"

"Kalır... Derinliğini kimsenin ölçemediği bir uçurum, ölüm."

"Yaşamak varken niçin ölümü istemeli?"

Cevap vermiyor, ama başını öyle manalı şekilde sallamıştır ki, genç adam ne demek istediğini kulağıyla işitmişçesine biliyor: "Anlatamam, anlayamazsınız, ben de anlamıyorum!" demişti. Onun da ayağa kalktığını, eteklerini aşağıya çekerek düzelttiğini, eşarbını düğümlediğini görünce, delikanlı elini kapının topuzuna götürdü, kanadı açtı, yol vermek için yan tarafa çekildi. Binnur kısaca:

1 mahdut: çevrilmiş, sınırlanmış

"Allahaısmarladık," dedi. "Affet beni, hepsine selam."

Yere bakmakla beraber önünden vakarla geçti. Bu yürüyüş Erbil'e bir idam mahkûmunun darağacına gidişini düşündürmüştü; hatta bir tarih vakasını hatırladı: Kraliçe Marie Stuart'ın cellat baltasına doğru tevekkül ile yürümesini. Binnur gönüllü bir idam mahkûmuydu, hükmü kendisi vermiş, cezasını da bir gün kendisi yerine getirecekti.

Genç kaptan, yüreğinin sızısından gözlerini kapadı.

Fakat onu bir daha göremeyeceğini düşününce, son defa olsun bakmaya can attı. Dış kapıya yaklaşmıştı, az sonra görünmez olacaktı. Erbil dayanamadı, koştu, bileğinden yakaladı, sarstı; durdurmak istedi. Binnur durmadı, başını bile çevirmemişti. Bileğine sarılı elden yavaşça, parmaklarıyla okşayarak kendisini kurtardı, yoluna ağır ağır devam etti. Sonra beyaz bir mendil tutan elini havaya kaldırdı, karlı tepeye doğru işaret ve selam verir gibi salladı.

Erbil o tarafa gözlerini çevirince, batmaya hazırlanan güneşin Üsküdar camları gibi bir iç yangınla yalazlandığı buz tutmuş dik kaya önünde güçlü kuvvetli bir adamın beklediğini, onun da elini salladığını gördü.

"Sözleşmişler, işaretleşiyorlar," diye söylendi. Öfke, merhamet ve çaresizlik içinde kolları yanına sarktı.

Genç denizci bu işaretlerin gecelerden bir gece, karlar ortasındaki ateş ayinini seyrettikten sonra, onları yüksek dağ kasırgasına karışarak, yan yana nereye götürmek için kullanılacağını bilemezdi.

Nitekim uzun bir sefer dönüşü, kulübenin yandığını,

âşıkların sırra kadem bastığını haber alınca bir gün, bir taraftan çıkagelir ümidiyle Binnur'u beklemeye koyuldu. Gözleri hâlâ yoldadır.

SON

Refik Halid Karay'ın Eserleri

Anı

1- Minelbab İlelmihrab
2- Bir Ömür Boyunca

Hikâye

1- Memleket Hikâyeleri
2- Gurbet Hikâyeleri ve Yeraltında Dünya Var
3- Memleket Hikâyeleri – Gençler İçin
4- Gurbet Hikâyeleri – Gençler İçin

Kronik

1- Bir Avuç Saçma
2- Bir İçim Su
3- İlk Adım
4- Makyajlı Kadın
5- Tanrı'ya Şikâyet
6- Üç Nesil Üç Hayat
7- Üç Nesil Üç Hayat – Gençler İçin

Mizah

1- Ago Paşa'nın Hatıratı
2- Ay Peşinde
3- Deli
4- Guguklu Saat
5- Kirpinin Dedikleri
6- Sakın Aldanma, İnanma, Kanma
7- Tanıdıklarım

Roman

1- Anahtar
2- Ayın On Dördü
3- Bu Bizim Hayatımız
4- Bugünün Saraylısı
5- Çete
6- Dişi Örümcek
7- Dört Yapraklı Yonca
8- Ekmek Elden Su Gölden
9- İki Cisimli Kadın
10- 2000 Yılın Sevgilisi
11- İstanbul'un Bir Yüzü
12- Kadınlar Tekkesi
13- Karlı Dağdaki Ateş
14- Nilgün
15- Sonuncu Kadeh
16- Sürgün
17- Yerini Seven Fidan
18- Yezidin Kızı
19- Yüzen Bahçe

Refik Halid Karay'a Dair Bir İnceleme

Refik Halid Karay – Ankara
Hazırlayan: Ali Birinci

Refik Halid Karay

Karlı Dağdaki Ateş

"Yusuf susuyor, fakat Binnur'u baştan aşağıya saran hayran bakışıyla ona cevap vermiş oluyordu; gözleriyle diyordu ki: 'Bir daha göremeyeceğimi bildiğim sevgiliyi ömür boyunca hatırası canlı kalması için zihnime hakketmek lazım. Yüzünüzü daha uzun seyretmek, sesinizi daha çok dinlemek ihtiyacındayım. Yürüyüşünüzü, gülüşünüzü, endamınızın ahengini, gözlerinizin renk değişikliğini, her şeyi zapt etmeliyim. Ta ki ıssız bir dağ tepesinde yaşayan bu adam hayatını onlarla süsleyebilsin, onlarla tek hurili bir hayal cenneti kursun.'
Binnur, belki de hiç öyle olmadığı halde âşığının uzun, meftun bakışında bunları okudu. Dinlemişçesine haz duydu, haz ve arzu!"

Karlı Dağdaki Ateş, genç ve güzel bir kız olan Binnur ile orta yaşlardaki Yusuf'un birdenbire alevlenen, cesur ve tutku dolu aşkını anlatıyor. Aşkın engel tanımazlığını ve çılgınlığını kaleme alan Refik Halid Karay, kusursuz Türkçesi ve eşsiz karakter tahlilleriyle unutulmaz bir esere daha imza atıyor.

ISBN 978-975-10-3155-6